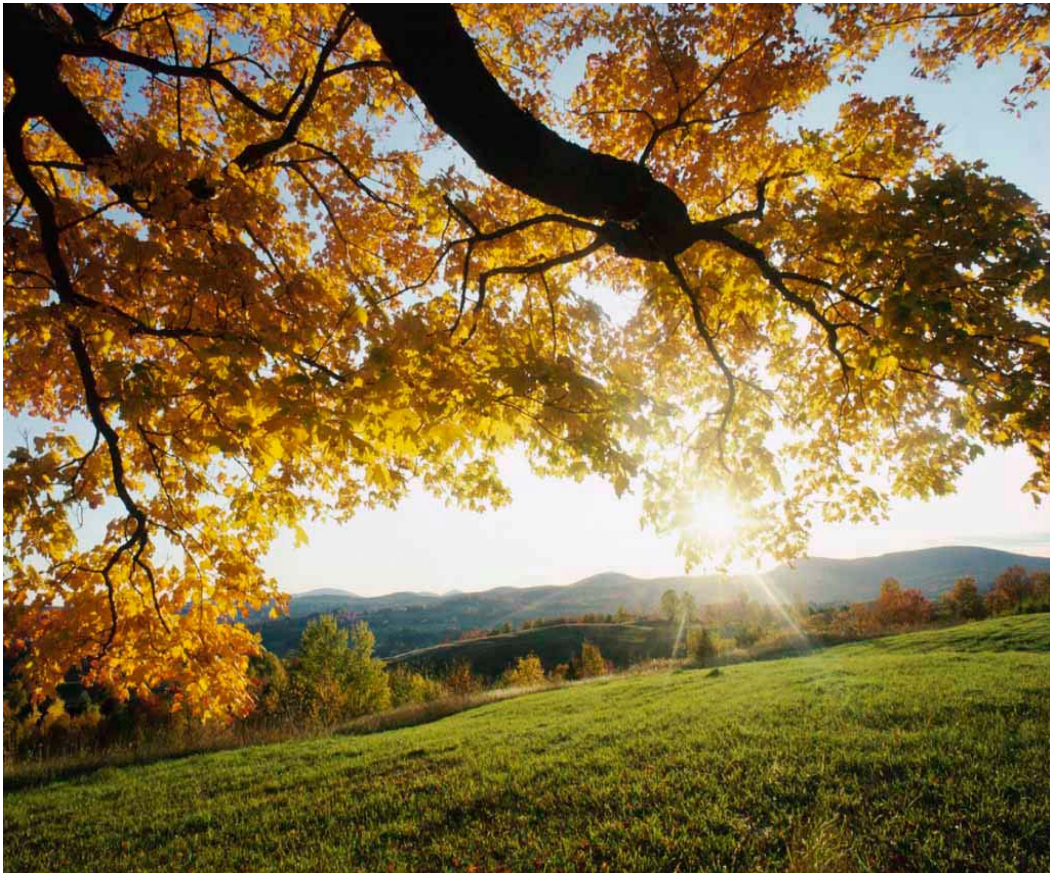

Hoàng Thu Dung

Buổi ấy chia xa

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

HOÀNG THU DUNG

Buổi ấy chia xa

Chương - 1

Phòng bệnh của giáo sư Hoan hầu như lúc nào cũng đầy hoa và khách tới thăm sau mỗi giờ nghỉ. Chiều nay nhóm sinh viên khoa thanh nhạc đứng ngồi đầy cả phòng trò chuyện với giáo sư. Đó là các sinh viên mới đang học tại nhạc viện. Tất cả đều trẻ trung, vui nhộn và non nớt. Rất non nớt so với một cựu sinh viên này giờ vẫn ngồi trầm lặng ở góc phòng. Anh đến đã lâu, nhưng không tham gia câu chuyện sôi nổi quanh giáo sư. Chỉ ngồi im nghe hơn nói chuyện. Gương mặt anh phẳng phất nét trầm sâu sắc

Anh là Vương Quốc, một nghệ sĩ Piano nổi tiếng ở Việt Nam, là học trò thân thiết nhất của giáo sư Hoan. Anh vừa đi lưu diễn ở Pháp về và lập tức đến thăm giáo sư khi nghe thầy phải nằm viện

Chiều tối, nhóm sinh viên từ già ra về. Căn phòng mờ mờ trở lại vẻ yên lặng.

Vương Quốc đứng dậy bật đèn, rồi đến gần giường :

- Thầy có cần nằm xuống không?
- Không thầy ngồi được rồi. Ngồi thế này thầy thấy dễ chịu hơn

Vương Quốc cười trầm ngâm :

- Có lẽ phải giới hạn bớt khách đến thăm, chứ nếu ngày nào cũng phải tiếp chuyện mọi người, em sợ thầy không chịu nổi. Dù sao thì. . .

Giáo sư Hoan khoát tay :

- Đừng làm như vậy. Có người nói chuyện thầy mệt thật, nhưng vẫn dễ chịu hơn là nằm một mình nghĩ về cái chết. Như vậy nặng nề lắm

Vương Quốc im lặng. Anh không muốn và biết giáo sư Hoan cũng không

thích nghe an ủi. Nhưng cái chết là nỗi ám ảnh khủng khiếp của giáo sư Hoan và của cả những người thân thiết nhất của giáo sư, trong đó có Vương Quốc.

Cả hai ngồi im lặng nhìn bóng tối ngoài cửa sổ. Giáo sư Hoan có vẻ suy nghĩ rất căng thẳng. Vương Quốc lý giải tâm trạng đó theo cách nghĩ của anh. Anh cảm thấy thương xót với ý nghĩ thầy đang rơi vào nỗi sợ về cái chết đã được phán quyết. Giáo sư Hoan chợt nhìn ra ngoài :

- Em đóng cửa lại giùm thầy, thầy có chuyện muốn nói với em

Vương Quốc đứng dậy bước ra đóng cửa. Anh trở lại ngồi cạnh giường điềm tĩnh nhìn thầy chờ đợi. Giáo sư Hoan sửa lại tư thế ngồi. Vẻ mặt thật quan trọng :

- Em có nhớ cô Thuý dạy trường múa không hả Quốc?

Thấy anh cau mày cố nhớ, giáo sư Hoan mỉm cười :

- Cách đây chín năm, thầy có đưa em đến đàn cho buổi biểu diễn của trường múa. Thầy đã giới thiệu em với một cô biên đạo múa, em nhớ được không?

Vương Quốc đã bắt đầu nhớ. Năm đó anh mới vào năm thứ nhất ở nhạc viện. Anh được giáo sư Hoan đưa đến biểu diễn ở trường múa. Lúc đó anh đệm đàn cho cô Thuý, cô là người dựng chương trình cho các buổi diễn. Đó là một phụ nữ khá lớn tuổi, rất dịu dàng và được các nữ sinh yêu mến sâu sắc. Anh có ấn tượng rất đẹp về cô biên đạo múa ấy dù sau đó hầu như không gặp lại. . . Nhưng hôm nay thầy nhắc cô ấy để làm gì?

Vương Quốc khẽ gật đầu :

- Em nhớ rồi ! Cô ấy bây giờ ở đâu hả thầy?

- Ở một nơi hẻo lánh

Giáo sư Hoan trả lời lửng lơ. Ông nhìn Vương Quốc thật lâu :

- Thầy nhắc đến cô Thuý. Vì ngoài cô ấy ra, em là người thứ hai biết được bí mật của thầy. Và thầy sẽ kể với em bí mật đó. Cứ nghe thầy kể thôi. Rồi sau

đó em tự quyết định

Mắt Vương Quốc ánh lên sự ngạc nhiên. Nhưng anh vẫn yên lặng chờ. Giáo sư Hoan lướt mắt nhìn ra cửa. Rồi kể đều đều :

- Chuyện này xảy ra hai mốt năm rồi. Lúc đó thầy đang dạy ở nhạc viện. Thầy có một gia đình êm ấm và sự nghiệp đầy triển vọng. Thầy thấy như vậy là quá đủ đối với một người đàn ông. Và nghĩ cuộc đời sẽ tốt đẹp như vậy đến cuối đời. Cho đến khi vướng vào tình cảm phiền toái ấy

Vương Quốc nhướng mắt :

- Thầy có quan hệ tình cảm với cô Thúy?

Giáo sư Hoan khoát tay :

- Em đừng ngạc nhiên như vậy. Không phải là cô ấy. Cô ấy lớn hơn thầy rất nhiều và thầy kính trọng như một người cô thôi

Vương Quốc thở nhẹ, anh hơi cười như tự chế giễu kết luận của mình. Giáo sư Hoan không để ý cử chỉ đó, ông có vẻ chìm đắm trong ký ức :

- Cô ấy là học trò của cô Thuý. Là một diễn viên múa không những chỉ xinh đẹp mà còn rất duyên dáng, thu hút. Sau này nhớ lại thầy cũng không ngờ một người đàn ông từng trải như thầy lại có thể yêu một cô gái ngay từ cái nhìn đầu tiên như vậy. Khi cô ấy biểu diễn xong, thầy đã tới tặng hoa và làm quen. Cô ấy cũng có vẻ phải lòng thầy ngay lần gặp đầu tiên ấy. Kể cũng lạ, cứ như là duyên số vậy

Vương Quốc mỉm cười tự lự. Thầy cũng nghĩ về duyên số nữa sao. Chuyện của anh và Thanh Thanh có thể gọi là duyên số không nhỉ?

- Sau đó thì thầy và cô ấy yêu nhau. Cô ấy không biết thầy có gia đình. Còn thầy cứ nghĩ cô ấy là một cô sinh viên trong sáng. Sau đó thì thầy phát hiện cô còn là một vũ nữ. Thầy đã đau khổ không ít vì sự thất vọng. Nhưng vẫn không thể không yêu. Lúc cả hai biết rõ về nhau cũng là lúc cô đã có thai. Cô không hy vọng sẽ sống với thầy. Nhưng vẫn kiên quyết không phá thai.

Tình trạng cứ kéo dài như vậy. Cho đến lúc cổ sinh con rồi chết sau đó bốn năm

- Tại sao chết hả thầy?

- Do tai nạn

- Vậy còn đứa bé thì sao?

Giáo sư Hoan khoát tay :

- Để thầy nói tiếp. Lúc cô chết thầy sụp đổ ghê gớm. Phải nói là thầy vẫn rất yêu cô ấy. Mọi quan hệ đó hoàn toàn chỉ mình cô Thuý biết. Lúc đó thầy không thể mang đứa bé về nuôi, vì muốn bảo vệ hạnh phúc gia đình và vì sợ tai tiếng. Cuối cùng thầy đành giao đứa con rơi ấy cho cô Thuý

Vương Quốc nhướng mắt ngạc nhiên :

- Giao cho cô Thuý. Thế cô ấy không có gia đình riêng sao thầy?

- Cùng có lúc cô có chồng. Nhưng đã ly dị và sống một mình, cô ấy thương cô học trò bạc mệnh và rất yêu đứa bé

- Vậy bây giờ họ ở đâu?

Giáo sư Hoan buồn rầu :

- Mười năm qua cô ấy về sống ở quê nhà. Và đặt hết hy vọng vào đứa bé đó. Cô ấy giáo dục nó rất chu đáo, nên thầy không ân hận về tương lai của con mình. Thầy định khi nó vào đại học sẽ lo cho nó để đền bù cái mất mát nó phải chịu. Nhưng bây giờ thầy bất lực rồi em ạ

Vương Quốc cúi đầu thở dài. Không ngờ vị giáo sư nổi tiếng như thầy lại có một góc đời tội lỗi day dứt như vậy. Anh không hề lên án thầy. Ngược lại anh cảm thấy tội nghiệp nỗi khổ riêng mà nửa đời người thầy cứ phải đeo mang dai dẳng.

Vương Quốc ngẩng đầu lên :

- Như vậy, cô bé ấy bây giờ chắc đã lớn rồi?

- Con bé gần mười tám tuổi nó cũng xinh như mẹ. Nhưng lại trong sáng hơn

mẹ nó vào lúc tuổi đó

Giáo sư Hoan nghiêng người tới mở cửa tủ ở đầu giường. Ông lấy ra quyển sổ tìm kiếm. Rồi đưa Vương Quốc bức hình khổ lớn :

- Em nhìn đi

Vương Quốc im lặng ngắm bức hình. Đó là một cô gái rất thanh tú. Rất đẹp, và đúng như giáo sư Hoan nói, cô bé nhìn rất trong sáng, thiên thần. Cô có nét hao hao giống Mỹ Hà. Con gái lớn của giáo sư Hoan. Nhưng đường nét thơ ngây hơn

Vương Quốc đưa trả thầy bức hình :

- Cô bé nhìn thật dễ thương. Em thấy có nhiều nét giống thầy lắm

Giáo sư Hoan mỉm cười :

- Thầy rất mừng là con có ấn tượng tốt với con gái thầy

Ông chợt nhìn Vương Quốc thật lâu. Cái nhìn như tin cậy và đặt hy vọng, cầu xin. Vương Quốc hơi ngạc nhiên trước ánh mắt kỳ lạ của ông. Anh định nói thì ông giơ tay chặn lại. Giọng khàn khàn vì xúc động, ông nói một cách trang nghiêm

- Vương Quốc từ đó giờ thầy chưa bao giờ kỳ vọng vào ai như đã kỳ vọng vào em. Cũng như chưa bao giờ thầy cầu xin ai điều gì. Nhưng bây giờ thầy xin em. Hãy thay thầy che chở cho đứa con gái tội nghiệp của thầy. Em hãy cưới nó, yêu thương nó bằng trái tim nhân hậu của em. Nếu được như thế thì thầy chết với lương tâm yên ổn, không còn phải đem theo nỗi dằn vặt xuống mồ

Vương Quốc ngồi chết lặng. Có năm mơ anh cũng không tưởng tượng nổi mình vừa nghe một điều cầu xin nghiêm trọng như vậy. Anh nghĩ ngay đến Thanh Thanh, cô ca sĩ thơ ngây vừa bước vào nghề. Tình yêu anh dành cho cô đầy vẻ lãng mạn thơ mộng. Làm sao có thể quay lưng với mối tình thi vị ấy để làm vị thần bảo hộ cho một cô gái khác

Thầy Vương Quốc ngồi yên, giáo sư Hoan khẽ thở dài, cố giấu vẻ thất vọng :

- Thầy biết thầy đã yêu cầu ở em một điều quá lớn phải không? Thầy thật ích kỉ khi đòi hỏi ở em sự hy sinh tuyệt đối như vậy. Hãy thông cảm cho thầy, khi người ta sắp chết người ta trở thành ích kỷ như vậy đó em ạ. Em có thể từ chối. Thầy không trách em đâu!

Những lời tuyệt vọng của ông làm Vương Quốc thấy nao lòng, anh nói nhỏ :

- Thầy đừng buồn em, chỉ vì đề nghị ấy đột ngột quá nên em chưa chuẩn bị tinh thần. Những gì thầy đã làm cho em, ơn ấy em không bao giờ trả được, làm sao em dám làm thầy buồn.

Giáo sư Hoan nhìn Vương Quốc một cách tin cậy :

- Khi quyết định gởi con gái thầy cho em, thầy đã cân nhắc rất nhiều, đã nghĩ đến những yếu tố có thể mang lại hạnh phúc cho cả em lẫn nó. Thầy tin là mình không sai lầm Quốc ạ. Em cần một người vợ hiền dịu, ngoan ngoãn và biết thích ứng với sự nổi tiếng của em. Cũng như con thầy sẽ không phải khổ nếu có một người chồng có trách nhiệm như em.

Giáo sư Hoan nói rất nhiều, nói mãi như không hề biết mệt. Vương Quốc yên lặng ngồi nghe. Lòng mỗi lúc mỗi xúc động sâu sắc. Anh hiểu mình sẽ không đủ can đảm làm ông thất vọng. Nếu cô con gái lạc loài đó biết mình có một người cha yêu thương mình thấm thiết như vậy, hẳn cô bé sẽ đau buồn ghê gớm khi ông không còn trên đời này nữa

Giọng ông vẫn đều đều :

- Thầy đã sống một cuộc sống huy hoàng mà con người có thể mơ ước.

Trong khi đó đứa con gái bé nhỏ của thầy lại có một cuộc đời tăm tối. Nếu không lo cho nó được một điều cuối cùng này thầy chết mà không thể nào nhắm mắt được

Vương Quốc quay mặt đi, cố ngăn sự xúc động yếu đuối. Chưa bao giờ anh có cảm giác thương cảm giáo sư như vậy, ông bây giờ chỉ còn là một ông già

sắp chết. Là chiếc bóng của vị giáo sư nổi tiếng ngày trước. Những phút cuối đời của ông chỉ có mình Vương Quốc là người san sẻ đau khổ bí mật. Anh nữ nào khước từ ước mong lớn nhất của ông

Giáo sư Hoan như đã nói quá sức. Ông mệt mỏi nằm xuống giường, nhắm nghiền mắt thở dốc. Ngoài cửa có tiếng gõ nhẹ nhẹ. Vương Quốc đứng dậy bước vào bật chốt cửa. Mỹ Hà mang khay thức ăn vào, cô nhìn Vương Quốc lễ phép :

- Nãy giờ ba em có gọi không anh? Em có khách nên chuẩn bị trễ quá

- Không sao, thầy đang mệt, cứ để thầy nằm nghỉ một chút.

Mỹ Hà đặt khay thức ăn xuống bàn đến ngồi cạnh giường. Vương Quốc nhìn cử chỉ săn sóc của cô, bất giác anh liên tưởng tới cô gái trong bức ảnh. Cùng là chị em, nhưng Mỹ Hà sống một cuộc sống sung sướng, giữa những vầng hào quang chói lọi của cha. Còn cô bé kia thì lớn lên trong thâm lặng nhỏ nhoi. Anh là người xa lạ còn thấy nao lòng. Huống gì là người cha thương con như giáo sư Hoan, làm sao không bị nổi khổ tâm dần xé.

Vương Quốc đứng dậy ra về. Anh không đến Thanh Thanh như đã hẹn, mà vào quán cà phê đến khuya. Anh nghĩ về Thanh Thanh, về giáo sư Hoan. Và về cuộc hôn nhân kỳ lạ của mình

Vương Quốc quá nổi tiếng nên anh rất thận trọng trong quan hệ yêu đương. Anh trầm lặng và tính đầy lãng mạn. Giữa vô số các mối quan hệ xã hội, anh chưa bao giờ tìm được một tình yêu đích thực có thể làm cho mình rung động say mê. Thế rồi vào lúc anh tìm được tình yêu ở Thanh Thanh thì cũng là lúc anh phải lựa chọn. Đối với anh đây là sự lựa chọn đầy khập khễnh và căng thẳng. Vì anh muốn tốt đẹp cho cả hai

Trong số các học trò thành đạt của mình, giáo sư Hoan chỉ lựa chọn anh.

Thấy hẳn ông đã có lý do riêng của ông. Từ chối một lời yêu cầu như vậy thật là nhẫn tâm. Nhưng rút lui khỏi mối tình thơ mộng với Thanh Thanh thì

có vẻ vô trách nhiệm quá

Suy nghĩ mãi cuối cùng Vương Quốc vẫn không thể quyết định được cái điều cần tìm. Anh sống với tâm trạng nửa vui nửa buồn. Có lúc muốn thả trôi cho một định mệnh an bài.

Mấy ngày sau giáo sư Hoan không tỉnh lại lần nào nữa. Ông bắt đầu vào cơn mê thêm thê thảm để đi về cái chết. Đó là buổi chiều cuối cùng ông gởi thác niềm hi vọng vào Vương Quốc. Ông cũng không biết được mong ước của mình sẽ được đáp lại hay không. Giai đoạn cuối cùng của căn bệnh ung thư đã nhấn chìm ông vào cõi mơ hồ, xa cách những mối liên hệ với cuộc sống đang diễn ra bên cạnh

Như một định mệnh xui khiến. Buổi chiều trong phòng chỉ có mình Vương Quốc, giáo sư Hoan bỗng mở mắt nhìn anh. Vương Quốc cúi mặt gần mặt ông cố nghe cho được âm thanh mỏng manh cuối cùng ấy. Ông cũng như đã gom hết tinh lực để thốt lên hai chữ Mỹ Thuyền thoát ra từ miệng ông. Anh ngưng một giây, rồi vụt hiểu. Không kềm được anh để nước mắt tuôn rơi. Và nói bằng tất cả sự thành thật :

- Em sẽ cưới Mỹ Thuyền và bảo bọc cô ấy. Thầy yên lòng nghe thầy. Thầy nghe em nói không?

Giáo sư Hoan chớp mắt. Một thoáng gì đó gần như là nụ cười mãn nguyện lướt trên môi ông. Vương Quốc nhìn ông trân trối, đầu óc anh tê liệt với ý thức đây là phút hấp hối của ông. Khi anh tỉnh trí định gọi người nhà vào thì ông đã thở hắt ra hơi cuối cùng.

Vương Quốc đứng thẳng người lên nhìn giáo sư Hoan. Anh như trôi vào những ý nghĩ miên man tê liệt. Sự buồn thương xót làm nước mắt cứ chảy xuống mặt. Lần đầu tiên trong đời anh biết khóc. Đó là những giọt nước mắt đầu tiên khóc cho người thầy thân thiết nhất của anh

Bên cạnh anh, bà Hoan và mấy người con khóc âm ỉ, làm không khí thêm u

ám tang tóc. Vương Quốc cúi đầu đứng yên. Anh nhìn mặt giáo sư Hoan lần cuối. Rồi lặng lẽ đi ra ngoài.

Buổi ấy chia xa

Chương - 2

Nhật ký của Mỹ Thuyền

Tối nay gió nhiều quá. Ở ngoài vườn tiếng lá khua nghe xào xạc. Còn trời thì tối đen đầy bí ẩn đa dọa. Tôi nghiêng người tới khép cánh cửa sổ. Vậy mà gió vẫn lùa qua cửa bay vào, làm mấy trang giấy trên bàn rơi lung tung. Tôi nhìn lên bầu trời. Trên nền tối đen lấp lánh những ngôi sao nhỏ xíu. Tôi rất thích những đêm đông thế này. Trời thì lạnh buốt. Ngồi co ro trong áo để mơ mộng về những chân trời xa lạ. Sao mà thi vị thế!

Tự nhiên tôi nhớ những câu thơ vừa chép lúc chiều. Không gian buồn sao ấy. Nỗi buồn êm êm dần trải mênh mông. Đọc lại còn muốn khóc:

Đời mình như dòng suối

Tình mãi mãi còn đau

Người như chim rừng núi

Mang mang một khối sầu. . .

Bài thơ dài lắm. Nhịp điệu đều đều đọc xong đọng lại cảm giác buồn buồn. Buồn suốt từ chiều đến giờ. Lúc chiều tan học về tôi đã đọc bài thơ ấy cho nhỏ Thư nghe. Hai đứa tôi đi dưới rặng tre, nắng chiều hiu hắt vàng vọt, gió hây hây lùa trên mặt đất làm lá trở mình khua xào xạc. Chiều mùa đông và bài thơ cứ làm cho lòng tôi nao nao. Tự nhiên tôi thấy cuộc đời chơ vơ quá. Tôi chống cằm nhìn mãi vào bóng đêm. Ở ngoài vườn hình như lá rụng nhiều lắm. Tiếng lá rơi làm tôi thêm rung rung một cảm giác xốn xang - Nghĩ gì đấy Thuyền. Con học bài chưa? Nãy giờ con có vẽ lan man lắm đó. Giọng cô Thuý rất êm. Nhưng vẫn làm tôi giật cả mình. Như bị kéo trở về thực tế. Tôi ngồi ngay ngắn lại:

- Con học xong nãy giờ lặn, còn sớm mà cô

Tôi tưởng cô Thuý sẽ nhắc tôi tập thể dục. Cô Thuý là gắt gao lắm. Tôi lười gần chết nhưng tối nào cũng phải tập vài động tác bụng mới được đi ngủ. Eo tôi nhỏ xíu mà cũng phải tập. Buổi sáng phải tập hẳn một bài thể dục thẩm mỹ, tới tập động tác co. Trong lớp bên con gái chỉ có mỗi mình tôi là tập thể dục. Nhỏ Thư bảo tôi ở quê mà sống giống con gái thành thị. Tôi không biết có phải tất cả con gái thành thị đều tập thể dục không. Nhưng từ nhỏ cô Thuý đã tập cho tôi thói quen đó. Có lúc lười ghê lắm. Nhưng bỏ thì không được

Tôi đứng dậy, vươn người một cách khoan khoái. Và ngáp một cái rõ dài.

Chợt nhớ ra, tôi vội thu hai tay lại. Nhưng cô Thúy đã thấy hết. Cô cau mày:

- Con gái không được có cử chỉ bừa bãi như vậy nghe không. Như vậy là xấu lắm.

Tôi le lưỡi dạ nhỏ một tiếng. Rồi sà xuống ngồi cạnh cô. Chưa kịp hỏi thì cô đã nghiêng mặt:

- Con đi đứng lại xem. Phải ý tứ lại chứ. Con lớn rồi mà cứ bắt cô phải nhắc mấy chuyện đó mãi

- Dạ

Tôi không dám ngã vào cô Thúy nữa, mà cố ngồi thẳng người nhìn cô đan.

Được một lát, quên mất mình vừa bị mắng. Tôi co hai chân lên ghé ngả người vào thành ghế

- Cô đan cái gì vậy?

- Đan áo cho con

- Cho con hả. Nhưng con đã có chiếc màu trắng rồi

- Áo đó cũ rồi. Đã là trắng thì phải thật trắng, màu ngà ngà khó coi lắm

- Vậy hả cô?

Tôi ngồi im ý nghĩ lại thả lan man theo mấy câu thơ lúc chiều. Tôi cũng không hiểu sao mình lại bị chi phối như vậy. Không biết ngồi im như vậy đã bao lâu. Chợt giọng cô Thúy vang lên:

- Buồn ngủ chưa Thuyền?

- Dạ chưa

Cô Thúy lại im lặng. Nhưng không đan nữa, mà cứ ngồi trầm ngâm nhìn ngọn đèn trên bàn. Tôi tò mò nhìn cô:

- Cô buồn ngủ lắm hả?

- Không !

Cô trả lời một cách thờ ơ. Rồi lại im lặng. Tôi cũng ngồi im. Tối nay cô Thúy lạ quá. Cứ trầm ngâm suy nghĩ chuyện gì đó. Mà không phải chỉ là tối nay. Hình như từ trưa giờ lặn. Không hiểu lúc tôi đi học ở nhà có chuyện gì. Cô Thúy chợt lên tiếng:

- Bác Hoan chết rồi đó Thuyền !

- Hả?

Tôi mở to mắt, kinh ngạc nhìn cô Thúy. Bác Hoan chết thật sao. Tôi nhớ cách đây hai tháng bác còn xuống đây thăm cô Thúy mà

- Con có buồn không Thuyền?

- Dạ buồn

Không phải chỉ buồn sơ sơ đâu. Mà tôi thấm thía lắm. Tôi rất thương bác Hoan, vì bác ấy có vẻ thương tôi. Hay mua quà gửi cho tôi. Và lâu lâu lại xuống nhà rồi đưa tôi đi chơi. Cũng chả phải là đi đâu xa. Tôi đưa bác ấy đi thì đúng hơn. Mấy lúc bác xuống tôi dẫn bác ra ruộng chơi, hoặc ngồi dưới hàng dừa bên bờ mương. Những lúc như vậy tôi kể đủ thứ chuyện của mình.

Còn bác Hoan thì dĩ nhiên là nghe chăm chú. Tôi cảm nhận được đó là sự quan tâm thật tình. Yêu thương thật tình. Một tình cảm gì đó sâu sắc lắm. Và tôi cũng không hiểu tại sao bác ấy thương tôi như vậy

Tự nhiên tôi khóc thút thít:

- Con buồn quá cô ơ

Cô Thúy nhìn tôi đắm đắm:

- Con thương bác Hoan lắm à?

Tôi chùi nước mắt gạt đầu:

- Dạ thương lắm, con buồn quá hic. . . hic. . .

Cô Thúy thở dài:

- Bác Hoan chết là con mất mát lớn lắm đó Thuyền. Chứ không đơn thuần con mất một người quen đâu

Tôi nhìn cô không hiểu:

- Dạ mất mát lớn là sao ạ?

- Mà thôi, có thể rồi sau này con sẽ hiểu

- Vậy sao bây giờ không hiểu được hả cô? - Tôi hỏi tò mò

- Bây giờ con chỉ cần hiểu rằng, trước khi chết bác Hoan đã tìm một người bảo bọc cuộc đời con. Và mai một con sẽ sống với người đó

Tôi mở to mắt kinh ngạc:

- Con sống với người khác nữa à? Chứ không phải ở với cô à? Sao vậy cô? Con không thích thế đâu. Sống với người lạ buồn lắm. Con chỉ thích ở với cô thôi!

Cô Thúy cười buồn:

- Không như con nghĩ đâu. Sống với người đó đời con sẽ sung sướng, sẽ có tương lai hơn. Cô chỉ có thể dạy con thích nghi với cuộc sống sau này thôi. Làm sao mà ở với cô hoài được

Tôi phụng phịu:

- Thôi đi, con chả thích ai khác đâu, ở với cô thích hơn

Cô Thúy lắc đầu:

- Con phải nhìn vấn đề sâu sắc hơn Thuyền à. Vì chuyện này không đơn giản như con nghĩ đâu bắt buộc phải như vậy đấy

Tôi nhăn mũi:

- Ai có thể bắt buộc được mình kia chứ. Cô chỉ dọa con thôi

Cô Thúy nói một câu làm tôi hoảng vía:

- Bác Hoan muốn con phải có chồng. Cậu ấy sẽ lo cho con sống đầy đủ và học tiếp đại học. Con hiểu không?

- Hả, có chồng?

Tôi hoảng thật sự, và ngồi bật dậy. Cứng đờ người vì sửng sốt. Tôi không hay mình nhìn cô Thúy chăm chăm, miệng lắp bắp:

- Có chồng là sao kia, tại sao phải làm như vậy. Thế không có thì có được

không hả cô? Trời ơi, con sợ chết mất!

Cô Thuý nói thật dịu dàng:

- Đừng sợ như vậy con. Thật ra cô cũng rất bất ngờ về quyết định của ba con
Cô chột nín bật, rồi vội nói lấp ngay:

- Không phải, chính cô cũng ngạc nhiên khi gặp cậu ấy. Cậu ấy đến nhà
mình lúc con đi học và nói chuyện với cô rất lâu về bác Hoan

Cô Thuý im lặng một lát, rồi mỉm cười:

- Con hãy tập làm quen với ý nghĩ mình là người lớn, mà người lớn thì phải
lấy chồng không có gì đáng sợ như con nghĩ đâu

Tôi thì thâm:

- Tại cô không biết, chứ đáng sợ lắm đấy. Trong lớp con mấy đứa cũng có
bồ. Nhưng không đứa nào có chồng như con cả. Ôi ghê quá

Cô Thuý chột bật cười:

- Đừng trẻ con như vậy Thuyền à. Thôi con đi ngủ đi

Tôi ngoan ngoãn đứng dậy đi vào phòng. Cô Thuý còn nói theo như vô tình:

- Tuần sau cậu ấy xuống đó. Gặp người ta con đừng làm gì để họ nghĩ xấu
mình, nhớ chưa

Tôi dạ nhỏ mà hồn vía bay lung tung. Vậy là có chuyện này thật sao? Sẽ xảy
ra trong thời gian rất ngắn sao? Eo ơi! Kinh khủng quá

Tôi chui vào giường, trùm mền kín cả đầu như thể chồng đang ở quanh quần
đầu đây. Lần đầu tiên trong đời tôi ý thức được mình là người lớn. Nó đột
ngột đến nỗi tôi khó tiếp nhận được ý nghĩ đó. Chỉ choáng người trong cảm
giác sợ hãi mệnh mông

Nghĩ lan man một lát, tôi lại nhớ đến chuyện bác Hoan chết, nỗi buồn lại
xâm chiếm lấy tôi. Cảm giác buồn và lo sợ cứ quần quýt vào nhau làm lòng
tôi rối loạn. Tự nhiên tôi khóc thút thít một mình.

Hôm nay là ngày cuối tuần. Có nghĩa là tôi sẽ gặp người sẽ là chồng. Ý nghĩ
đó làm tôi bấn loạn cả lên. Buổi sáng chuẩn bị đi học mà tôi lo đến phát sốt.

Không biết lúc gặp họ sẽ ra sao. Chắc là kinh khủng lắm

Buổi trưa đi học về, vừa đến đầu ngõ đã thấy một chiếc du lịch màu trắng

đậu ở sân nhà. Tay chân tôi run lên và tim đập như trống đánh. Sợ đến

không thở nổi. Tôi cũng không hiểu tại sao mình sợ đến như vậy. Có lẽ phải
trốn thôi. Tưởng tượng vào nhà phải gặp mấy người lạ, chắc tôi chết mất

Tôi ôm cặp đi trở ra, và vòng qua cầu đi về phía sau nhà. Đối với tôi thì đây
là chỗ ẩn náu an toàn nhất. Tôi ngồi xuống một cành cây thấp là là mặt đất,
cặp để một bên. Hy vọng chờ hoài không thấy tôi, họ sẽ tự ra về. Cô Thuý
có mắng thì tôi sẽ xin lỗi sau. Gì chứ tôi mà năn nỉ vài câu thì cô ấy hết giận
liền

Ngồi chờ mãi vẫn không thấy chiếc xe chạy ra. Có nghĩa là họ vẫn chưa về,

không lẽ ở đến chiều sao? Thế thì tôi chết đói thôi

Vào lúc tôi sốt ruột định đứng lên thì cô tiếng chân lạo xạo trên lá. Tôi quay lại nhìn, một người con trai đang đi về phía tôi, anh ta hơi cúi xuống tránh mấy cành cây nhô ra, tôi đứng phắt lên nhìn chăm chăm con người không quen đó. Còn chưa biết làm gì thì anh ta đã đến trước mặt tôi:

- Em là Mỹ Thuyền phải không?

- Vâng

- Bây giờ em ở đây à?

- Vâng

- Sao không vào nhà, cô Thuý chờ em lâu quá

Tôi liền môi:

- Có phải anh là người ở thành phố xuống không?

Anh ta không nói gì. Chỉ gật đầu. Rồi hỏi lại tôi:

- Tại sao em phải trốn như vậy. Tôi đã làm gì để em sợ?

Tôi hơi lùi lại một bước. Hỏi như trong mơ:

- Có phải đến để cưới tôi không?

Ann ta phì cười. Như thấy câu hỏi của tôi thật ngộ nghĩnh, tôi chợt nhận ra mình đã hỏi một câu vô duyên không thể tưởng. Thật là xấu hổ không biết trốn vào đâu, tôi cúi xuống nhặt vội chiếc cặp nói hấp tấp:

- Anh về đi, tôi không tiếp anh đâu

Nói xong tôi bỏ chạy vào nhà. Tôi lượn qua mấy nhánh cây nhanh như con sóc. Và chạy tuốt vào buồng. Cô Thuý đang sắp mấy chiếc ly, thấy tôi bèn gọi giật lại:

- Đi đâu vậy Thuyền, làm gì mà chạy dữ vậy

Tôi quăng cặp xuống bàn, ngồi xuống ghế, tay chặn ngực nghe tim đập như trống đánh. Cô Thuý ngồi xuống bên giường:

- Con đi đâu tới giờ mới về. Không biết hôm nay nhà có khách sao. Cô đã nói với con rồi

Tôi lí nhí:

- Con biết và con thấy anh ấy rồi, đã gặp rồi

- Gặp ở đâu?

- Ở ngoài vườn ạ

- Con trốn ra đó chứ gì. Cô đoán đâu có sai. Thật là con nít. Con luôn làm những chuyện không nên làm, con có thấy như vậy là ấu trĩ không Thuyền?

Tôi nói nhỏ rí:

- Con xin lỗi cô. Nhưng tại con sợ quá

- Sợ cái gì?

- Họ là người lạ chứ đâu có quen biết gì về mình. Con sợ nói chuyện với họ lắm

Cô Thuý thở dài:

- Hằng ngày con cũng tiếp xúc với mọi người chứ cô đâu cô nhốt con trong nhà. Sao con nhát quá vậy?

Tôi cãi lại:

- Nhưng mấy người đó là bạn con. Còn người này thì lạ, và lại ở thành phố xuống. Họ ở xa như vậy làm sao mình thân được

Có tiếng giày ở nhà ngoài. Có lẽ anh ta đang đi vào. Cô Thuý đứng dậy:

- Con thay đồ đi, rồi ra ngoài chào khách

Cô Thuý ra ngoài rồi. Tôi ngần ngừ đứng dậy thay đồ. Cố lấy can đảm bước ra cửa. Nhưng tưởng tượng tới lúc ngồi trước mặt anh ta, tôi lại sợ run cả tay chân. Cuối cùng tôi trở vào ghế ngồi im. Rồi ren cả lên vì không biết mình phải làm sao cho đúng. Và càng rối hơn vì biết chắc khi khách về, cô Thuý sẽ giận tôi ghê gớm

Cô Thuý vẫn nói chuyện với anh ta một cách trầm tĩnh và thân mật. Tôi biết được điều đó vì thỉnh thoảng nghe giọng cười của cô. Ngồi im một lát, tôi tò mò đến đứng sát vách lắng nghe. Ở ngoài kia im lặng một lát. Rồi cô Thuý nói dịu dàng:

- Mỹ Thuyền nó rất ngoan. Nhưng nhát lắm. Từ nhỏ đến giờ cô không cho đi đâu, và cũng không tiếp xúc với ai nhiều. Lúc đó cô chỉ nghĩ đơn giản là sợ nó hư. Không ngờ kết quả là con bé quá nhút nhát. Con chịu khó đến vậy nhá

- Dạ, không sao đâu cô. Có lẽ con còn xuống đây nhiều lần, từ từ cổ cũng sẽ quen thôi

- Cô hỏi thật, con thấy Mỹ Thuyền thế nào, có phật ý nó điều gì không?

- Dạ không, cổ lớn lên trong môi trường như vậy kém xã giao là chuyện thường

- Nhưng con cần phải có người vợ linh hoạt giỏi giao tiếp. Dù sao con cũng chú ý đến dư luận một chút

Anh ta im lặng hơi lâu, rồi nói với vẻ bao dung:

- Con nghĩ con sẽ tập cho cổ quen dần với cuộc sống đó. Chỉ cần kiên nhẫn là được

Cô Thuý nói như khoan dung:

- Như vậy là cô yên tâm rồi. Thầy Hoan lo cho con gái mình chu đáo như vậy. Nghĩ lại cô càng thấy tội nghiệp. Sau này Mỹ Thuyền nó sẽ biết ơn con lắm Quốc ạ

Anh ta cười nhỏ:

- Vợ chồng thì không thể gọi là ơn được cô ạ. Dù sao đó cũng là trách nhiệm của con với thầy Hoan rồi

Ở ngoài kia im lặng hơi lâu, rồi có tiếng kéo ghế và tiếng anh ta thật điềm đạm:

- Xin phép cô con về. Có lẽ con không tiện chào Mỹ Thuyền. Cô nói lại

giùm con

Cô Thuý nói như hơi ngại:

- Lần sau cô sẽ nói với nó. Để con lên xuống như vậy phiền toái cho con quá.

Cách nói của cô Thuý làm tôi thấy xốn xang kỳ lạ, có lẽ cô giận tôi lắm. Như vậy là tôi kém giáo dục rồi. Tôi bước ra chào anh ta để chứng tỏ mình không đến nỗi thiếu lịch sự. Nhưng cảm giác sợ cứ giữ ghì tôi lại. Và tôi đứng im chờ cho anh ta về

Một lát sau cô Thuý đi vào. Tôi nghĩ mình sẽ bị mắng cho một trận. Nhưng không phải như vậy. Cô Thuý chỉ nói như buồn rầu:

- Có lẽ tại cô dạy con không kỹ, nên con không hành động thật khó coi mà cô không nói được. Mà nếu nói thì cũng không chắc con hiểu

Tôi nói lí nhí:

- Con hiểu rồi cô ạ, làm như vậy làm mình kém cỏi, không lịch sự. Nhưng tại con sợ quá. Mai một con sẽ không sợ như vậy nữa đâu

- Từ thành phố xuống đây là mấy chục cây số, con biết nó xa thế nào không. Cậu ấy còn có công việc của cậu ấy. Con đừng để người ta mất công vì mình, con hiểu không?

- Dạ hiểu

Cô Thuý không nói gì nữa và đi ra ngoài vườn. Tôi buồn bã ngồi xuống trước bàn học. Nghĩ về việc làm của mình lúc này, tôi biết mình đã để lại một hình ảnh khó thương trong suy nghĩ của anh ta. Không hiểu sao tôi thấy lo sợ và buồn buồn như một cảm giác bất an. Tôi sợ bị người khác ghét mình lắm

Suốt tuần sau tôi cứ chuẩn bị tinh thần cho giờ phút ghê gớm ấy. Tôi tự bắt mình không được nhút nhát nữa và phải can đảm lên. Phải cư xử sao cho ra vẻ người lớn, mà lại là người lớn có học. Dù chỉ hình dung lúc đối diện anh ta, tôi đã lạnh toát cả người

Thế rồi mọi việc xảy đến. Không có gì kinh khủng lắm. Không có gì ghê gớm như tôi tưởng. Thậm chí tôi rất thích gặp như vậy. Vì mỗi lần gặp thì tôi được một món quà dễ thương. Làm sao mà không thích cho được

Buổi trưa cô Thuý không có ở nhà. Ngoài vườn thật im vắng. Tôi ngồi trước bàn học hí hoáy chép mấy bài thơ mới. Thế rồi anh ta đi vào. Thật lạ, anh ta đi nhẹ đến nỗi tôi không hề nghe tiếng chân. Và gõ nhẹ vào vách như gọi. Tôi ngẩng lên nhìn. Hai mắt bỗng mở lớn nhìn chằm chằm anh ta quên cả bốn phận là phải chào hỏi. Thấy tôi như sắp bỏ chạy, anh ta vội lên tiếng, giọng thật ngọt:

- Cô Thuý có nhà không em?

Tôi nói như trong mơ:

- Dạ không, cô em đi công chuyện rồi

Và tôi cố nói một câu mà tôi nghĩ là lịch sự nhất:

- Anh tìm cô em có chuyện gì không? Về em sẽ nhắc lại

Anh ta lại cười. Rõ ràng là cười vì câu nói của tôi. Tự nhiên tôi lại thấy hoang mang. Hình như tôi lại nói một điều không đúng. Nhưng tại sao nhỉ? Tôi buồn rầu nhận ra mình lại gây ấn tượng xấu khác nữa rồi. Có muốn sửa cũng không biết phải làm sao. Tôi ỉu xiu đi về phía bàn khách:

- Anh ngồi chơi, để em đi lấy nước

- Thôi đừng lấy. Em cứ ở đây đi

Và anh ta tự nhiên kéo ghế về phía bàn học của tôi, giơ tay về phía ghế của tôi lúc này:

- Em ngồi đây đi

Lạ thật, anh ta tự nhiên như thể đây là nhà mình không bằng. Còn tôi thì mới là khách. Tôi hơi phật lòng nhưng không dám nói. Người thành phố sao mà ngang thế không biết. Vậy nhưng tôi vẫn ngồi xuống một cách ngoan ngoãn. Thấy anh ta nhìn mình, tôi vội cúi gằm mặt xuống, hai má chợt nóng lên.

Thật khổ sở khi bị người khác nhìn như vậy

Anh ta chợt rút ra một hộp kẹo:

- Tặng em !

Toi ngước lên đỡ lấy chiếc hộp, nói lí nhí:

- Cảm ơn anh

Thế rồi quên mất có anh ta ở đó, tôi táy máy mở nắp hộp, ngắm nghía một cách say sưa:

- Đẹp thật, người ta gói giấy gì mà xinh thế nhỉ? Trong suốt và có rất nhiều màu. Nhìn thích thật

Anh ta mỉm cười:

- Nhờ những giấy gói đó mà kẹo nhìn sẽ ngon hơn

Tôi đồng tình:

- Anh nói đúng đấy

Và tôi mở giấy một viên kẹo bỏ vào miệng nhai chép chép:

- Ngon quá, anh có ăn không?

Tôi đưa anh ta một viên nhưng anh ta lắc đầu:

- Anh không thích kẹo, em ăn đi

Tôi tròn mắt:

- Sao anh không thích? Kẹo ngon lắm mà

- Con trai không thích ăn kẹo

- Vậy hả? Là nhỉ, kẹo ngon thế mà không thích, uổng thật

Anh ta chợt nhìn quyển sổ trên bàn, rồi cầm lên xem:

- Em đang chép thơ đó ả?

- Dạ, ủa sao anh biết?

- Bài này còn bỏ giữa chừng. Em thích thơ lắm hả Thuyền?

- Dạ thích lắm

- Vậy em thích tác giả nào nhất?

Tôi nghiêng đầu nghĩ nghĩ:

- Cũng không biết nữa

Anh ta nhướn mắt:

- Sao lạ vậy?

- Tại em chỉ thích đọc thơ thôi. Còn của ai làm thì em không quan tâm. Vì em đâu có biết họ là ai

- Vậy hả

Anh ta không nói gì nữa. Chúng tôi im lặng hơi lâu. Tôi lén lén nhìn mặt anh. Thấy tôi nhìn, anh mỉm cười:

- Có chuyện gì vậy Thuyền?

Tôi buột miệng:

- Anh tên là gì vậy?

Anh ta lại nhướn mắt như ngạc nhiên. Rồi lấy cây viết ghi vào miếng giấy:

"Vương Quốc "

Tôi cầm lên đọc, rồi lắc đầu:

- Không phải, em muốn hỏi cả tên lẫn họ của anh đây. Tên thì em biết rồi, nhưng họ thì chưa

- Cả tên lẫn họ chỉ có hai chữ thôi

Tôi tròn mắt:

- Ồ, tên lạ quá nhỉ, tên anh có nghĩa là một đất nước vương giả. Đúng không?

Vương Quốc cười có vẻ thú vị:

- Em diễn giải hay lắm

Tôi nói như khoe:

- Tên em là Mỹ Thuyền. Anh thấy tên có đẹp không?

- Đẹp lắm

Được khen, tôi hớn hờ:

- Trong lớp tên em là đẹp nhất đó. Tụi nó tên thường lắm. Em với nhỏ Thu là tên đẹp nhất

Vương Quốc mỉm cười:

- Vậy hả? Thế mấy bạn kia thì tên gì?

Tôi lẩn nhẩm nhớ lại, rồi đọc một tràng:

- Tên toàn là thứ không hứ. Bé Hai này, Thu Năm này, rồi là Hoa, Mận, Lê, có đứa tên Bưởi nữa, hi hi, nghe thấy thèm ghê

Tôi cười khúc khích:

- Tụi em chọc nhỏ Bưởi là khi nào lớp liên hoan sẽ mang nó ra làm trái cây. Khỏi mua hihhi

Nhớ lại nhỏ Bưởi tròn na tròn núc như tên của nó, tôi lại cười khanh khách.

Rồi đọc nhỏ:

- Anh có biết mấy câu này không?

Hàng bưởi

Đong đưa

Bé lũ con

Đầu tròn

Tróc lóc

Em đồ anh biết đó là trái gì?

- Trái bưởi, đúng không?

- Đúng rồi, anh đoán hay ghê

Vương Quốc cười trầm tĩnh:

- Ở đâu em có mấy câu thơ ngộ nghĩnh như vậy?

Tôi nói láu lỉnh:

- Em sưu tầm đấy. Em với nhỏ Thư hay đem mấy câu thơ đó chọc nhỏ Bưởi.

Con nhỏ chửi búa xua, tức cười ghê

Rồi tôi cười giòn tan, vui vẻ. Vương Quốc cũng mỉm cười theo:

- Em hay nghịch vậy, vào lớp có bị phạt lần nào không?

- Làm gì có, ngu sao mà giỡn trong lớp cho bị ghi tên. Cô chủ nhiệm em là khó lắm

Vương Quốc có vẻ chú ý:

- Em sợ có Thuý lắm hả Thuý?

- Dạ sợ lắm! Cô khó ghê lắm, em bị mắng hoài à

Tôi thở dài:

- Em cũng không biết sao mình hư quá vậy nữa. Hầu như ngày nào cũng bị mắng. Lần anh xuống đây cũng vậy

Vương Quốc nhìn tôi hơi lâu:

- Cô Thuý mắng em thế nào?

- Cô bảo em làm vậy là thiếu giáo dục, là làm phiền anh. Nhưng em đâu có cố ý. Chỉ tại lúc đó em sợ quá

- Vậy bây giờ còn sợ không?

Tôi cười mỉm, thú nhận:

- Hết rồi, này giờ nói chuyện hết sợ lúc nào em cũng không hay

Vương Quốc mỉm cười, buông một câu nhận xét:

- Em cứ luôn làm theo những gì mình thích rồi sau đó hối hận khi bị mắng.

Em có nghĩ ra cách gì đó để tránh nó không?

- Hả? Anh nói gì?

Vương Quốc hỏi một cách kiên nhẫn:

- Anh hỏi em có nghĩ ra cách nào để đừng làm cô Thuý buồn không?

Tôi thở dài:

- Em cũng muốn nghĩ lắm, nhưng nghĩ không ra

Vương Quốc nhìn tôi chăm chú, rồi chợt cười:

- Sao em dễ buồn vậy? Thực ra anh chỉ hỏi để hiểu em thôi. Theo anh thì em cứ sống tự nhiên theo bản năng. Đừng hành động theo sự áp đặt của người lớn, không hẳn như vậy là hay đâu

Anh nói gì vậy nhỉ? Hình như anh khuyên tôi đừng nghe lời cô Thuý thì phải, có nghĩa anh không đến nỗi ác cảm với tôi. Tự nhiên tôi thấy dễ chịu hẳn ra vì nghĩ Vương Quốc rất dễ gần gũi. Tôi cười hớn hở:

- Lần đầu tiên có người không chê em. Anh thật là dễ thương. Nếu mà. . . Tôi nói chưa dứt câu thì cô Thuý đi vào. Về mặt cô có gì là lạ. Nhưng cô cười rất khả ái với Vương Quốc:

- Con xuống lúc nào vậy?

Vương Quốc đứng dậy:

- Dạ con mới xuống

Tôi đứng dậy đi vào trong cho cô Thuý nói chuyện, tôi nghĩ lát khi nào Vương Quốc về sẽ tự động ra chào. Cô Thuý hẳn sẽ hài lòng lắm. Nhưng thật lâu vẫn không nghe anh muốn về. Tôi tò mò định nghe lén như lần trước thì cô Thuý đã đi vào buồng:

- Tối nay Vương Quốc sẽ ở lại chơi với con. Cô đi ra chợ nấu cái gì đó đãi cậu ấy. Con rủ cậu ấy ra vườn chơi đi

Tôi còn đang ngạc nhiên thì cô Thuý đã nhìn tôi, nghiêm nghị:

- Con có thể nói chuyện chín chắn được không Thuý? Cô đã nghe cách nói chuyện của con rồi toàn kể những chuyện con nít. Con phải chững chạc lên chứ

Tôi tròn mắt nhìn cô Thuý. Thì ra lúc nãy tôi nói chuyện cô đã nghe hết.

Như vậy là rình nghe lén rồi. Tôi ỉu xiu:

- Cô nghe lén con nói chuyện rồi hả?

Cô Thuý khoát tay:

- Cô muốn biết cách nói năng của con ra sao để sửa đổi cho con. Và con không được vớ vẩn như lúc nãy nữa

Tôi rầu rĩ:

- Thế con phải nói thế nào?

- Phải hỏi về công việc và ý thích của cậu ấy. Con phải hiểu đó là chồng con, và phải quan tâm đến tính tình, ý nghĩ của cậu ấy. Hiểu không?

- Dạ hiểu !

- Thôi, con ra ngoài kia đi, nhớ nói năng đàng hoàng lại một chút

- Dạ !

Tôi đi ra mà trong bụng thấy ngán ngẩm quá chừng. Nói chuyện cách nào cũng không xong, cũng bị chê là con nít. Còn im lặng thì lại bảo là nhút nhát. Người lớn lúc nào cũng đòi hỏi cao tít trên trời khi tôi thì chỉ nói được những điều mình nghĩ. Tự nhiên tôi thấy hoang mang quá

Tôi đến đứng trước mặt Vương Quốc, nghiêm trang:

- Anh có thích ra vườn chơi không?

Anh đứng dậy, nghiêng đầu nhìn tôi:

- Sao em lại buồn nữa rồi, có chuyện gì vậy?

Anh thật là tinh tế, khá quan tâm. Tôi lắc đầu:

- Cô Thuý bảo em đưa anh ra vườn chơi

- Vậy thì đi

Tôi dẫn Vương Quốc đi ra phía bờ mương. Bên kia bờ là hàng dừa mát rượi. Bên đây là vườn hoa hồng. Tôi nhanh chân chạy đến bên xích đu, cười lãnh lút:

- Em giành chỗ này trước

Vương Quốc mỉm cười, đi lững thững đến đứng trước mặt tôi:

- Cứ tự nhiên anh không giành của em đâu

Tôi ngồi đong đưa trên xích đu. Buổi chiều trời đã dịu nắng. Vài tia nắng vàng vọt còn đọng lại trên những đám lá. Gió thổi nhẹ nhẹ làm những bông hồng khẽ lay động. Tôi nhìn lên bầu trời, mơ màng:

- Anh có thích buổi chiều thế này không?

Vương Quốc không trả lời, chỉ gật đầu, mắt vẫn nhìn tôi không rời. Tôi không để ý cái nhìn như tìm hiểu của anh. Vẫn tiếp tục sống với tâm trạng của mình:

- Anh biết không, em thích nhất là những lúc trời mờ sáng. Và những buổi chiều tắt nắng như thế này. Buổi sáng có hơi sương, buổi chiều là gió. Mỗi thứ đều làm mình có những cảm xúc khác nhau. Mấy lúc như vậy tự nhiên em nhớ một câu thơ nào đó. Thường là thơ buồn. Rồi tự nhiên em buồn suốt cả buổi chiều

Vương Quốc ngồi xuống bậc xi măng gần tôi. Hỏi một cách quan tâm:

- Những lúc như vậy em có mơ ước cái gì không? Có một người bạn trai yêu thương mình chẳng hạn

- "Ồ có chứ. Anh thật là tâm lý khi hỏi như vậy. Làm sao anh biết chuyện đó nhỉ?" Quả thật là tôi luôn có những giấc mơ bay bổng tuyệt vời. Điều mơ mộng đó tôi giữ riêng cho mình, không hề kể với cả nhỏ Thư. Tôi mơ mộng về một người thanh niên đẹp trai. Thật lãng tử. Người ấy biết đàn, biết làm thơ và có giọng ca thật quyến rũ. Và sẽ đến với tôi như hoàng tử đến với công chúa trong chuyện cổ tích. Sẽ tặng tôi những bài thơ suốt mướt buồn và vô cùng lãng mạn. Sẽ ở bên cạnh tôi giống như. . . giống như Vương Quốc bây giờ

Ý nghĩ đó làm tôi thấy nao nao kỳ lạ. Tôi chợt phát hiện tôi với anh đang ngồi bên nhau. Giống y những giấc mơ của tôi. Tự nhiên tôi rộn lên sự rung động cực kỳ lãng mạn. Không biết Vương Quốc có biết ý nghĩ của tôi không? Nếu có chắc anh sẽ cười vô mũi tôi mất. Vì ý nghĩ này thật là táo

bạo. Tôi lên nhìn anh. Cái nhìn của anh làm tôi sụp mắt xuống, xấu hổ kỳ lạ. Rất nay Vương Quốc không đoán ra. Anh hỏi như chờ đợi:

- Em trả lời đi

Tôi nói nhỏ xiu:

- Có em nghĩ nhiều lắm

- Trong đó có một hoàng tử?

Tôi đỏ bừng mặt nhìn Vương Quốc:

- Sao anh biết?

- Ở tuổi các em, các cô gái thường như vậy, có điều mỗi người với một cách khác nhau

Tôi tò mò:

- Tất cả mọi người đều nghĩ như vậy à?

Vương Quốc lắc đầu:

- Có thể không phải tất cả. Dĩ nhiên mấy cô sống lãng mạn và hay mơ mộng thì mơ ước thiếu thực tế hơn. Còn em. Em nghĩ những gì?

Tôi cười xấu hổ:

- Thôi, em không nói đâu

Tôi lại lên nhìn Vương Quốc. Anh rất đẹp trai, đẹp ngoài sự tưởng tượng của tôi. Và nói chuyện rất dễ mến. Tôi có cảm tưởng có một hoàng tử đi từ giấc mơ của tôi ra ngoài đời. Anh vừa xa vời, vừa gần gũi. Chiều nay tôi sống trong không gian thi vị quá, như là một giấc mơ thật là đẹp

Vương Quốc kiên nhẫn nhắc lại:

- Vậy em nghĩ khi anh có mặt ở đây. Có khó chịu lắm không?

- Ồ không không

- Vậy thì là gì?

- Em rất thích em cũng không biết nói sao nữa

Tôi không hay nãy giờ Vương Quốc cố ý dẫn dắt câu chuyện để chúng tôi gần nhau hơn. Anh nói như gợi ý:

- Nếu như anh có mặt thường xuyên, em có từ chối không?

- Không có đây, mà ngược lại nữa đây

- Vậy hả? Cụ thể đó là gì?

- Hả, anh nói gì?

- Anh muốn hỏi đó là tình cảm gì? Em có nhận biết được tình cảm của em đối với anh không?

Tôi gật đầu nghiêm trang:

- Em rất thích nói chuyện với anh

- Ngoài ra còn gì nữa? - Vương Quốc vẫn hỏi tới

Tôi xấu hổ lắc đầu:

- Thôi em không dám nói đâu

Vương Quốc không nói gì. Nụ cười còn vương trên môi anh. Nét cười làm

tim tôi xao xuyến kỳ lạ. Trời ơi, tôi thần tượng anh mất rồi. Đó là tình cảm lạ lùng mà tôi chưa từng có với ai trước đây và tôi cứ ngẩn ngơ vì tâm trạng kỳ lạ đó

Anh chợt với tay ngắt một bông hồng ở chậu hoa gần đó. Rồi đưa đến trước mặt tôi, một nụ cười thật quyến rũ trên môi anh khi anh nhìn tôi:

- Tặng em!

Tim tôi như thót lên một nhịp vì cử chỉ hào hoa đó. Tôi ngẩn người dán mắt vào bông hồng. Cố tránh nhìn mặt Vương Quốc vì sợ anh nghĩ tôi vô duyên. Tôi không hiểu từ lúc nào đó tôi đã đánh mất chính tôi rồi. Không còn vô tư thản nhiên khi ngồi trước mặt một người con trai. Không còn cả sự hồn nhiên thanh thản mà mấy phút trước đây tôi còn có.

Lạ thật, tình cảm lãng mạn là luôn đến đột ngột như vậy sao. Từ trước đến giờ không ai nói với tôi điều này cả

Tôi cứ ngồi nghĩ lan man, thoáng thót vì sự nhận biết của mình. Chạy này giờ Vương Quốc vẫn chăm chú quan sát tôi. Rồi anh đột ngột lên tiếng:

- Nhìn anh đi Thuyền

Tôi rụt rè ngược lên, mắt chớp chớp khi chạm phải cái nhìn của anh. Vương Quốc nói dịu dàng:

- Anh biết nói với em điều này là hơi sớm, vì có thể em sẽ khó tiếp nhận.

Nhưng hãy thông cảm cho anh. Vì anh có ít thời giờ quá, em hiểu được sự bận rộn của anh không?

Tôi chả hiểu gì cả. Nhưng cũng gật đầu. Vương Quốc trầm ngâm:

- Em sắp thi đại học rồi. Dù muốn dù không em cũng phải về thành phố sống với anh. Và còn phải chuẩn bị đám cưới nữa. Đáng lẽ anh không nên nói sớm, nó có vẻ trần trụi quá phải không. Nhưng anh không thể làm khác hơn Thuyền ạ. Anh còn rất nhiều công việc. Sắp tới anh phải đi lưu diễn ở nước ngoài. Nếu không thu xếp sớm cuộc sống cho em thì phải là thời gian lâu lắm. Lúc đó lỡ chương trình học của em hết

Tôi cau mày, nghe một cách chăm chú. Nghe cách anh nói, tôi thấy hình như tất cả đã được sắp đặt. Cuộc đời tôi, tương lai tôi đều đang phụ thuộc vào anh. Và nó được quyết định trong lúc này. Dù cô Thuý đã nói trước, tôi vẫn choáng người vì bất ngờ. Tôi sợ run cả người và nói như muốn khóc:

- Nhưng tại sao phải là đám cưới mới được? Em thấy từ đó giờ đâu có ai gặp nhau vài lần là cưới đâu, phải yêu nhau và phải có thời gian rất lâu. Anh đừng nói chuyện đó nữa, em sợ lắm

Vương Quốc nói một cách từ tốn:

- Anh xin lỗi vì đã làm đảo lộn thế giới thanh bình của em. Nhưng anh làm vậy chính là vì em đấy Thuyền ạ

Tôi chống cằm, cúi nhìn xuống đất:

- Em biết, em biết mọi người đều nghĩ về em. Nhưng em không quen ngay

được anh Quốc ạ. Anh đừng giận em

- Không anh không giận đâu thậm chí tội cho em. Nhưng cố gắng né Thuyền. Em hãy ráng vượt qua sự rụt rè lo ngại ban đầu. Sau đó em sẽ thấy mọi chuyện không ghê gớm lắm đâu

Anh nhìn sâu vào mắt tôi, nghiêm nghị:

- Cái gì đã hứa với người chết, anh sẽ tuyệt đối giữ đúng lời. Anh đã hứa với thầy Hoan sẽ lo cho em một cuộc sống rạng rỡ, với đúng ý nghĩa của nó. Em hãy tin anh. Được không em?

Tôi im lặng nhìn Vương Quốc, cách nói chân thành của anh có sức thuyết phục tôi mạnh mẽ. Những tin tưởng bình yên!

Vương Quốc chợt cầm tay tôi, và cứ để yên trong tay anh. Nói một cách trầm tĩnh:

- Rồi em sẽ thấy sống với anh em cũng thoải mái như với cô Thuý. Em sẽ không bị bỏ rơi hay ngược đãi, và anh tin không ai đủ can đảm làm điều đó với em đâu. Em đáng yêu quá. Đâu ai nỡ đối xử thô bạo. Anh cũng vậy, em có tin không?

Tôi nói nhỏ rí:

- Dạ có !

- Vậy là đủ rồi

Anh chợt cười triều mến với tôi:

- Thật dễ chịu khi thuyết phục được em. Cuối cùng thì anh cũng không còn làm em sợ nữa

Tôi dạ nhỏ, và nhìn bàn tay nhỏ nhắn của mình nằm trong tay Vương Quốc. Những ngón tay anh dịu dàng quấn lấy tôi. Như một sự ấp iu che chở. Thật kỳ lạ. Tôi không hề thấy khó chịu hay bị áp đặt. Chỉ có cảm giác tự nguyện vâng lời. Tôi cũng không biết như vậy là hạnh phúc hay bất hạnh. Cũng không tự hỏi rồi cuộc đời mình sẽ ra sao trong tay anh? Lúc này tôi chỉ có ý nghĩ Vương Quốc là vị hoàng tử bước ra từ thế giới lãng mạn của tôi. Mà đã là hoàng tử thì chắc chắn thế giới của anh sẽ vô cùng lãng mạn.

Những ngày sau đó Vương Quốc thường xuống nhà tôi. Đó là những ngày hạnh phúc nhất, thơ mộng nhất đối với tôi. Tôi yêu anh một cách thơ ngây mà chả biết nghĩ xa xôi gì khác. Cũng không hề tự hỏi anh có yêu tôi không Mười tám tuổi, tôi chưa đủ từng trải để hiểu về người khác. Chỉ yêu và mơ mộng và tưởng tượng về một thiên đường bay bổng những bài thơ.

Đến rồi vài tháng sau đó, tôi đi lấy chồng....

Buổi ấy chia xa

Chương - 2

Nhật ký của Mỹ Thuyền

Tối nay gió nhiều quá. Ở ngoài vườn tiếng lá khua nghe xào xạc. Còn trời thì tối đen đầy bí ẩn đa dọa. Tôi nghiêng người tới khép cánh cửa sổ. Vậy mà gió vẫn lùa qua cửa bay vào, làm mấy trang giấy trên bàn rơi lung tung. Tôi nhìn lên bầu trời. Trên nền tối đen lấp lánh những ngôi sao nhỏ xíu. Tôi rất thích những đêm đông thế này. Trời thì lạnh buốt. Ngồi co ro trong áo để mơ mộng về những chân trời xa lạ. Sao mà thi vị thế!

Tự nhiên tôi nhớ những câu thơ vừa chép lúc chiều. Không gian buồn sao ấy. Nỗi buồn êm êm dần trải mênh mông. Đọc lại còn muốn khóc:

Đời mình như dòng suối

Tình mãi mãi còn đau

Người như chim rừng núi

Mang mang một khối sầu. . .

Bài thơ dài lắm. Nhịp điệu đều đều đọc xong đọng lại cảm giác buồn buồn. Buồn suốt từ chiều đến giờ. Lúc chiều tan học về tôi đã đọc bài thơ ấy cho nhỏ Thư nghe. Hai đứa tôi đi dưới rặng tre, nắng chiều hiu hắt vàng vọt, gió hây hây lùa trên mặt đất làm lá trở mình khua xào xạc. Chiều mùa đông và bài thơ cứ làm cho lòng tôi nao nao. Tự nhiên tôi thấy cuộc đời chơ vơ quá. Tôi chống cằm nhìn mãi vào bóng đêm. Ở ngoài vườn hình như lá rụng nhiều lắm. Tiếng lá rơi làm tôi thêm rung rung một cảm giác xốn xang - Nghĩ gì đấy Thuyền. Con học bài chưa? Nãy giờ con có vẻ lan man lắm đó. Giọng cô Thuý rất êm. Nhưng vẫn làm tôi giật cả mình. Như bị kéo trở về thực tế. Tôi ngồi ngay ngắn lại:

- Con học xong nãy giờ lặn, còn sớm mà cô

Tôi tưởng cô Thuý sẽ nhắc tôi tập thể dục. Cô Thuý là gắt gao lắm. Tôi lười gần chết nhưng tối nào cũng phải tập vài động tác bụng mới được đi ngủ. Eo tôi nhỏ xíu mà cũng phải tập. Buổi sáng phải tập hẳn một bài thể dục thẩm mỹ, tới tập động tác co. Trong lớp bên con gái chỉ có mỗi mình tôi là tập thể dục. Nhỏ Thư bảo tôi ở quê mà sống giống con gái thành thị. Tôi không biết có phải tất cả con gái thành thị đều tập thể dục không. Nhưng từ nhỏ cô Thuý đã tập cho tôi thói quen đó. Có lúc lười ghê lắm. Nhưng bỏ thì không được

Tôi đứng dậy, vươn người một cách khoan khoái. Và ngáp một cái rõ dài.

Chợt nhớ ra, tôi vội thu hai tay lại. Nhưng cô Thuý đã thấy hết. Cô cau mày:

- Con gái không được có cử chỉ bừa bãi như vậy nghe không. Như vậy là xấu lắm.

Tôi le lưỡi dạ nhỏ một tiếng. Rồi sà xuống ngồi cạnh cô. Chưa kịp hỏi thì cô đã nghiêm mặt:

- Con đi đứng lại xem. Phải ý tứ lại chứ. Con lớn rồi mà cứ bắt cô phải nhắc mấy chuyện đó mãi

- Dạ

Tôi không dám ngã vào cô Thúy nữa, mà cố ngồi thẳng người nhìn cô đan. Được một lát, quên mất mình vừa bị mắng. Tôi co hai chân lên ghé ngả người vào thành ghế

- Cô đan cái gì vậy?

- Đan áo cho con

- Cho con hả. Nhưng con đã có chiếc màu trắng rồi

- Áo đó cũ rồi. Đã là trắng thì phải thật trắng, màu ngà ngà khó coi lắm

- Vậy hả cô?

Tôi ngồi im ý nghĩ lại thả lan man theo mấy câu thơ lúc chiều. Tôi cũng không hiểu sao mình lại bị chi phối như vậy. Không biết ngồi im như vậy đã bao lâu. Chợt giọng cô Thúy vang lên:

- Buồn ngủ chưa Thuyền?

- Dạ chưa

Cô Thúy lại im lặng. Nhưng không đan nữa, mà cứ ngồi trầm ngâm nhìn ngọn đèn trên bàn. Tôi tò mò nhìn cô:

- Cô buồn ngủ lắm hả?

- Không !

Cô trả lời một cách thờ ơ. Rồi lại im lặng. Tôi cũng ngồi im. Tối nay cô Thúy lạ quá. Cứ trầm ngâm suy nghĩ chuyện gì đó. Mà không phải chỉ là tối nay. Hình như từ trưa giờ lặn. Không hiểu lúc tôi đi học ở nhà có chuyện gì. Cô Thúy chợt lên tiếng:

- Bác Hoan chết rồi đó Thuyền !

- Hà?

Tôi mở to mắt, kinh ngạc nhìn cô Thúy. Bác Hoan chết thật sao. Tôi nhớ cách đây hai tháng bác còn xuống đây thăm cô Thúy mà

- Con có buồn không Thuyền?

- Dạ buồn

Không phải chỉ buồn sơ sơ đâu. Mà tôi thấm thía lắm. Tôi rất thương bác Hoan, vì bác ấy có vẻ thương tôi. Hay mua quà gửi cho tôi. Và lâu lâu lại xuống nhà rồi đưa tôi đi chơi. Cũng chẳng phải là đi đâu xa. Tôi đưa bác ấy đi thì đúng hơn. Mấy lúc bác xuống tôi dẫn bác ra ruộng chơi, hoặc ngồi dưới hàng dừa bên bờ mương. Những lúc như vậy tôi kể đủ thứ chuyện của mình. Còn bác Hoan thì dĩ nhiên là nghe chăm chú. Tôi cảm nhận được đó là sự

quan tâm thật tình. Yêu thương thật tình. Một tình cảm gì đó sâu sắc lắm. Và tôi cũng không hiểu tại sao bác ấy thương tôi như vậy

Tự nhiên tôi khóc thút thít:

- Con buồn quá cô ơi

Cô Thúy nhìn tôi dăm dăm:

- Con thương bác Hoan lắm à?

Tôi chùi nước mắt gật đầu:

- Dạ thương lắm, con buồn quá hic. . . hic. . .

Cô Thúy thở dài:

- Bác Hoan chết là con mất mát lớn lắm đó Thuyền. Chứ không đơn thuần con mất một người quen đâu

Tôi nhìn cô không hiểu:

- Dạ mất mát lớn là sao ạ?

- Mà thôi, có thể rồi sau này con sẽ hiểu

- Vậy sao bây giờ không hiểu được hả cô? - Tôi hỏi tò mò

- Bây giờ con chỉ cần hiểu rằng, trước khi chết bác Hoan đã tìm một người bảo bọc cuộc đời con. Và mai một con sẽ sống với người đó

Tôi mở to mắt kinh ngạc:

- Con sống với người khác nữa à? Chứ không phải ở với cô à? Sao vậy cô?

Con không thích thế đâu. Sống với người lạ buồn lắm. Con chỉ thích ở với cô thôi!

Cô Thúy cười buồn:

- Không như con nghĩ đâu. Sống với người đó đời con sẽ sung sướng, sẽ có tương lai hơn. Cô chỉ có thể dạy con thích nghi với cuộc sống sau này thôi.

Làm sao mà ở với cô hoài được

Tôi phụng phịu:

- Thôi đi, con chả thích ai khác đâu, ở với cô thích hơn

Cô Thúy lắc đầu:

- Con phải nhìn vấn đề sâu sắc hơn Thuyền à. Vì chuyện này không đơn giản như con nghĩ đâu bắt buộc phải như vậy đây

Tôi nhăn mũi:

- Ai có thể bắt buộc được mình kia chứ. Cô chỉ dọa con thôi

Cô Thúy nói một câu làm tôi hoảng vía:

- Bác Hoan muốn con phải có chồng. Cậu ấy sẽ lo cho con sống đầy đủ và học tiếp đại học. Con hiểu không?

- Hả, có chồng?

Tôi hoảng thật sự, và ngồi bật dậy. Cứng đờ người vì sửng sốt. Tôi không hay mình nhìn cô Thúy chăm chăm, miệng lắp bắp:

- Có chồng là sao kia, tại sao phải làm như vậy. Thế không có thì có được không hả cô? Trời ơi, con sợ chết mất!

Cô Thuý nói thật dịu dàng:

- Đừng sợ như vậy con. Thật ra cô cũng rất bất ngờ về quyết định của ba con
Cô chợt nín bật, rồi vội nói lấp ngay:

- Không phải, chính cô cũng ngạc nhiên khi gặp cậu ấy. Cậu ấy đến nhà
mình lúc con đi học và nói chuyện với cô rất lâu về bác Hoan

Cô Thuý im lặng một lát, rồi mỉm cười:

- Con hãy tập làm quen với ý nghĩ mình là người lớn, mà người lớn thì phải
lấy chồng không có gì đáng sợ như con nghĩ đâu

Tôi thì thâm:

- Tại cô không biết, chứ đáng sợ lắm đấy. Trong lớp con mấy đứa cũng có
bồ. Nhưng không đứa nào có chồng như con cả. Ôi ghê quá

Cô Thuý chợt bật cười:

- Đừng trẻ con như vậy Thuyền à. Thôi con đi ngủ đi

Tôi ngoan ngoãn đứng dậy đi vào phòng. Cô Thuý còn nói theo như vô tình:

- Tuần sau cậu ấy xuống đó. Gặp người ta con đừng làm gì để họ nghĩ xấu
mình, nhớ chưa

Tôi dạ nhỏ mà hồn vía bay lung tung. Vậy là có chuyện này thật sao? Sẽ xảy
ra trong thời gian rất ngắn sao? Eo ơi! Kinh khủng quá

Tôi chui vào giường, trùm mền kín cả đầu như thể chồng đang ở quanh quần
đầu đây. Lần đầu tiên trong đời tôi ý thức được mình là người lớn. Nó đột
ngột đến nỗi tôi khó tiếp nhận được ý nghĩ đó. Chỉ choáng người trong cảm
giác sợ hãi mênh mông

Nghĩ lan man một lát, tôi lại nhớ đến chuyện bác Hoan chết, nỗi buồn lại
xâm chiếm lấy tôi. Cảm giác buồn và lo xợ cứ quần quýt vào nhau làm lòng
tôi rối loạn. Tự nhiên tôi khóc thút thít một mình.

Hôm nay là ngày cuối tuần. Có nghĩa là tôi sẽ gặp người sẽ là chồng. Ý nghĩ
đó làm tôi bấn loạn cả lên. Buổi sáng chuẩn bị đi học mà tôi lo đến phát sốt.

Không biết lúc gặp họ sẽ ra sao. Chắc là kinh khủng lắm

Buổi trưa đi học về, vừa đến đầu ngõ đã thấy một chiếc du lịch màu trắng
đậu ở sân nhà. Tay chân tôi run lên và tim đập như trống đánh. Sợ đến
không thở nổi. Tôi cũng không hiểu tại sao mình sợ đến như vậy. Có lẽ phải
trốn thôi. Tưởng tượng vào nhà phải gặp mấy người lạ, chắc tôi chết mất
Tôi ôm cặp đi trở ra, và vòng qua cầu đi về phía sau nhà. Đối với tôi thì đây
là chỗ ẩn náu an toàn nhất. Tôi ngồi xuống một cành cây thấp là mặt đất,
cặp để một bên. Hy vọng chờ hoài không thấy tôi, họ sẽ tự ra về. Cô Thuý
có mắng thì tôi sẽ xin lỗi sau. Gì chứ tôi mà năn nỉ vài câu thì cô ấy hết giận
liền

Ngồi chờ mãi vẫn không thấy chiếc xe chạy ra. Có nghĩa là họ vẫn chưa về,
không lẽ ở đến chiều sao? Thế thì tôi chết đói thôi

Vào lúc tôi sốt ruột định đứng lên thì cô tiếng chân lạo xạo trên lá. Tôi quay lại nhìn, một người con trai đang đi về phía tôi, anh ta hơi cúi xuống tránh mấy cành cây nhô ra, tôi đứng phắt lên nhìn chăm chăm con người không quen đó. Còn chưa biết làm gì thì anh ta đã đến trước mặt tôi:

- Em là Mỹ Thuyền phải không?

- Vâng

- Bây giờ em ở đây à?

- Vâng

- Sao không vào nhà, cô Thuý chờ em lâu quá

Tôi liền môi:

- Có phải anh là người ở thành phố xuống không?

Anh ta không nói gì. Chỉ gật đầu. Rồi hỏi lại tôi:

- Tại sao em phải trốn như vậy. Tôi đã làm gì để em sợ?

Tôi hơi lùi lại một bước. Hỏi như trong mơ:

- Có phải đến để cưới tôi không?

Anh ta phì cười. Như thấy câu hỏi của tôi thật ngộ nghĩnh, tôi chợt nhận ra mình đã hỏi một câu vô duyên không thể tưởng. Thật là xấu hổ không biết trốn vào đâu, tôi cúi xuống nhặt vội chiếc cặp nói hấp tấp:

- Anh về đi, tôi không tiếp anh đâu

Nói xong tôi bỏ chạy vào nhà. Tôi lượn qua mấy nhánh cây nhanh như con sóc. Và chạy tuốt vào buồng. Cô Thuý đang sắp mấy chiếc ly, thấy tôi bèn gọi giật lại:

- Đi đâu vậy Thuyền, làm gì mà chạy dữ vậy

Tôi quăng cặp xuống bàn, ngồi xuống ghế, tay chặn ngực nghe tim đập như trống đánh. Cô Thuý ngồi xuống bên giường:

- Con đi đâu tới giờ mới về. Không biết hôm nay nhà có khách sao. Cô đã nói với con rồi

Tôi lí nhí:

- Con biết và con thấy anh ấy rồi, đã gặp rồi

- Gặp ở đâu?

- Ở ngoài vườn ạ

- Con trốn ra đó chứ gì. Cô đoán đâu có sai. Thật là con nít. Con luôn làm những chuyện không nên làm, con có thấy như vậy là ấu trĩ không Thuyền?

Tôi nói nhỏ rí:

- Con xin lỗi cô. Nhưng tại con sợ quá

- Sợ cái gì?

- Họ là người lạ chứ đâu có quen biết gì về mình. Con sợ nói chuyện với họ lắm

Cô Thuý thở dài:

- Hằng ngày con cũng tiếp xúc với mọi người chứ cô đâu cô nhốt con trong

nhà. Sao con nhát quá vậy?

Tôi cãi lại:

- Nhưng mấy người đó là bạn con. Còn người này thì lạ, và lại ở thành phố xuống. Họ ở xa như vậy làm sao mình thân được

Có tiếng giày ở nhà ngoài. Có lẽ anh ta đang đi vào. Cô Thuý đứng dậy:

- Con thay đồ đi, rồi ra ngoài chào khách

Cô Thuý ra ngoài rồi. Tôi ngần ngừ đứng dậy thay đồ. Có lấy can đảm bước ra cửa. Nhưng tưởng tượng tới lúc ngồi trước mặt anh ta, tôi lại sợ run cả tay chân. Cuối cùng tôi trở vào ghế ngồi im. Rồi ren cả lên vì không biết mình phải làm sao cho đúng. Và càng rối hơn vì biết chắc khi khách về, cô Thuý sẽ giận tôi ghê gớm

Cô Thuý vẫn nói chuyện với anh ta một cách trầm tĩnh và thân mật. Tôi biết được điều đó vì thỉnh thoảng nghe giọng cười của cô. Ngồi im một lát, tôi tò mò đến đứng sát vách lắng nghe. Ở ngoài kia im lặng một lát. Rồi cô Thuý nói dịu dàng:

- Mỹ Thuyền nó rất ngoan. Nhưng nhát lắm. Từ nhỏ đến giờ cô không cho đi đâu, và cũng không tiếp xúc với ai nhiều. Lúc đó cô chỉ nghĩ đơn giản là sợ nó hư. Không ngờ kết quả là con bé quá nhút nhát. Con chịu khó đến vậy nhá

- Dạ, không sao đâu cô. Có lẽ con còn xuống đây nhiều lần, từ từ cổ cũng sẽ quen thôi

- Cô hỏi thật, con thấy Mỹ Thuyền thế nào, có phật ý nó điều gì không?

- Dạ không, cổ lớn lên trong môi trường như vậy kém xã giao là chuyện thường

- Nhưng con cần phải có người vợ linh hoạt giỏi giao tiếp. Dù sao con cũng chú ý đến dư luận một chút

Anh ta im lặng hơi lâu, rồi nói với vẻ bao dung:

- Con nghĩ con sẽ tập cho cổ quen dần với cuộc sống đó. Chỉ cần kiên nhẫn là được

Cô Thuý nói như khoan dung:

- Như vậy là cô yên tâm rồi. Thầy Hoan lo cho con gái mình chu đáo như vậy. Nghĩ lại cô càng thấy tội nghiệp. Sau này Mỹ Thuyền nó sẽ biết ơn con lắm Quốc ạ

Anh ta cười nhỏ:

- Vợ chồng thì không thể gọi là ơn được cô ạ. Dù sao đó cũng là trách nhiệm của con với thầy Hoan rồi

Ở ngoài kia im lặng hơi lâu, rồi có tiếng kéo ghế và tiếng anh ta thật điềm đạm:

- Xin phép cô con về. Có lẽ con không tiện chào Mỹ Thuyền. Cô nói lại giùm con

Cô Thuý nói như hơi ngại:

- Lần sau cô sẽ nói với nó. Để con lên xuống như vậy phiền toái cho con quá.

Cách nói của cô Thuý làm tôi thấy xốn xang kỳ lạ, có lẽ cô giận tôi lắm. Như vậy là tôi kém giáo dục rồi. Tôi bước ra chào anh ta để chứng tỏ mình không đến nỗi thiếu lịch sự. Nhưng cảm giác sợ cứ giữ ghì tôi lại. Và tôi đứng im chờ cho anh ta về

Một lát sau cô Thuý đi vào. Tôi nghĩ mình sẽ bị mắng cho một trận. Nhưng không phải như vậy. Cô Thuý chỉ nói như buồn rầu:

- Có lẽ tại cô dạy con không kỹ, nên con không hành động thật khó coi mà cô không nói được. Mà nếu nói thì cũng không chắc con hiểu

Tôi nói lí nhí:

- Con hiểu rồi cô ạ, làm như vậy làm mình kém cỏi, không lịch sự. Nhưng tại con sợ quá. Mai một con sẽ không sợ như vậy nữa đâu

- Từ thành phố xuống đây là mấy chục cây số, con biết nó xa thế nào không. Cậu ấy còn có công việc của cậu ấy. Con đừng để người ta mất công vì mình, con hiểu không?

- Dạ hiểu

Cô Thuý không nói gì nữa và đi ra ngoài vườn. Tôi buồn bã ngồi xuống trước bàn học. Nghĩ về việc làm của mình lúc này, tôi biết mình đã để lại một hình ảnh khó thương trong suy nghĩ của anh ta. Không hiểu sao tôi thấy lo sợ và buồn buồn như một cảm giác bất an. Tôi sợ bị người khác ghét mình lắm

Suốt tuần sau tôi cứ chuẩn bị tinh thần cho giờ phút ghê gớm ấy. Tôi tự bắt mình không được nhút nhát nữa và phải can đảm lên. Phải cư xử sao cho ra vẻ người lớn, mà lại là người lớn có học. Dù chỉ hình dung lúc đối diện anh ta, tôi đã lạnh toát cả người

Thế rồi mọi việc xảy đến. Không có gì kinh khủng lắm. Không có gì ghê gớm như tôi tưởng. Thậm chí tôi rất thích gặp như vậy. Vì mỗi lần gặp thì tôi được một món quà dễ thương. Làm sao mà không thích cho được

Buổi trưa cô Thuý không có ở nhà. Ngoài vườn thật im vắng. Tôi ngồi trước bàn học hí hoáy chép mấy bài thơ mới. Thế rồi anh ta đi vào. Thật lạ, anh ta đi nhẹ đến nỗi tôi không hề nghe tiếng chân. Và gõ nhẹ vào vách như gọi. Tôi ngẩng lên nhìn. Hai mắt bỗng mở lớn nhìn chằm chằm anh ta quên cả bốn phận là phải chào hỏi. Thấy tôi như sắp bỏ chạy, anh ta vội lên tiếng, giọng thật ngọt:

- Cô Thuý có nhà không em?

Tôi nói như trong mơ:

- Dạ không, cô em đi công chuyện rồi

Và tôi cố nói một câu mà tôi nghĩ là lịch sự nhất:

- Anh tìm cô em có chuyện gì không? Về em sẽ nhắn lại
 Anh ta lại cười. Rõ ràng là cười vì câu nói của tôi. Tự nhiên tôi lại thấy hoang mang. Hình như tôi lại nói một điều không đúng. Nhưng tại sao nhỉ? Tôi buồn rầu nhận ra mình lại gây ấn tượng xấu khác nữa rồi. Có muốn sửa cũng không biết phải làm sao. Tôi ỉu xìu đi về phía bàn khách:

- Anh ngồi chơi, để em đi lấy nước
 - Thôi đừng lấy. Em cứ ở đây đi
 Và anh ta tự nhiên kéo ghế về phía bàn học của tôi, giơ tay về phía ghế của tôi lúc nãy:

- Em ngồi đây đi
 Lại thật, anh ta tự nhiên như thể đây là nhà mình không bằng. Còn tôi thì mới là khách. Tôi hơi phật lòng nhưng không dám nói. Người thành phố sao mà ngang thế không biết. Vậy nhưng tôi vẫn ngồi xuống một cách ngoan ngoãn. Thấy anh ta nhìn mình, tôi vội cúi gầm mặt xuống, hai má chột nóng lên. Thật khổ sở khi bị người khác nhìn như vậy
 Anh ta chột rút ra một hộp kẹo:

- Tặng em !
 Tôi ngược lên đỡ lấy chiếc hộp, nói lí nhí:
 - Cảm ơn anh
 Thế rồi quên mất có anh ta ở đó, tôi táy máy mở nắp hộp, ngăm ngía một cách say sưa:

- Đẹp thật, người ta gói giấy gì mà xinh thế nhỉ? Trong suốt và có rất nhiều màu. Nhìn thích thật
 Anh ta mỉm cười:

- Nhờ những giấy gói đó mà kẹo nhìn sẽ ngon hơn
 Tôi đồng tình:

- Anh nói đúng đấy
 Và tôi mở giấy một viên kẹo bỏ vào miệng nhai chép chép:

- Ngon quá, anh có ăn không?
 Tôi đưa anh ta một viên nhưng anh ta lắc đầu:

- Anh không thích kẹo, em ăn đi
 Tôi tròn mắt:

- Sao anh không thích? Kẹo ngon lắm mà
 - Con trai không thích ăn kẹo
 - Vậy hả? Lại nhỉ, kẹo ngon thế mà không thích, uống thật
 Anh ta chột nhìn quyển sổ trên bàn, rồi cầm lên xem:

- Em đang chép thơ đó ả?
 - Dạ, ủa sao anh biết?
 - Bài này còn bỏ giữa chừng. Em thích thơ lắm hả Thuyền?
 - Dạ thích lắm

- Vậy em thích tác giả nào nhất?

Tôi nghiêng đầu nghĩ nghĩ:

- Cũng không biết nữa

Anh ta nhướn mắt:

- Sao lạ vậy?

- Tại em chỉ thích đọc thơ thôi. Còn của ai làm thì em không quan tâm. Vì em đâu có biết họ là ai

- Vậy hả

Anh ta không nói gì nữa. Chúng tôi im lặng hơi lâu. Tôi lén lén nhìn mặt anh. Thấy tôi nhìn, anh mỉm cười:

- Có chuyện gì vậy Thuyền?

Tôi buột miệng:

- Anh tên là gì vậy?

Anh ta lại nhướn mắt như ngạc nhiên. Rồi lấy cây viết ghi vào miếng giấy: "Vương Quốc "

Tôi cầm lên đọc, rồi lắc đầu:

- Không phải, em muốn hỏi cả tên lẫn họ của anh đấy. Tên thì em biết rồi, nhưng họ thì chưa

- Cả tên lẫn họ chỉ có hai chữ thôi

Tôi tròn mắt:

- Ồ, tên lạ quá nhỉ, tên anh có nghĩa là một đất nước vương giả. Đúng không?

Vương Quốc cười có vẻ thú vị:

- Em diễn giải hay lắm

Tôi nói như khoe:

- Tên em là Mỹ Thuyền. Anh thấy tên có đẹp không?

- Đẹp lắm

Được khen, tôi hớn hờ:

- Trong lớp tên em là đẹp nhất đó. Tụi nó tên thường lắm. Em với nhỏ Thu là tên đẹp nhất

Vương Quốc mỉm cười:

- Vậy hả? Thế mấy bạn kia thì tên gì?

Tôi lén nhắm nhó lại, rồi đọc một tràng:

- Tên toàn là thứ không hứ. Bé Hai này, Thu Năm này, rồi là Hoa, Mận, Lê, có đứa tên Bưởi nữa, hi hi, nghe thấy thèm ghê

Tôi cười khúc khích:

- Tụi em chọc nhỏ Bưởi là khi nào lớp liên hoan sẽ mang nó ra làm trái cây.

Khỏi mua hihihi

Nhớ lại nhỏ Bưởi tròn na tròn núc như tên của nó, tôi lại cười khanh khách.

Rồi đọc nhỏ:

- Anh có biết mấy câu này không?

Hàng bưởi

Đong đưa

Bể lũ con

Đầu tròn

Tróc lóc

Em đồ anh biết đó là trái gì?

- Trái bưởi, đúng không?

- Đúng rồi, anh đoán hay ghê

Vương Quốc cười trầm tĩnh:

- Ở đâu em có mấy câu thơ ngộ nghĩnh như vậy?

Tôi nói láu lỉnh:

- Em sưu tầm đấy. Em với nhỏ Thư hay đem mấy câu thơ đó chọc nhỏ Bưởi.

Con nhỏ chửi búa xua, tức cười ghê

Rồi tôi cười giòn tan, vui vẻ. Vương Quốc cũng mỉm cười theo:

- Em hay nghịch vậy, vào lớp có bị phạt lần nào không?

- Làm gì có, ngu sao mà giỡn trong lớp cho bị ghi tên. Cô chủ nhiệm em là khó lắm

Vương Quốc có vẻ chú ý:

- Em sợ có Thuý lắm hả Thuý?

- Dạ sợ lắm! Cổ khó ghê lắm, em bị mắng hoài à

Tôi thở dài:

- Em cũng không biết sao mình hư quá vậy nữa. Hầu như ngày nào cũng bị mắng. Lần anh xuống đây cũng vậy

Vương Quốc nhìn tôi hơi lâu:

- Cô Thuý mắng em thế nào?

- Cô bảo em làm vậy là thiếu giáo dục, là làm phiền anh. Nhưng em đâu có cố ý. Chỉ tại lúc đó em sợ quá

- Vậy bây giờ còn sợ không?

Tôi cười mỉm, thú nhận:

- Hết rồi, này giờ nói chuyện hết sợ lúc nào em cũng không hay

Vương Quốc mỉm cười, buông một câu nhận xét:

- Em cứ luôn làm theo những gì mình thích rồi sau đó hối hận khi bị mắng.

Em có nghĩ ra cách gì đó để tránh nó không?

- Hả? Anh nói gì?

Vương Quốc hỏi một cách kiên nhẫn:

- Anh hỏi em có nghĩ ra cách nào để đừng làm cô Thuý buồn không?

Tôi thở dài:

- Em cũng muốn nghĩ lắm, nhưng nghĩ không ra

Vương Quốc nhìn tôi chăm chú, rồi chợt cười:

- Sao em dễ buồn vậy? Thực ra anh chỉ hỏi để hiểu em thôi. Theo anh thì em cứ sống tự nhiên theo bản năng. Đừng hành động theo sự áp đặt của người lớn, không hẳn như vậy là hay đâu

Anh nói gì vậy nhỉ? Hình như anh khuyên tôi đừng nghe lời cô Thuý thì phải, có nghĩa anh không đến nỗi ác cảm với tôi. Tự nhiên tôi thấy dễ chịu hẳn ra vì nghĩ Vương Quốc rất dễ gần gũi. Tôi cười hớn hở:

- Lần đầu tiên có người không chê em. Anh thật là dễ thương. Nếu mà. . . Tôi nói chưa dứt câu thì cô Thuý đi vào. Về mặt cô có gì là lạ. Nhưng cô cười rất khả ái với Vương Quốc:

- Con xuống lúc nào vậy?

Vương Quốc đứng dậy:

- Dạ con mới xuống

Tôi đứng dậy đi vào trong cho cô Thuý nói chuyện, tôi nghĩ lát khi nào Vương Quốc về sẽ tự động ra chào. Cô Thuý hẳn sẽ hài lòng lắm. Nhưng thật lâu vẫn không nghe anh muốn về. Tôi tò mò định nghe lén như lần trước thì cô Thuý đã đi vào buồng:

- Tối nay Vương Quốc sẽ ở lại chơi với con. Cô đi ra chợ nấu cái gì đó đãi cậu ấy. Con rủ cậu ấy ra vườn chơi đi

Tôi còn đang ngạc nhiên thì cô Thuý đã nhìn tôi, nghiêm nghị:

- Con có thể nói chuyện chín chắn được không Thuý? Cô đã nghe cách nói chuyện của con rồi toàn kể những chuyện con nít. Con phải chứng chặc lên chứ

Tôi tròn mắt nhìn cô Thuý. Thì ra lúc nãy tôi nói chuyện cô đã nghe hết.

Như vậy là rình nghe lén rồi. Tôi ỉu xiu:

- Cô nghe lén con nói chuyện rồi hả?

Cô Thuý khoát tay:

- Cô muốn biết cách nói năng của con ra sao để sửa đổi cho con. Và con không được vớ vẩn như lúc nãy nữa

Tôi rầu rĩ:

- Thế con phải nói thế nào?

- Phải hỏi về công việc và ý thích của cậu ấy. Con phải hiểu đó là chồng con, và phải quan tâm đến tính tình, ý nghĩ của cậu ấy. Hiểu không?

- Dạ hiểu !

- Thôi, con ra ngoài kia đi, nhớ nói năng đàng hoàng lại một chút

- Dạ !

Tôi đi ra mà trong bụng thấy ngán ngẩm quá chừng. Nói chuyện cách nào cũng không xong, cũng bị chê là con nít. Còn im lặng thì lại bảo là nhút nhát. Người lớn lúc nào cũng đòi hỏi cao tít trên trời khi tôi thì chỉ nói được những điều mình nghĩ. Tự nhiên tôi thấy hoang mang quá

Tôi đến đứng trước mặt Vương Quốc, nghiêm trang:

- Anh có thích ra vườn chơi không?

Anh đứng dậy, nghiêng đầu nhìn tôi:

- Sao em lại buồn nữa rồi, có chuyện gì vậy?

Anh thật là tinh tế, khá quan tâm. Tôi lắc đầu:

- Cô Thuý bảo em đưa anh ra vườn chơi

- Vậy thì đi

Tôi dẫn Vương Quốc đi ra phía bờ ruộng. Bên kia bờ là hàng dừa mát rượi. Bên đây là vườn hoa hồng. Tôi nhanh chân chạy đến bên xích đu, cười lãnh lút:

- Em giành chỗ này trước

Vương Quốc mỉm cười, đi lững thững đến đứng trước mặt tôi:

- Cứ tự nhiên anh không giành của em đâu

Tôi ngồi đong đưa trên xích đu. Buổi chiều trời đã dịu nắng. Vài tia nắng vàng vọt còn đọng lại trên những đám lá. Gió thổi nhẹ nhẹ làm những bông hồng khẽ lay động. Tôi nhìn lên bầu trời, mơ màng:

- Anh có thích buổi chiều thế này không?

Vương Quốc không trả lời, chỉ gật đầu, mắt vẫn nhìn tôi không rời. Tôi không để ý cái nhìn như tìm hiểu của anh. Vẫn tiếp tục sống với tâm trạng của mình:

- Anh biết không, em thích nhất là những lúc trời mờ sáng. Và những buổi chiều tắt nắng như thế này. Buổi sáng có hơi sương, buổi chiều là gió. Mỗi thứ đều làm mình có những cảm xúc khác nhau. Mỗi lúc như vậy tự nhiên em nhớ một câu thơ nào đó. Thường là thơ buồn. Rồi tự nhiên em buồn suốt cả buổi chiều

Vương Quốc ngồi xuống bậc xi măng gần tôi. Hỏi một cách quan tâm:

- Những lúc như vậy em có mơ ước cái gì không? Có một người bạn trai yêu thương mình chẳng hạn

- "Ồ có chứ. Anh thật là tâm lý khi hỏi như vậy. Làm sao anh biết chuyện đó nhỉ?" Quả thật là tôi luôn có những giấc mơ bay bổng tuyệt vời. Điều mơ mộng đó tôi giữ riêng cho mình, không hề kể với cả nhỏ Thư. Tôi mơ mộng về một người thanh niên đẹp trai. Thật lãng tử. Người ấy biết đàn, biết làm thơ và có giọng ca thật quyến rũ. Và sẽ đến với tôi như hoàng tử đến với công chúa trong chuyện cổ tích. Sẽ tặng tôi những bài thơ sướt mướt buồn và vô cùng lãng mạn. Sẽ ở bên cạnh tôi giống như. . . giống như Vương Quốc bây giờ

Ý nghĩ đó làm tôi thấy nao nao kỳ lạ. Tôi chợt phát hiện tôi với anh đang ngồi bên nhau. Giống y những giấc mơ của tôi. Tự nhiên tôi rợn lên sự rung động cực kỳ lãng mạn. Không biết Vương Quốc có biết ý nghĩ của tôi không? Nếu có chắc anh sẽ cười vô mũi tôi mất. Vì ý nghĩ này thật là táo bạo. Tôi lén nhìn anh. Cái nhìn của anh làm tôi cup mắt xuống, xấu hổ kỳ lạ

Rất nay Vương Quốc không đoán ra. Anh hỏi như chờ đợi:

- Em trả lời đi

Tôi nói nhỏ xíu:

- Có em nghĩ nhiều lắm

- Trong đó có một hoàng tử?

Tôi đỏ bừng mặt nhìn Vương Quốc:

- Sao anh biết?

- Ở tuổi các em, các cô gái thường như vậy, có điều mỗi người với một cách khác nhau

Tôi tò mò:

- Tất cả mọi người đều nghĩ như vậy à?

Vương Quốc lắc đầu:

- Có thể không phải tất cả. Dĩ nhiên mấy cô sống lãng mạn và hay mơ mộng thì mơ ước thiếu thực tế hơn. Còn em. Em nghĩ những gì?

Tôi cười xấu hổ:

- Thôi, em không nói đâu

Tôi lại lên nhìn Vương Quốc. Anh rất đẹp trai, đẹp ngoài sự tưởng tượng của tôi. Và nói chuyện rất dễ mến. Tôi có cảm tưởng có một hoàng tử đi từ giấc mơ của tôi ra ngoài đời. Anh vừa xa vời, vừa gần gũi. Chiều nay tôi sống trong không gian thi vị quá, như là một giấc mơ thật là đẹp

Vương Quốc kiên nhẫn nhắc lại:

- Vậy em nghĩ khi anh có mặt ở đây. Có khó chịu lắm không?

- Ồ không không

- Vậy thì là gì?

- Em rất thích em cũng không biết nói sao nữa

Tôi không hay nãy giờ Vương Quốc cố ý dẫn dắt câu chuyện để chúng tôi gần nhau hơn. Anh nói như gợi ý:

- Nếu như anh có mặt thường xuyên, em có từ chối không?

- Không có đây, mà ngược lại nữa đây

- Vậy hả? Cụ thể đó là gì?

- Hả, anh nói gì?

- Anh muốn hỏi đó là tình cảm gì? Em có nhận biết được tình cảm của em đối với anh không?

Tôi gật đầu nghiêm trang:

- Em rất thích nói chuyện với anh

- Ngoài ra còn gì nữa? - Vương Quốc vẫn hỏi tới

Tôi xấu hổ lắc đầu:

- Thôi em không dám nói đâu

Vương Quốc không nói gì. Nụ cười còn vương trên môi anh. Nét cười làm tim tôi xao xuyến kỳ lạ. Trời ơi, tôi thần tượng anh mất rồi. Đó là tình cảm

lạ lùng mà tôi chưa từng có với ai trước đây và tôi cứ ngẩn ngơ vì tâm trạng kỳ lạ đó

Anh chợt với tay ngắt một bông hồng ở chậu hoa gần đó. Rồi đưa đến trước mặt tôi, một nụ cười thật quyến rũ trên môi anh khi anh nhìn tôi:

- Tặng em!

Tim tôi như thót lên một nhịp vì cử chỉ hào hoa đó. Tôi ngẩn người dán mắt vào bông hồng. Cố tránh nhìn mặt Vương Quốc vì sợ anh nghĩ tôi vô duyên. Tôi không hiểu từ lúc nào đó tôi đã đánh mất chính tôi rồi. Không còn vô tư thanh nhiên khi ngồi trước mặt một người con trai. Không còn cả sự hồn nhiên thanh thản mà mấy phút trước đây tôi còn có.

Lạ thật, tình cảm lãng mạn là luôn đến đột ngột như vậy sao. Từ trước đến giờ không ai nói với tôi điều này cả

Tôi cứ ngồi nghĩ lan man, thảng thốt vì sự nhận biết của mình. Chạy này giờ Vương Quốc vẫn chăm chú quan sát tôi. Rồi anh đột ngột lên tiếng:

- Nhìn anh đi Thuyền

Tôi rụt rè ngược lên, mắt chớp chớp khi chạm phải cái nhìn của anh. Vương Quốc nói dịu dàng:

- Anh biết nói với em điều này là hơi sớm, vì có thể em sẽ khó tiếp nhận.

Nhưng hãy thông cảm cho anh. Vì anh có ít thời giờ quá, em hiểu được sự bận rộn của anh không?

Tôi chả hiểu gì cả. Nhưng cũng gật đầu. Vương Quốc trầm ngâm:

- Em sắp thi đại học rồi. Dù muốn dù không em cũng phải về thành phố sống với anh. Và còn phải chuẩn bị đám cưới nữa. Đáng lẽ anh không nên nói sớm, nó có vẻ trần trụi quá phải không. Nhưng anh không thể làm khác hơn Thuyền ạ. Anh còn rất nhiều công việc. Sắp tới anh phải đi lưu diễn ở nước ngoài. Nếu không thu xếp sớm cuộc sống cho em thì phải là thời gian lâu lắm. Lúc đó lỡ chương trình học của em hết

Tôi cau mày, nghe một cách chăm chú. Nghe cách anh nói, tôi thấy hình như tất cả đã được sắp đặt. Cuộc đời tôi, tương lai tôi đều đang phụ thuộc vào anh. Và nó được quyết định trong lúc này. Dù cô Thuý đã nói trước, tôi vẫn choáng người vì bất ngờ. Tôi sợ run cả người và nói như muốn khóc:

- Nhưng tại sao phải là đám cưới mới được? Em thấy từ đó giờ đâu có ai gặp nhau vài lần là cưới đâu, phải yêu nhau và phải có thời gian rất lâu. Anh đừng nói chuyện đó nữa, em sợ lắm

Vương Quốc nói một cách từ tốn:

- Anh xin lỗi vì đã làm đảo lộn thế giới thanh bình của em. Nhưng anh làm vậy chính là vì em đấy Thuyền ạ

Tôi chống cằm, cúi nhìn xuống đất:

- Em biết, em biết mọi người đều nghĩ về em. Nhưng em không quen ngay được anh Quốc ạ. Anh đừng giận em

- Không anh không giận đâu thậm chí tội cho em. Nhưng cố gắng nhé Thuý. Em hãy ráng vượt qua sự rụt rè lo ngại ban đầu. Sau đó em sẽ thấy mọi chuyện không ghê gớm lắm đâu

Anh nhìn sâu vào mắt tôi, nghiêm nghị:

- Cái gì đã hứa với người chết, anh sẽ tuyệt đối giữ đúng lời. Anh đã hứa với thầy Hoan sẽ lo cho em một cuộc sống rạng rỡ, với đúng ý nghĩa của nó. Em hãy tin anh. Được không em?

Tôi im lặng nhìn Vương Quốc, cách nói chân thành của anh có sức thuyết phục tôi mạnh mẽ. Những tin tưởng bình yên!

Vương Quốc chợt cầm tay tôi, và cứ để yên trong tay anh. Nói một cách trầm tĩnh:

- Rồi em sẽ thấy sống với anh em cũng thoải mái như với cô Thuý. Em sẽ không bị bỏ rơi hay ngược đãi, và anh tin không ai đủ can đảm làm điều đó với em đâu. Em đáng yêu quá. Đâu ai nỡ đối xử thô bạo. Anh cũng vậy, em có tin không?

Tôi nói nhỏ rí:

- Dạ có !

- Vậy là đủ rồi

Anh chợt cười triều mến với tôi:

- Thật dễ chịu khi thuyết phục được em. Cuối cùng thì anh cũng không còn làm em sợ nữa

Tôi dạ nhỏ, và nhìn bàn tay nhỏ nhắn của mình nằm trong tay Vương Quốc. Những ngón tay anh dịu dàng quần lấy tôi. Như một sự ấp iu che chở. Thật kỳ lạ. Tôi không hề thấy khó chịu hay bị áp đặt. Chỉ có cảm giác tự nguyện vâng lời. Tôi cũng không biết như vậy là hạnh phúc hay bất hạnh. Cũng không tự hỏi rồi cuộc đời mình sẽ ra sao trong tay anh? Lúc này tôi chỉ có ý nghĩ Vương Quốc là vị hoàng tử bước ra từ thế giới lãng mạn của tôi. Mà đã là hoàng tử thì chắc chắn thế giới của anh sẽ vô cùng lãng mạn.

Những ngày sau đó Vương Quốc thường xuống nhà tôi. Đó là những ngày hạnh phúc nhất, thơ mộng nhất đối với tôi. Tôi yêu anh một cách thơ ngây mà chả biết nghĩ xa xôi gì khác. Cũng không hề tự hỏi anh có yêu tôi không Mười tám tuổi, tôi chưa đủ từng trải để hiểu về người khác. Chỉ yêu và mơ mộng và tưởng tượng về một thiên đường bay bổng những bài thơ.

Để rồi vài tháng sau đó, tôi đi lấy chồng....

Buổi ấy chia xa

Chương - 3

Hôm nay là ngày đám cưới. Thật cứ như cơn mơ!

Tôi đứng trong phòng giữa những người làm đầu và phụ trang điểm. Tôi không biết họ là ai và ở đâu đến. Thật lạ, chỉ trang điểm cho một cô dâu mà có đến ba, bốn người lo. Cô Thuý luôn đứng bên cạnh tôi và hầu như hướng dẫn cho một cô đang đánh phấn lên mặt tôi. Lạ thật, cô có vẻ rành nghệ thuật trang điểm lắm, từ đó giờ tôi có thấy cô ấy làm mặt cho ai đâu.

Lần đầu tiên đánh phấn và thoa son. Tôi nhột muốn chết được, và tự nhiên cười khúc khích vì nhột. Người phụ nữ cầm hộp phấn nhìn tôi vì ngạc nhiên:

- Từ đó giờ em chưa làm mặt lần nào sao, sao mặt em cứng đờ thế, thả lỏng ra xem nào?

Tôi mấp má môi:

- Dạ thế này được chưa ạ?

Bà ta phì cười:

- Em đừng có căng môi như vậy, cứ để bình thường thôi

Tôi chưa kịp sửa lại tư thế thì Vương Quốc đẩy cửa bước vào. Anh đi về phía tôi:

- Xong chưa em?

Người phụ nữ nhìn anh, lắc đầu:

- Cổ cứ bảo nhột và ngọ nguậy liên tục này giờ tôi không thoa son cho cổ được

Vương Quốc cúi xuống tôi, mỉm cười:

- Sao vậy em, em không quen hả?

Tôi nói nhỏ rí:

- Dạ không, từ đó giờ em chưa làm như vậy lần nào

Mấy cô gái đứng xung quanh cười rộ lên. Tôi đỏ bừng mặt vì xấu hổ. Thật muốn khóc được. Tự nhiên bị bao nhiêu người quay quanh mình rồi còn cười. Tôi rung rung nước mắt:

- Đừng làm nữa được không anh. Em mới cổ lắm

Vương Quốc vỗ nhẹ lên vai tôi, cúi xuống nói nhỏ như dỗ dành:

- Họ không có ý chọc ghẹo em đâu, tại họ thấy em dễ thương đó. Đừng sợ nữa nhé. Em cứ ngồi bình thường thôi, đừng trợn người lại như vậy, dễ mỏi lắm

Cô Thuý này giờ đang làm gì ở đằng kia, chợt đi lại đứng quan sát mặt tôi.

Giọng cô vừa như đề nghị vừa có một chút uy quyền:

- Em tẩy bớt phấn hồng đi, phon phớt thôi. Màu đậm quá làm khuôn mặt già

đi đấy

Người phụ nữ lại dùng bông phấn xoa nhẹ mặt tôi, rồi nhìn cô Thuý:

- Thế này được chưa dì?

- Được rồi, đổi màu son khác đi, màu này đậm quá, em cứ trang điểm phớt thôi. Mặt con bé thơ ngây nếu làm đậm quá sẽ mất hay đi

Tôi cô nhướng mắt nhìn về phía cô Thuý. Mỗi lúc môi thấy ngạc nhiên. Sao cô sành sỏi những chuyện này thế nhỉ?

Cuối cùng trang điểm cũng xong. Họ dẫn tôi về phía góc phòng, giúp tôi thay áo. Đến giờ tôi mới hiểu mặc áo cưới không đơn giản tí nào. Phải có một vòng tròn mới làm cho áo xoè ra. Vừa tóc, vừa mặt, vừa áo. Thật khổ sở quá

Người phụ nữ nhìn tôi, cười hài lòng:

- Em đẹp lắm, ít có cô bé nào đẹp một cách thơ ngây như em

Tôi cười rụt rè:

- Cám ơn cô

Bà ta dắt tôi đến đứng trước mặt Vương Quốc, nói một cách đùa vui:

- Giới thiệu với chú rể thành quả lao động của tôi đây. Thật là một cô dâu hoàn mỹ. Đẹp đến từng đường nét. Cậu thấy thế nào?

Vương Quốc nhìn tôi một thoáng, tôi đọc thấy trong mắt anh vẻ hài lòng.

Anh kéo tôi về phía anh. Và nói với người phụ nữ một cách nhã nhặn:

- Cám ơn chị rất nhiều!

Anh choàng tay qua người tôi, dìu đi ra ngoài. Cô Thuý chợt giữ tôi lại, và nói với Vương Quốc:

- Con xuống xe trước đi, Mỹ Thuyền sẽ xuống với cô sau

- Dạ

Vương Quốc đi rồi, cô Thuý dặn dò tỉ mỉ:

- Một lát nữa đến nhà hàng. Ở đó sẽ có đông khách lắm. Con đừng tỏ ra mình sợ mọi người nhé

- Dạ

- Cũng không được nhìn tới nhìn lui tò mò. Con sẽ đi với Vương Quốc đến từng bàn. Nhớ cười tươi lên, và tuyệt đối không nói gì nếu không có ai hỏi đến, con hiểu không?

- Dạ hiểu

Cô Thuý còn dặn một lô thứ nữa, nhưng tôi không nhớ hết. Đầu óc tôi rối ren cả lên vì phải tiếp thu quá nhiều chuyện. Mấy hôm nay không ngày nào cô không nhét vào đầu tôi vô số kiến thức. Bây giờ hồi hộp quá tôi cũng không biết mình phải làm gì

Khi xe dừng trước nhà hàng. Tôi sững sờ nhìn toà nhà đẹp lộng lẫy. Có cả thảm cỏ và những bồn hoa. Giống y những toà lâu đài mà tôi xem phim trên ti vi. Có điều cấu trúc của nó hiện đại hơn. Tôi đi bên cạnh Vương Quốc với

cảm giác bồng bênh như đi lạc vào vùng cổ tích. Lãng mạn ngoài sự tưởng tượng của tôi

Rồi tôi chợt nhận ra người ta thật là đông. Họ đứng thành từng nhóm dọc theo các chậu kiểng và các dãy hành lang. Ôi những người phụ nữ ăn mặc lộng lẫy đến choáng ngợp. Từ đó giờ tôi chưa bao giờ thấy những phụ nữ mặc đồ đẹp như thế. Tôi như hoa mắt giữa rừng người đẹp ấy, và nhìn họ một cách say sưa

Tôi nhận ra rằng họ cũng đang nhìn tôi, với mỗi vẻ khác nhau, với mỗi ánh mắt khác nhau. Tự nhiên bị nhìn, tôi sợ run cả tay chân, và càng đi nép vào Vương Quốc hơn. Anh cúi xuống nói nhỏ:

- Em đừng sợ. Họ nhìn vì thấy em đẹp đấy. Tất cả các cô dâu đều được nhìn như vậy

Tôi ngược lên nhìn anh, tôi hỏi một cách hồi hộp:

- Thế họ có ghét em không anh?

- Không, họ thích em lắm. Em cứ nghĩ như vậy và tự tin lên

Câu nói của Vương Quốc làm tôi yên tâm. Nhưng vẫn không dám nhìn ai.

Tôi hơi cúi đầu nhìn xuống cảm thấy tay chân mình lạnh ngắt

Khi lên đến cuối bậc thang. Tôi thấy một cô gái đứng tựa lưng vào lan can.

Ai cũng đứng thành nhóm chỉ có mình cô ta lẻ loi như chờ ai đó. Cô ta đẹp

kinh khủng. Và trang điểm lộng lẫy. Tóc cô ta vắn cao, có những lọn rũ

xuống bên mặt chiếc trâm cài lấp lánh sang trọng. Cô ta mặc chiếc đầm

nhung màu rượu đỏ, dài phủ tận gối. Tôi nhìn cô ta một cách náo nức. Lần

đầu tiên tôi thấy có một cô gái đẹp như vậy. Lúc này người phụ nữ trang

điểm cho tôi có bảo tôi là cô dâu xinh nhất trong đám cưới. Nhưng tôi thấy

cô ta còn xinh hơn nhiều, nhìn thật là thích mắt

Cô ta nhìn tôi chằm chằm. Tôi cũng nhìn lại và cười làm quen. Nhưng khuôn

mặt cô ta im lìm không tỏ vẻ gì là đáp lại thiện cảm của tôi. Rồi cô ta đứng

thẳng người, nhìn xoáy vào mặt Vương Quốc làm tôi cũng ngược lên theo.

Tôi thấy vẻ mặt Vương Quốc hơi xao động. Anh hướng mắt về phía cô ta rồi

khẽ mím miệng nhìn chỗ khác

Tôi thì thầm:

- Anh có thấy chị ấy xinh không? Giống như công chúa vậy. Em thích nhìn chị ấy ghê

Vương Quốc không trả lời. Vẻ mặt thật nghiêm nghị. Tôi tiếp tục nói nhỏ:

- Chị ấy là ai vậy anh? Anh có biết không?

Vương Quốc trả lời một cách thờ ơ:

- Em đừng nên tò mò về khách như vậy. Đó là một người khách đến dự đám cưới thôi

- Nhưng dự đám cưới thì có nghĩa là bạn anh rồi. Làm sao anh không biết được

- Anh không biết - Vương Quốc vẫn nghiêm nghị nhìn phía trước
Tôi không để ý cử chỉ của anh. Vẫn cứ thấy tò mò về cô gái xinh tuyệt vời ấy. Tôi nói một cách náo nức:

- Mai một anh bảo chị ấy chơi với em được không anh? Em thích lắm. Em chưa thấy ai đẹp như vậy cả. Không biết là. . .

Vương Quốc cắt ngang:

- Đừng nói nữa Thuyền. Em nên chú ý phong cách của một cô dâu đi
Giọng anh đầy uy quyền và lạnh lùng. Lần đầu tiên anh có thái độ như vậy với tôi, tự nhiên tôi thấy hơi sợ anh. Và nói rụt rè:

- Em xin lỗi

Vương Quốc không trả lời, vẫn nhìn thẳng phía trước. Tôi cũng yên lặng không dám hỏi nữa. Và như cơn mơ. Tôi và anh đi qua các dãy bàn giữa những khách mời đứng chật cả lối đi chúng tôi đi lên những bậc thang đến sân khấu Tôi hồi hộp đứng yên khi những ông kính chia về phía chúng tôi. Rồi có ai nói gì đó trong micrô và cuối cùng là những tiếng vỗ tay kèm theo những tiếng cười nói ồn ào. Nếu không phải là cô dâu, chắc tôi sẽ thích ghê lắm

Tôi đi theo Vương Quốc đến từng bàn. Nghe chúc mừng và chụp hình. Đang đi, chợt một cô ngồi trong bàn phía bên cạnh kéo Vương Quốc:

- Anh Quốc định lơ bàn này hả. Chơi như vậy là không được nghe. Giới thiệu cô dâu với bọn em đi chứ

Mấy người khác cùng bàn cũng hoạ theo:

- Đáng lẽ anh phải đến bàn này trước mới đúng đấy

- Làm lơ sao đành hả anh Quốc

Tôi ngược nhìn Vương Quốc dò hỏi. Anh có vẻ miễn cưỡng đi về phía bàn vừa yêu cầu. Anh buông tôi ra chứ không diu như nãy giờ. Tôi cũng tự đi theo sau anh. Vương Quốc đứng cạnh bàn, cười rất lịch sự:

- Cảm ơn các bạn đã đến chúc mừng tôi. Mời chúng ta nâng ly

- Xin mời

- Nâng ly đi chứ Thanh Thanh

Một cô gái huých tay cô bạn bên cạnh. Tôi nhìn theo và chợt nhận ra đó là cô gái tôi gặp lúc nãy ở cầu thang. Tôi vui thích nhìn và cười với cô ta.

Nhưng cô ta như không thấy mà chỉ cười nhếch môi rồi giơ ly lên. Mọi người chạm ly rồi uống một hơi. Chỉ có Thanh Thanh là nhấp môi
Bất chợt chị ấy hất mặt lên, môi mím chặt như khiêu khích. Chị ấy nguẩy đầu đứng lên, nhìn thật sâu vào mắt Vương Quốc:

- Tôi biết chắc là anh rất hạnh phúc, chúc mừng! Xin mời !

Vương Quốc thoáng cúi đầu. Rồi anh ngẩng lên, giọng nói có gì đó như xao xuyến:

- Cảm ơn Thanh Thanh

Cả hai chạm ly nhau. Lần này Thanh Thanh uống rất lâu. Rồi đặt ly xuống bàn, cười một cách quá mức vui vẻ:

- Chúng ta chụp hình đi nào. Tôi muốn một kiểu hình thật ấn tượng. Để chú rể phải nhớ đời. Mọi người thấy thế nào?

Mọi người còn đang ngơ ngác thì Thanh Thanh đã đứng dậy, đến đứng bên cạnh Vương Quốc:

- Chụp thế này nhé anh

Vương Quốc có vẻ bất ngờ, nhưng cũng gượng cười. Tôi còn chưa kịp đứng ngay ngắn thì ống kính đã loé sáng. Thanh Thanh trở lại bàn ngồi. Tự nhiên mọi người im lặng. Người này nhìn người kia, cười một cách ý nghĩa. Có người nhìn tôi như quan sát phản ứng của tôi. Lạ thật, họ làm sao thế nhỉ? Mấy người ở bàn này có thái độ kỳ kỳ sao ấy. Không giống các bàn khác. Chợt có một cô gái lên tiếng:

- Con Thanh chơi một cú tuyệt chiêu thật. Sao mà nghĩ ra cú hay vậy Thanh

- Con này ác thật

Tôi còn đang ngơ ngác thì Vương Quốc đã nhã nhặn chào mọi người rồi quay đi. Tôi cũng vội đi theo anh. Trong lòng không thể nào không thắc mắc cử chỉ của anh. Nhưng hỏi thì tôi không dám. Vương Quốc chẳng bảo tôi phải giữ phong cách của cô dâu là gì

Tôi còn đi theo anh đến các bàn khác nữa. Rất nhiều bàn đến nỗi cuối cùng tôi mệt rũ rời. Tôi đi bên Vương Quốc một cách máy móc, đầu óc lảo đảo không còn nhận thức được xung quanh. Tôi đưa mắt tìm cô Thuý cầu cứu. Nhưng cô ấy đâu mất giữa những khách khứa đông nghịt. Tôi đành lê bước theo Vương Quốc, đôi giày cao gót làm chân tôi mỏi nhừ. Cả người choáng váng. Tôi cố định thần lại để đi theo anh

Vương Quốc đưa tôi đến một bàn khuất ở góc phòng gần sân khấu, cả bàn chỉ có vài người. Một phụ nữ khá lớn tuổi và hai cô gái, với vài người đàn ông khác. Vương Quốc nói với người phụ nữ:

- Em xin lỗi, đáng lẽ em phải đưa Mỹ Thuý đến chào cô trước. Nhưng vì . . .

Cô gái ngồi bên cạnh người phụ nữ cười liên lảo, ngắt lời anh:

- Biết rồi, chú rể thì phải bận tiếp khách chứ sao. Anh khỏi lo đi, mẹ em không bắt lỗi đâu

Vương Quốc chìa ly về phía cô gái:

- Cám ơn em Mỹ Hà nghe, em lúc nào cũng dễ chịu với anh

Cô gái tên Mỹ Hà chạm ly với Vương Quốc, rồi nhìn tôi cười:

- Cô dâu dễ thương ghê

Cô quay qua cô gái kế bên:

- Đẹp quá há chị Hân

Tôi chóng mặt vô cùng, nhưng cũng ráng cười:

- Cám ơn mấy chị khen em

Mỹ Hà kéo tay tôi lại gần:

- Có gì đâu. Mai một tội mình cũng như người trong nhà thôi. Anh Quốc thân với gia đình chị lắm. Trong số các học trò, ba chị thương anh Quốc nhất đó

- Dạ!

Tôi nghe một cách lơ mơ. Rồi tôi thấy cô Mỹ Hà đi đâu đó. Lát sau lại kéo một người thanh niên đến. Mỹ Hà nói một cách vui vẻ:

- Nào mình chụp chung trong gia đình một tấm đi. Cô dâu đứng cạnh chị này. Chị ấy kéo tôi đứng phía sau người phụ nữ. Mọi người đều nhìn về phía máy. Tôi cũng cố nhìn về hướng đó. Nhưng không thấy được gì. Mắt tôi hoa lên, quay cuồng. Tôi cố quay lại nhìn Vương Quốc. Nhưng trước mắt chỉ là những vòng tròn xoay tít. Tôi ngã xuống ngất đi

Hình như Vương Quốc cúi xuống đỡ tôi. Tiếng anh kêu lên thảng thốt:

- Mỹ Thuyền em làm sao vậy?

- Có lẽ cô dâu mệt đấy. Đưa vào phòng nghỉ đi

Tiếng lao xao mỗi lúc mỗi xa dần. Tôi mê man trong vùng hoàn toàn vô thức. Khi tỉnh dậy, tôi thấy mình nằm trong phòng nhỏ. Bên cạnh là Mỹ Hà và Mỹ Hân. Thấy tôi mở mắt, Mỹ Hà kêu lên:

- Tỉnh rồi nè chị Hân

Chị Mỹ Hân đến ngồi xuống cạnh tôi:

- Em có sao không vậy bé? Còn mệt không?

Tôi đã bắt đầu thấy dễ chịu hơn lúc này rất nhiều. Thấy chị Hân nhìn nhìn mặt mình, tôi hơi ngượng:

- Dạ em hết mệt rồi, lúc này em chóng mặt quá nhưng không dám nói. Em định ráng đến lúc về. Nhưng không ráng nổi

Chị Mỹ Hân mỉm cười:

- Mệt thì phải nói, sao lại không dám. Đừng có hiền quá dễ bị người ta ăn hiếp nghe bé

- Dạ !

Tiếng dạ ngoan ngoãn của tôi làm chị Hân có vẻ thích tôi hơn. Chị ấy nhìn tôi mãi, rồi buông một câu nhận xét:

- Mỹ Thuyền có nhiều nét giống Mỹ Hà ghê. Nói chị em là người ta tin liền. Chị Mỹ Hà cũng kêu lên, có vẻ thú vị:

- Em cũng thấy như vậy đó. Lúc mới nhìn em thấy sao giống ghê - Chị ấy ngừng một lát, rồi nói thêm - Nhưng em không đẹp bằng Mỹ Thuyền. Rồi hai người nhìn tôi mà cười, và lại tiếp tục ngắm nghía. Tôi hơi mắc cỡ, vội ngồi lên:

- Mình ra ngoài kia hả chị. Em ở trong này lâu quá có sao không?

Chị Hân phì cười:

- Đâu có sao. Đừng sợ như vậy cô bé. Mình là cô dâu, nhưng không bắt buộc phải có mặt suốt từ đầu đến cuối, nói chung mình muốn làm gì thì làm. Tôi mở lớn mắt "Muốn làm gì thì làm?". vậy mà lúc này Vương Quốc bảo tôi phải giữ đúng phong cách một cô dâu. Lần đầu tiên tôi cảm thấy Vương Quốc có một cái gì đó không đơn giản như trước đây tôi vẫn nghĩ. Tự nhiên tôi thấy buồn buồn.

Một lát Vương Quốc bước vào phòng. Tôi nhìn anh một cách e dè. Anh đi về phía tôi hỏi dịu dàng:

- Em khỏe chưa? Lúc này em làm sao vậy?

Tôi rụt rè:

- Em không làm sao hết, khỏe rồi.

Vương Quốc vẫn nhìn tôi:

- Nếu em không khỏe thì cứ ở đây nghỉ, anh chỉ lên xem em có sao không thôi. Bao giờ về anh sẽ gọi.

Tôi vội lắc đầu:

- Thôi, em xuống dưới với anh.

Chị Hân kéo tay Mỹ Hà, và quay qua Vương Quốc:

- Tụi em xuống trước nha.

Chị Mỹ Hà che miệng cười:

- Nhớ săn sóc cô dâu nghe chú rể. Không được thấy người ta hiền rồi ăn hiếp đó.

Cả hai cười rúc rích rồi bỏ đi. Còn lại hai người trong phòng, Vương Quốc nhìn tôi một cách đặc biệt:

- Bây giờ em có nói chuyện với hai cô ấy không Thuyền?

- Dạ có.

- Em có thích họ không?

- Dạ thích.

Nhớ lại câu nói Chị Hân, tôi nói như không:

- Anh biết không, chị Hân bảo em với chị Hà có nét giống nhau, bảo là chị em người ta tin liền. Thế anh thấy em với chị ấy có giống không?

Vương Quốc nhìn tôi chăm chú, rồi thở nhẹ:

- Anh không để ý lắm. Nhưng hai cô đó rất dễ thương, em nên xem họ như người thân. Và tuyệt đối đừng quan hệ với ai khác nhé Thuyền.

Tôi ngơ ngác:

- Sao vậy anh. Vậy là em không được có bạn nhiều hả?

Về mặt anh có vẻ dăm chiêu:

- Mai một vào đại học em sẽ có bạn mới. Còn môi trường của anh không hợp với em đâu. Em chỉ cần biết vậy thôi.

Anh khoát tay:

- Dừng nói chuyện này nữa, mình xuống dưới đi em

Chúng tôi rời phòng đi xuống cầu thang. Đèn đã bật sáng khắp nơi. Khách khứa bắt đầu ra về. Tôi và Vương Quốc đứng ở cửa tiễn khách, tôi thấy Thanh Thanh đi ra một mình. Dáng điệu thật là buồn lặng. Hình như chị ấy không muốn chào chúng tôi

Vô tình tôi ngược nhìn Vương Quốc. Ánh mắt anh hướng về Thanh Thanh, khuôn mặt rất buồn. Nhưng sau đó anh như nhớ lại vai trò của mình, và quay lại mỉm cười với những khách vừa đi qua. Tôi cứ nhìn mãi về thay đổi nhanh chóng của anh. Lạ thật, buồn xa xăm đó lại lập tức vui ngay. Vương Quốc thật là khó hiểu

Hình như người lớn bao giờ cũng có hai mặt, trong lòng nghĩ một chuyện khác, ngoài mặt lại có một cử chỉ khác, phức tạp quá !

Buổi tối chỉ còn mình chúng tôi trong phòng, Vương Quốc trở nên ít nói. Anh bật tivi cho tôi xem rồi cứ ngồi yên, như chìm đắm trong suy nghĩ riêng tư. Anh trở nên xa lạ với tôi hơn cả lần đầu chúng tôi gặp nhau. Tôi cũng ngồi chống cằm nhìn lên màn hình, thỉnh thoảng lén nhìn Vương Quốc, khó hiểu vô cùng

Vậy mà cô Thuý bảo đêm tân hôn là thiêng liêng. Rồi còn dặn tôi đủ thứ. Cô ấy nói ra những điều mà tôi sợ khiếp lên. Và đã cố tập để quen dần. Nhưng bây giờ, những gì diễn ra trong tôi nay hoàn toàn không giống điều cô Thuý nói. Vương Quốc chẳng làm gì tôi cả. Tôi không biết mình đang là khách hay chủ nhà. Thật là hoang mang làm sao

Vương Quốc chợt đứng dậy đến ngồi bên tôi. Nghiêng đầu qua nhìn mặt tôi:

- Sao em buồn vậy, nhớ nhà lắm hả?

Tôi lắc đầu:

- Không có

- Vậy thì sao em buồn? Anh có làm gì không vừa ý em không?

- Không có

Vương Quốc nhìn tôi khá lâu. Anh cúi xuống gần mặt tôi. Tim tôi như lão đảo vì sự gần gũi ấy. Tôi tưởng tượng một cái hôn. Sự rung động làm tôi không hề thấy sợ. Tự nhiên tôi khép mắt lại, run rẩy vì hồi hộp

Thế nhưng điều tôi tưởng tượng lại không xảy ra. Vương Quốc quay mặt đi. Giọng điềm tĩnh:

- Em mệt chưa? Đi ngủ đi em. Ở quê chắc không quen thức khuya phải không?

- Đâu có, bình thường em hay thức học bài lắm

- Vậy hả? Vậy bây giờ em có nhớ cô Thuý không?

Tôi gật đầu không trả lời. Vương Quốc vỗ nhẹ bàn tay tôi:

- Khi nào rảnh anh sẽ đưa em về thăm nhà, đừng buồn nữa nghe

- Dạ !

Vương Quốc quay mặt đi, anh nói mà không nhìn tôi:

- Em đi ngủ đi, anh mệt lắm

Anh đến ngồi cạnh cửa sổ, im lìm nhìn ra ngoài. Vẫn là vẻ tư lự như lúc nãy.

Tôi đứng yên một lát rồi vào góc phòng thay đồ. Bụng vừa lo vừa hồi hộp.

Nếu tất cả những gì cô Thuý nói là có thật thì tôi sẽ dấn thân vào những chuyện lạ lùng để rồi sau đó mình trở thành người đàn bà, sẽ thay đổi tất cả.

Điều đó làm tôi sợ, nhưng không hề chối từ. Vì tôi yêu Vương Quốc bằng tất cả sự lãng mạn của mỗi tình đầu

Tôi rụt rè đến đứng ở đầu giường, Vương Quốc nhìn tôi một thoáng, như khó nghĩ. Tôi thấy anh nhìn đăm đăm ngoài trời. Tôi còn chưa biết làm gì thì có tiếng chuông reo. Vương Quốc đứng dậy nghe điện thoại. Tôi tò mò nhìn anh nghe. Anh nói chuyện rất nhỏ. Rõ ràng là anh không muốn tôi nghe. Tôi nghĩ bản phận của mình là phải lịch sự ra ngoài. Tôi mở cửa bước ra hành lang. Cũng không biết sẽ đứng tới chừng nào

Lát sau Vương Quốc đi ra. Anh ăn mặc rất lịch sự. Tôi giương mắt nhìn anh.

Vương Quốc đến gần tôi, giọng nói hơi không bình thường

- Xin lỗi em. Bây giờ anh phải đi công chuyện, em cứ ngủ trước đi

Tôi buột miệng:

- Khuya rồi mà anh cũng có công chuyện nữa à? Bộ ở đây làm việc cả ban đêm nữa hả?

Vương Quốc im lặng nhìn tôi. Hình như cái nhìn trong sáng của tôi làm anh xốn xang. Nhưng anh hơi mím môi:

- Buổi tối đầu tiên thế này mà phải để em ở nhà một mình, anh thật là bậy.

Nhưng anh không làm khác được, tha lỗi cho anh nghe Thuý

Tôi ngớ ngàng nhìn anh và gật đầu:

- Anh đi có lâu không?

- Anh chưa biết. Đứng chờ anh nghe. Em cứ ngủ trước đi

Thế là anh bỏ đi. Bỏ tôi một mình trong ngôi nhà lạ mà tôi chưa kịp làm quen, trong đêm đầu tiên có chồng. Tôi vừa buồn vừa sợ. Không dám đứng ngoài hành lang nữa, tôi chạy ào vào phòng đóng cửa lại

Tôi ngồi thu mình ở góc giường chờ Vương Quốc về. Chờ mãi, không biết đến bao lâu vẫn không nghe tiếng chân anh. Tưởng tượng đêm nay Vương Quốc không về, bỏ mặc tôi một mình trong đêm tôi sợ muốn khóc

Rồi tiếng chuông lúc nãy lại reo. Tôi ngồi nhìn. Từ đó giờ tôi chưa nghe điện thoại nên không biết sử dụng làm sao. Tôi chờ cho nó tự động tắt.

Nhưng tiếng chuông cứ reo mãi đến nóng ruột. Cuối cùng tôi bước xuống giường, đến nhắc ống lên giống như Vương Quốc đã làm lúc nãy. Tôi nghe trong máy có tiếng của một cô gái:

- Xin lỗi, chị là Mỹ Thuý phải không?

- Dạ, sao chị biết ạ?

Có tiếng cười khanh khách, rồi giọng cô ta có vẻ chế nhạo:

- Anh Quốc không có ở nhà thì người nghe máy phải là chị thôi

Tôi kinh ngạc đến tròn mắt:

- Ủa, sao chị biết anh không có ở nhà?

Bên kia không trả lời, mà hỏi lại tôi:

- Mỹ Thuyền chị bao nhiêu tuổi vậy?

- Dạ, mười tám

-Ồ còn nhỏ vậy sao, thảo nào khờ quá

Tôi im lặng không biết nói sao. Chị ta chợt đổi giọng:

- Cô bé này, thế em không biết chồng em đi đâu sao?

- Dạ biết, anh đi công chuyện rồi

- Công chuyện gì thế?

- Dạ, em không biết, anh chỉ nói vậy thôi

Chị ta cười giòn tan:

- Anh đang ở Hồng Lâu Mộng đấy. Đến đây gọi chồng về đi cô bé ạ, đừng có khờ như thế

Tôi ngơ ngác đứng im. Tôi biết đó là truyện của Trung Quốc và được quay thành phim. Nhưng ở đây mà cũng có Hồng Lâu Mộng thì tôi không hiểu được. Tôi hỏi thật thà:

- Chỗ đó là gì hả chị, em không biết

- Cô ta lại cười giòn tan rồi mới trả lời - Đó là một quán cà phê mà giới ca sĩ hay lui tới để họp mặt đấy mà. Bọn chị gọi như thế vì ở đây toàn người đẹp, và ở đây có những cuộc vui. Mà thôi cứ đến rồi sẽ biết cô bé ạ

- Nhưng em không biết đường đi

Lại cười, có gì mà chị ta vui vẻ thế nhỉ, cười chán chê, chị ta lại lên tiếng:

- Không biết thì hỏi đường mà đến, địa chỉ ở miệng mình chứ đâu. Đến ngay đi em

Tôi lắc đầu:

- Thôi em không dám đến đâu, em không có quen với ai ở đó cả

- Có chồng em đấy chứ ai, quen rồi sao

- Nhưng anh đâu có bảo em đến

- Ở đời nào mà anh dám cho em tới đây. Chính vì vậy mà em cần tới để biết mọi chuyện chứ

Tôi tò mò:

- Chuyện gì hả chị?

Lại cười khanh khách, rồi vừa nói vừa cười:

- Chuyện chồng em với Thanh Thanh đang suốt mướt đầu khổ chứ chuyện gì. Chồng em đang dỗ nó ngoài kia. Đến ngay đi cưng

Tôi đứng sững người, rụng rời. Tiếng chị ta vẫn léo nhéo trong máy:

- Tại thấy em có vẻ thơ ngây nên chị tội nghiệp mà cho hay thôi. Còn đến

hay không là tùy em, khờ quá coi chừng mất chồng đấy cưng
 Tôi nghe một tiếng cụp, chị ta không nói gì nữa. Chờ mãi không nghe tiếng
 chị ta. Tôi bỏ máy xuống. Rồi ngồi khuyu xuống gạch
 Tôi có cảm tưởng mình bị rơi vào một thế giới của những điều lừa dối kinh
 khủng. Tất cả ý nghĩ của tôi về Vương Quốc trước đây bị đảo lộn hoàn toàn.
 Trước đây tôi tưởng tượng anh là một hoàng tử lãng mạn đến với tôi vì tình
 yêu, tôi hoàn toàn không nghĩ đến lý do anh đến với tôi. Tôi bị sự mơ mộng
 che lấp tất cả thực tế. Đến bây giờ phát hiện ra sự thật, tôi chơi vơi như vừa
 rơi vụt từ trên cao xuống. Ôi, tôi biết làm gì bây giờ? Tại sao Vương Quốc lại
 không yêu tôi, tôi có lỗi gì để bị lừa dối như vậy chứ
 Càng nghĩ càng thấy buồn khổ vô cùng. Chỉ chuyện anh ấy không yêu tôi
 cũng đủ đau khổ rồi, đằng này anh ấy lại yêu người khác. Tôi vụt hiểu cử chỉ
 khác thường của cô ta trong bữa tiệc cưới. Hiểu cả ánh mắt đau buồn của
 Vương Quốc khi nhìn cô ta đi lẻ loi ra về. Sao mà tôi bất hạnh đến vậy
 Tôi ôm chiếc gối, úp mặt xuống khóc như mưa. Nỗi huyệt hẫng sợ hãi như bóp
 nghẹt tim tôi. Tôi run sợ vì mình rơi vào một thế giới không hề có ai thương
 yêu mình. Chẳng những vậy mà còn bị cười cợt chế nhạo. Tôi có cảm tưởng
 bạn bè của Thanh Thanh bên vực chị ta và hiếp đáp tôi. Và từ đây về sau
 chỉ có mình tôi chống đỡ. Vương Quốc yêu Thanh Thanh thì anh ấy sẽ
 chẳng thêm bảo vệ tôi đâu. Sao bỗng nhiên đòi tôi lại ra nông nổi này. Thật
 là khủng khiếp quá. Thôi thì trở về với cô Thuý và cuộc đời nhỏ nhoi của
 mình để đỡ buồn tủi
 Mãi khóc, tôi không hay có tiếng chân lên phòng. Vương Quốc mở hé cửa
 như xem tôi ngủ chưa. Thấy tôi còn thức, anh bước hẳn vào phòng. Anh hỏi
 với vẻ ngạc nhiên:
 - Sao khóc vậy Thuý, ở nhà một mình em buồn phải không?
 Tôi lắc đầu và chúi mặt xuống gối. Vương Quốc ngồi xuống bên cạnh:
 - Em sợ ma hả? Hay là nhớ cô Thuý
 - Không
 - Vậy em giận anh phải không?
 - Không
 Vương Quốc ngồi im. Tôi cũng tiếp tục chảy nước mắt với mình. Khá lâu tôi
 nghe giọng anh dịu dàng:
 - Có chuyện gì vậy, nói với anh đi
 Tôi ngược mặt lên, lau nước mắt. Bây giờ tôi mới nghĩ ra cách hay nhất là
 phải hỏi mọi chuyện. Tôi hít mũi, cố nín khóc:
 - Lúc này đến Hồng Lâu Mộng với chị Thanh Thanh phải không?
 Tôi nhìn Vương Quốc chăm chăm. Như thể câu trả lời của anh sẽ quyết định
 số phận của tôi. Vương Quốc sẽ sống sót, kinh ngạc. Anh chàng ngược lên,
 nhìn lại tôi:

- Sao em biết chuyện đó, ai đó nói với em?

Tôi lại chảy nước mắt:

- Em không biết người đó là ai, chị ấy gọi điện nói với em, nói sau khi anh đi

- Cô ta nói gì?

- Chị ấy bảo anh yêu Thanh Thanh, và hai người đang kể lể tâm sự buồn đau của mình. Chị ấy còn bảo em đến đó

Vương Quốc quắc mắt nhìn tôi, như thể tôi mới là người nhiều chuyện, cứ không phải cô gái gọi điện kia. Tôi sợ hãi ngồi nép vào tường. Thấy cử chỉ của tôi, anh dịu lại:

- Rồi sao nữa, em có đến không?

Tôi lắc đầu, cố nín khóc:

- Em không có đến, vì không biết đường và vì sợ bị anh mắng. Chị ấy bảo em là ngu, coi chừng mất chồng

Vương Quốc nghiêm nghị:

- Em có tin điều đó không?

Sao anh lại hỏi như vậy. Người ta đã nói thì phải tin chứ. Tôi gật đầu:

- Em tin

Anh hỏi gặng:

- Và em có hiểu tại sao họ nói với em không?

- Em không hiểu, nhưng người ta nói thì em tin

Thấy Vương Quốc ngồi im, tôi gục đầu xuống gối, tôi nói mà không nhìn anh:

- Sao anh đối xử với em như vậy. Từ đó giờ em có làm gì cho anh ghét đâu.

Anh yêu người khác mà sao cưới em. Em khổ sở quá

Vương Quốc ngồi gục đầu trong tay, tôi thấy anh, thở dài. Cả hai chúng tôi im lặng thật lâu. Tôi khóc sục sục đầy buồn tủi. Một lát sau anh lên tiếng:

- Đừng khóc nữa Thuyền, sự việc đã thế này thì anh không giấu em nữa, anh muốn em bình tĩnh đối diện với sự thật mà chắc chắn em không muốn

Tôi đoán Vương Quốc muốn nói gì rồi. Không kèm được tôi khóc ròng. Còn anh thì vẫn cứ nói:

- Anh yêu Thanh Thanh từ trước khi biết em. Đó là tình yêu đầu tiên trong đời, và anh đã nghĩ đến việc cưới cô ấy. Nhưng sau đó thì thầy Hoan nhờ anh bảo hộ cho em. Anh không biết nói sao về sự dằn xé của mình, và cuối cùng anh đã làm như em thấy

Tôi hít mũi:

- Thế bây giờ anh có yêu em không?

Vương Quốc lắc đầu như khó nói:

- Anh không muốn làm em buồn. Nhưng cũng không thể dối lòng, anh chỉ xem em như cô em gái thôi Thuyền à. Tất cả tình yêu mãnh liệt nhất anh đã cho Thanh Thanh rồi. Mà tình cảm thì không thể san sẻ. Đừng buồn anh

Tôi ngồi lặng người. Đau nhói cả tim. Tôi không biết nói làm sao về sự khổ não của mình, chỉ biết khóc. Nếu cô Thuý biết bây giờ tôi rơi vào cảnh bề bồng thế này, cô Thuý sẽ buồn đến đâu

Giọng Vương Quốc có vẻ như tội nghiệp tôi:

- Vì em đã lỡ biết rồi nên anh không giấu chứ thực ra anh không muốn em buồn Thuý à. Em thơ ngây như vậy, bắt em phải chịu thế này là quá sức phải không? Hãy thông cảm cho anh

Tôi không nói được, chỉ tiếp tục khóc. Vương Quốc vẫn nói như an ủi:

- Anh hứa sẽ thương em như em gái, cho em cuộc sống đầy đủ và lo cho tương lai đến lúc em có thể vững vàng. Sau đó tự em quyết định mối quan hệ của chúng mình

Tôi lau nước mắt, buồn rầu:

- Em sẽ về nhà cô Thuý. Ở đây em thấy mình là người thừa mà thôi. Nói tới tương lai làm gì, em không hiểu được đâu

Vương Quốc giờ tay như ngăn cản:

- Đừng bi đát như vậy em. Cô Thuý muốn ở đây, trở về nhà em không sợ làm cô Thuý buồn sao !

Thấy tôi không trả lời, Vương Quốc nắm tay tôi lắc nhẹ. Tôi vội rút tay về. Anh khẽ lắc đầu thở dài:

- Anh biết em đang đau khổ lắm. Nhưng thực ra mọi chuyện không ghê gớm đâu, em tưởng anh sẽ hắt hủi em vì yêu Thanh Thanh phải không? Hoàn toàn không phải như vậy đâu, mà ngược lại nữa kìa, em có tin anh không? Tôi vẫn không nói nổi. Tôi đâu có cần lòng tốt bố thí của anh, điều mà tôi mơ mộng ở anh là tình yêu. Không có tình cảm thì tôi sống với anh để làm gì

Vương Quốc chột quỳ một chân trước mặt tôi, lau mắt cho tôi:

- Em còn trẻ lắm, không hiểu tình yêu là gì đâu bé ạ. Em tưởng yêu anh. Nhưng thật ra chỉ là tình cảm lãng cảm mà em tưởng tượng ra. Đến khi biết không phải thì em hụt hẫng. Sau này lớn lên em sẽ thấy đó không phải là tình yêu, ở tuổi em chưa biết yêu đâu

Tôi ngược lên nhìn Vương Quốc. Cách nói của anh làm tôi đau lòng vô cùng. Anh chẳng hiểu gì về tâm hồn tôi, sự khao khát của tôi. Trong lòng anh chỉ có Thanh Thanh. Vì vậy tôi có thật lòng, mình anh cũng chẳng tâm trí đâu mà để ý. Tôi thất vọng lắm rồi

Một lát sau Vương Quốc ra khỏi phòng. Suốt đêm tôi thức trắng, ngay trên chiếc giường tân hôn của mình. Tôi không khóc nữa, mà suy nghĩ về chuyện đi lấy chồng của mình. Bây giờ mới thấy mình ngu dại ghê gớm. Khi gặp Vương Quốc, tôi bị ánh hào quang của anh thu hút và tự vẽ vời một mối tình cực kỳ thơ mộng. Tôi không hề biết anh không mấy may yêu tôi, mà cứ gán những cử chỉ galăng những lời nói ngọt ngào là tình yêu. Bây giờ rơi vào bề

bàng như vậy, lỗi là tại tôi tất cả

Nhớ lại những ngày tháng đã qua mà thấy thêm cay đắng. Cả thời hoa mộng của tôi diễn ra trong dối trá ngọt ngào. Mơ mộng cho lắm rồi lấy chồng như được ban bố. Càng nghĩ càng thấy buồn thấm thía

Buổi ấy chia xa

Chương - 4

Chiều nay Vương Quốc đưa tôi đi xem kết quả thi đại học. Cả hai trường chẳng trường nào được đậu. Tôi xấu hổ đến phát khóc và cứ đứng ngơ ngẩn ở cổng trường. Tự nhiên tôi bật khóc tầm tức. Vương Quốc nhìn quanh như hơi ngượng, rồi rút khăn ra đưa tôi:

- Nín đi Thuyền. Năm nay không đậu thì năm tới thi nữa. Bao nhiêu người rớt chứ đâu phải mình em. Thôi đừng khóc nữa, anh đưa em đi chơi chịu không

Tôi lắc đầu:

- Thôi em không đi đâu, em xấu hổ lắm. Không ngờ em học dở đến như vậy. Cô Thuý mà biết sẽ thất vọng về em. Em không biết mình sẽ trốn đi đâu nữa Vương Quốc bật cười. Rồi như nhớ ra, anh nghiêm lại:

- Tại sao phải trốn nhỉ. Rớt đại học chứ có phải chuyện gì ghê gớm lắm đâu. Nếu ai rớt mà cũng bỏ trốn thì chắc thiên hạ nháo nhào lên mất. Thôi đừng buồn nữa, đi chơi rồi em sẽ hết buồn ngay

Tôi hít mũi:

- Thôi, em không đi đâu, em muốn về.

Vương Quốc nhìn tôi một lát, anh cười như thông cảm:

- Cũng được, anh chiều em vậy

Nói vậy nhưng Vương Quốc cũng đưa tôi vào một quán cà phê bên đường. Tôi cũng không từ chối. Chúng tôi ngồi cạnh nhau nhìn ra ngoài đường. Tôi buồn đến mức không muốn nói. Vương Quốc cũng ngồi im hút thuốc, rồi thấy đáng điệu rầu rĩ của tôi, Vương Quốc mỉm cười nói lảng đi, như muốn làm tôi nguôi ngoai:

- Em nghe đi, nhạc này hay đấy chứ?

- Em đang nghe này giờ đó chứ!

- Vậy hả? Ngồi nghe nhạc mà sao buồn hiu vậy?

- Đâu có, em đang tìm cách dịch tựa bài mà

Vương Quốc nhìn tôi lạ lùng:

- Em cũng biết nhạc Pop nữa hả Thuyền?

Đến lượt tôi nhìn anh ngạc nhiên:

- Sao vậy, nhạc đó hay lắm mà, bộ anh không thích sao?

- Dĩ nhiên là anh thích, nhưng. . .

Tôi cắt ngang:

- Anh nghe phần điệp khúc đi, em với nhỏ Thư cãi nhau hoài về câu cuối.

Theo anh thì đó là chữ gì?

- Nghe không được sao em không nhìn phần lời của nó

Tôi nói ỉu xiu:

- Nhóm này mới quá nên em chưa sưu tầm được lời bài hát, mới chỉ nghe trong băng thôi

- Vậy à!

Vương Quốc có vẻ trầm ngâm, anh nhìn tôi một cách lạ lạ như vừa phát hiện ra gì đó. Tôi không hiểu cụ thể ý nghĩ của anh. Nhưng tôi có cảm giác sự hiểu biết của tôi làm anh ngạc nhiên. Tôi ngập ngừng:

- Em cảm thấy, hình như điều này làm anh ngạc nhiên, hình như anh nghĩ là em quê mùa nên không biết thưởng thức nhạc như vậy

Vương Quốc không trả lời. Nhưng nhìn anh, đoán điều mình nghĩ là đúng. Có lẽ vì vậy mà anh không yêu tôi. Càng ngày tôi càng hiểu rằng anh khó mà yêu được con bé quê mùa chẳng có gì nổi bật. Ngay cả thi đại học cũng không xong. Tự nhiên tôi thấy mặc cảm ghê gớm!

Hình như hiểu ý nghĩ thâm kín của tôi, anh nói thật dịu dàng:

- Đừng tự ti như vậy Thuyền. Anh không nhìn về em như em nghĩ đâu.

Không người đàn ông nào nghĩ về vợ mình như vậy cả

Tôi ngược lên nhìn Vương Quốc, rồi quay mặt đi chỗ khác. Lần đầu tiên tôi nghe được khái niệm này: vợ chồng! Thật là từ ngữ xa lạ, tôi đã quen nghĩ chúng tôi là người lạ cùng sống với nhau rồi

Có phải vì chiều nay tâm trạng u ám hay không mà tôi nhìn về khía cạnh nào cũng thấy buồn thảm

Vương Quốc có nghĩ rằng vì yêu anh mà tôi chịu đựng cuộc sống lạc loài ở đây? Chỉ vì tôi muốn được thấy, được nói chuyện với anh. Xa anh thì tôi không chịu nổi. Tôi không biết như vậy là có mù quáng hay không. Giữa hai nỗi buồn, tôi chấp nhận là người đứng bên lề cuộc sống tình cảm của anh rồi. Chúng tôi ngồi yên lặng bên nhau thật lâu. Rồi Vương Quốc đưa tôi về. Lên đến cuối cầu thang. Chúng tôi mỗi người đi về phòng mình. Giống như ở khách sạn vậy. Mọi người đều có một thế giới riêng. Tôi vào phòng khép hờ cửa, ngồi một mình bên cửa sổ.

Buổi chiều nhập nhoạng đi vào tối. Chiều nay tôi thấy buồn thê lương quá.

Tôi sợ phải ở một mình. Sợ cảm giác cô đơn lạc loài, một cảm giác mà tôi chịu đựng triền miên từ khi có chồng. Nhưng chiều nay thì thật là khủng khiếp, không chịu nổi tôi đứng dậy đi qua phòng Vương Quốc, rụt rè gõ cửa. Anh có vẻ ngạc nhiên khi thấy tôi và mở cánh cửa. Tôi bước vào nhìn quanh. Đây là lần đầu tiên tôi vào phòng Vương Quốc. Anh đã mặc Complet và đang chải tóc. Thấy tôi anh đứng lên nhìn như ngạc nhiên. Tôi buồn rười rượi:

- Anh đi đâu vậy?

- Anh đến nhà hát, tối nay diễn ở đó

- Cho em theo với, được không anh? Em buồn quá, và sợ phải ở nhà một mình. Cho em đi với anh

Vương Quốc đứng yên phân vân. Anh nhìn tôi như tội nghiệp.

Tôi ngân ngấn nước mắt, quay mặt đi:

- Em chỉ hỏi đùa vậy thôi, anh đi đi

Rồi tôi đi ra ngoài. Vương Quốc đi theo tôi:

- Em buồn lắm hả?

- Không có đâu, anh đi đi

- Nếu buồn em cứ xem phim hay làm cái gì đó. Tối nay anh sẽ tranh thủ về sớm với em.

Tôi dạ nhỏ, không trả lời. Tôi nghe lời hứa của anh đã bao nhiêu lần như vậy rồi. Anh hứa về sớm như dự dỗ một đứa bé để đừng bị quấy rầy. Bây giờ cũng vậy thôi

Vương Quốc còn an ủi tôi nhiều nữa. Nhưng tôi nghe chỉ để nghe. Rồi anh đi. Tôi đứng bên cửa sổ nhìn theo dáng anh dưới sân. Tôi thầm thía mình là cô lọ lem bên cạnh vị hoàng tử với hào quang sáng chói. Chỉ có con bé ngốc trong tôi trước kia là không thấy điều đó

Bây giờ tôi còn có thể làm gì hơn là bằng lòng với thân phận nhỏ nhoi của mình?

Tôi đứng yên trong bóng tối để mừng tượng thể giới sáng chói của anh. Và rồi một nỗi khát khao dâng lên. Tôi muốn được thấy tận mắt thần tượng của mình trong mắt mọi người

Tôi đứng trước tủ áo, cố tìm một chiếc áo đẹp nhất để khi mình ra đường, mọi người đừng nhìn mình tự hỏi có phải mình từ đồng ruộng lên. Nhưng tất cả quần áo của tôi đều vụng về, quê kệch đến xấu hổ. Cuối cùng tôi chọn quần Jean và sơ mi trắng. Hy vọng trong bộ đồ này tôi không đến nỗi làm người khác xấu hổ nếu phải đi bên cạnh mình

Cuối cùng tôi cũng đến được nhà hát. Cô lọ lem lần đầu tiên vào cung điện chắc cũng không run hơn thế, không lạc loài hơn thế

Rồi tôi thấy Vương Quốc. Tôi đứng nép bên tấm màn nhìn lên sân khấu, choáng ngợp nhìn vị hoàng tử của tôi ngồi bên dương cầm. Khuôn mặt anh hơi nghiêng, đầy vẻ lãng mạn. Cả nhà hát im phăng phắc, vang lên tiếng đàn thánh thót

Tôi nhìn anh bằng tất cả sự say đắm, tôn thờ. Và càng lúc tôi càng cảm nhận tất cả sự chênh lệch giữa tôi và anh. Liệu anh có biết trong một góc này giờ tôi âm thầm chiêm ngưỡng anh với tất cả sự kính phục

Rồi Vương Quốc đứng lên, nghiêng người chào bằng cử chỉ tao nhã thanh lịch. Cả nhà hát như lung lay bởi tiếng vỗ tay nhiệt tình. Tôi thấy các cô gái mang hoa lên tặng anh. Cả những cái bắt tay, những vòng ôm thắm thiết. Tôi mở lớn mắt nhìn dáng anh mất hút phía trong sân khấu. Tôi muốn được như

mọi người quá mà sao cứ lạc loài như chiếc bóng thâm lặng. Ít ra những người xa lạ đó còn biểu lộ được sự ngưỡng mộ đối với anh. Còn tôi thì yêu anh bằng trái tim nồng nàn nhất mà chỉ có thể tự mơn man ru tình yêu của trong ảo tưởng. Vì tôi luôn ý thức được thân phận mình
Không biết ở trong kia Vương Quốc đang làm gì. Tôi lặng lẽ rời nhà hát. Ra đến ngoài đường tôi đứng ngơ ngác tìm xe. Bất chợt tôi thấy Vương Quốc ở trong sân. Bên cạnh anh là Thanh Thanh đang cười rạo rỡ. Cô ta ôm những bó hoa khán giả tặng anh. Họ bị khán giả ái mộ vây quanh. Có cả phóng viên nhiếp ảnh. Nhìn nụ cười vui vẻ của Thanh Thanh. Tôi thấy tim mình như bị ai bóp mạnh. Cô ta ngang nhiên xuất hiện bên Vương Quốc như vợ chồng. Như vậy là ngoài xã hội họ mới là một cặp hạnh phúc, có ai biết đến một tôi với cương vị làm vợ anh hay không?

Tôi đứng thẫn thờ nhìn họ ngồi vào xe. Chiếc xe lướt nhẹ ra ngoài đường. Tôi bơ vơ nhìn theo. Và nước mắt tôi rớt thẫm trên mặt, mẩn mẩn trên môi. Tôi về nhà và nằm vật ra giường khóc nức nở. Ôi, thật kinh khủng. Tôi không chịu nổi cuộc sống mờ nhạt của mình nữa. Tôi muốn được như Thanh Thanh, được Vương Quốc quan tâm và được hoà vào cuộc sống bên ngoài. Một cuộc sống sôi nổi đầy màu sắc chứ không phải là giam mình một xó ở đây không ai biết đến mình. Ngay cả chồng cũng bỏ quên. Tôi còn trẻ mà, và cũng biết khao khát được đón nhận những niềm vui trong cuộc đời. Tôi có tội gì mà phải chịu cuộc sống chán chường thế này?

Đêm khuya rồi mà chẳng thấy Vương Quốc về. Tim tôi đau oằn oại khi hình dung những giờ phút họ ở bên nhau. Họ cho nhau những hạnh phúc ngọt ngào, trong một thế giới hoa lệ mà tôi không biết đến. Sao tôi đau khổ thế! Rồi tôi nghe tiếng chân anh lên cầu thang. Cửa phòng bên kia mở nhẹ. Vậy là anh đã về. Lúc chiều anh không muốn tôi theo vì sợ tôi phá vỡ niềm vui của anh với Thanh Thanh. Tôi ghen đến khốn khổ mà không dám nói. Cũng không dám tức. Chỉ có thể buồn đau âm thầm mà thôi.

Tôi cũng không biết mình sẽ sống như vậy đến bao giờ?

Tôi thức trắng đêm để khóc và để đau khổ. Sáng hôm sau mắt tôi đỏ và sưng húp trông thật xấu. Buổi sáng tôi không dám ra khỏi phòng, không dám để Vương Quốc thấy tôi xấu. Tôi xuống bếp chuẩn bị thức ăn cho anh, rồi rút về phòng mình.

Vậy mà cả buổi sáng Vương Quốc cũng không tìm xem tôi ra sao. Anh ở mãi trong phòng soạn nhạc, rồi xuống phòng khách đánh dương cầm. Tôi đứng ở cầu thang mãi miết nhìn anh, cảm thấy tủi thân lạ lùng. Hình như bây giờ tôi đã khôn thêm một tí để mà biết phán đoán.

Tôi không còn ngốc đến nỗi không hiểu Vương Quốc. Rõ ràng anh chỉ ban bố cho tôi một chút quan tâm mỗi khi anh rảnh rỗi. Anh rất tốt, nhưng hồ hững vô tình. Càng ngày tôi càng ý thức được rằng anh xem sự có mặt của

tôi trong nhà như con cún con biết nói., thỉnh thoảng quần chân anh rồi thôi. Tôi không chịu nổi ý nghĩ đó, nhưng rõ là như vậy rồi. Vậy mà tôi không đủ sức để tự ái. Nhìn anh tìm tôi cứ đập mạnh vì cảm giác yêu đắm đuối. Tôi mon men đi xuống cầu thang đến đứng cạnh đàn, tôi chống tay mơ màng nghe. Cảm xúc khi nghe nhạc cộng với sự xúc động khi ở bên cạnh anh làm tôi đắm chìm trong mơ mộng. Và không còn nhớ đến nỗi buồn tủi mình nữa. Rồi Vương Quốc ngừng đàn. Anh ngược lên nhìn tôi, mỉm cười:

- Em thích nghe đàn lắm hả?

Tôi muốn nói tôi mê mẩn vì tiếng đàn và vì yêu anh. Nhưng không dám. Tôi chỉ dạ nhỏ. Một cách trả lời không có gì để ẩn tượng. Vương Quốc đóng nắp đàn định đứng dậy. Tôi rụt rè đề nghị:

- Anh dạy em đàn đi, em thích học lắm

Vương Quốc hơi nhướng mắt nhìn tôi:

- Thật không?

Tôi không trả lời, chỉ khẽ đẩy nắp đàn ra. Vương Quốc giúp tôi đặt nó lên rồi đứng nhích qua một bên

- Em biết nốt nhạc chưa Thuyền

- Dạ biết. Trước đây em có học guitar

Vương Quốc có vẻ ngạc nhiên:

- Vậy hả? Sao chưa bao giờ thấy em đàn hết vậy?

- Có chứ! Mấy lúc ở nhà em thường đàn một mình, lúc đó không có anh. Vương Quốc vẫn nhìn tôi với ánh mắt ngạc nhiên. Có lẽ anh không ngờ tôi biết nhiều như vậy. Tự nhiên tôi thấy buồn, rõ ràng anh đã quen với ẩn tượng tôi là con bé mờ nhạt. Tôi buồn, nhưng sự gần gũi với anh đã xua tan ý nghĩ đó ngay. Và tôi quên sự thật. Tôi hăm hở đặt tay lên phím đàn bấm vài nốt. Vương Quốc cúi xuống:

- Em tập lại đi. Phải nhấn từng ngón tay chứ không phải nhấn một loạt như vậy

Khuôn mặt anh ở gần mặt tôi quá, tôi có cảm tưởng nghe cả hơi thở của anh. Ôi, tôi muốn được anh hôn vô cùng. Đầu óc tôi lảng bâng với những tưởng tượng về cái hôn đầu tiên, và tôi lao đao như say rượu

Nhưng rồi tôi bị thức tỉnh ngay, không còn khờ khờ để ảo tưởng nữa. Tôi biết rằng nếu tôi học tốt, Vương Quốc sẽ càng đánh giá tôi thấp. Anh nhìn tôi thấp như thế đủ lắm rồi!

Tôi ngồi thẳng lưng lên, chăm chú theo dõi vị trí các nốt nhạc. Vương Quốc chỉ nói thêm lần thứ hai là tôi đã thuộc hết các nốt trên phím. Nhưng các ngón tay thì còn hơi lóng ngóng. Vương Quốc chỉ vào một khuôn nhạc:

- Ethử đàn dòng này xem

Tôi bấm môi, chăm chú đàn. Không chỉ một dòng nhạc ấy, tôi còn đàn luôn đến nửa bài. Vương Quốc nhìn tôi, kinh ngạc một cách thú vị. Anh tát nhẹ

lên mặt tôi:

- Em thông minh lắm Thuyền ạ. Em học nhanh đến mức anh không ngờ Mặt tôi nóng bừng vì sung sướng. Sự va chạm của anh lại làm tôi thấy lao đao. Tôi ngồi im, dán mắt vào quyển nhạc cho đỡ ngượng. Vương Quốc khoanh tay trên thùng đàn, anh im lặng ngắm nghía tôi rồi buông một câu nhận xét:

- Em dễ mắc cỡ quá. Được khen một chút mặt đỏ hồng lên rồi. Con gái ở miền quê đều mắc cỡ vậy sao?

Tôi cúi gằm mặt:

- Em không biết. Nhưng anh đừng có nhìn như vậy

- Sao thế?

Vương Quốc hỏi và vẫn cứ nhìn tôi quan sát. Không chịu nổi cái nhìn của anh. Tôi đứng dậy chạy ào lên phòng. Giọng cười của anh như đuổi theo tôi, làm tôi tràn ngập sung sướng

Lần đầu tiên từ khi đám cưới, tôi được cảm giác sung sướng như vậy. Tôi dễ rung động lắm, sao Vương Quốc không hiểu điều đó chứ?

Mà nếu hiểu thì anh cũng đâu có vì vậy mà yêu được tôi?!

Những ngày sau đó tôi đem nỗi trống vắng mình gởi vào tiếng đàn dương cầm. Không muốn nhớ đến bài vở đại học nữa. Tôi học đàn miệt mài một mình. Nhưng đâu sao những bản nhạc đó tôi tự mình thưởng thức chứ đâu có biểu diễn cho ai xem

Trưa nay tôi ngồi một mình đánh đàn. Không hiểu gì về những khúc hoà tấu phức tạp trong các bản nhạc của Vương Quốc. Tôi chơi những bản quen thuộc mà tôi vẫn thường chơi đàn guitar. Có lẽ nó hơi khập khiễng một chút. Nhưng tôi lại thích nghe tiếng dương cầm hơn

Khi tôi ngẩng lên đã thấy Vương Quốc ngồi ở gần cửa sổ. Anh yên lặng như có vẻ lắng nghe. Vậy là này giờ anh đã nghe được tiếng đàn của tôi. Tôi xấu hổ đỏ bừng mặt, và ngồi im. Vương Quốc hơi cười:

- Sao em không đàn nữa? Em đàn hay lắm vượt xa những gì anh tưởng tượng

Tôi cúi gằm mặt lí nhí:

- Anh nói thật đấy chứ?

- Thật chứ! Nói dối em để làm gì?

Tôi tin ngay, mặt tôi sáng lên sung sướng:

- Tự em học đấy

Vương Quốc gật đầu:

- Anh biết, em thông minh lắm

Lần thứ hai anh bảo tôi thông minh. Chỉ cần một lời khen thôi cũng đủ làm cho tôi thấy mình tự tin hơn. Tôi đã quen với ý nghĩ mình là con bé ngu ngốc rồi. Vương quốc có thể chịu được con bé ngu ngốc như tôi thì cũng lạ

Tôi rụt rè đề nghị:

- Anh đàn bài này cho em nghe đi. Em thấy nó hay lắm

Vương Quốc nhìn tôi mỉm cười gật đầu. Vừa nghe nhạc, vừa mộng mơ đến nỗi anh ngừng lúc nào tôi vẫn không hay. Anh lên tiếng:

- Nghĩ gì vậy Thuyền? Bây giờ em có nghe anh đàn không?

Tôi ngắc ngứ nhìn anh. Tự nhiên tôi thấy mình vô duyên quá. Yêu cầu rồi lại không chú ý, vô duyên dễ sợ

Vương Quốc đứng dậy khép quyển nhạc lại. Anh tựa vào thùng đàn, khoanh tay nhìn tôi:

- Từ đó giờ em có dự sinh nhật bạn em lần nào chưa Thuyền?

Tôi nhìn anh ngơ ngẩn:

- Sinh nhật là sao, em không hiểu

- Là người ta tổ chức buổi tiệc để kỷ niệm ngày sinh của mình. Có rất nhiều bạn bè đến dự

Tôi hiểu rồi, cái đó đâu có gì xa lạ đến nỗi không biết. Nhưng tôi thì. . .

Tôi cúi đầu nói nhỏ:

- Em có biết cái đó nhưng chưa tổ chức lần nào. Ở quê không có mấy chuyện như vậy.

Thật là xấu hổ khi mình lạc hậu như vậy. Tôi không dám nhìn Vương Quốc. Ý nghĩ anh ngao ngán có một cô vợ nhà quê làm tôi đầy mặc cảm. Tôi nói như biết lỗi:

- Nếu anh tổ chức sinh nhật em sẽ không làm gì để anh quê với bạn bè đâu. Em sẽ ngồi im một chỗ. Hoặc sẽ đi đâu đó để anh tự do ở nhà

Vương Quốc nhướng mắt nhìn tôi rồi trầm ngâm:

- Đừng tự ti như thế Thuyền. Anh có trách em chuyện đó đâu. Mà đây cũng không phải là sinh nhật anh, của Mỹ Hà đấy

- Mỹ Hà?

Vương Quốc gật đầu:

- Anh sẽ đưa em đến dự. Cũng không ghê gớm lắm đâu. Em cứ tưởng tượng đến chơi nhà bạn và cứ thoải mái không ngại gì hết, hiểu không?

- Dạ hiểu

Tôi rụt rè hỏi kỹ hơn:

- Vậy anh sẽ đưa em đến đó chứ? Anh dám đi với em tới mấy chỗ như vậy chứ?

Một bên mày Vương Quốc nhướng lên. Không biết đó là chế giễu hay tội nghiệp, hay trấn an. Không cách gì tôi biết được anh đang nghĩ gì. Anh chỉ nói vắn tắt như vậy rồi đi lên lầu. Còn lại mình tôi ngồi một mình với tình cảm vui sướng rồi rít.

Trời ơi, có thật tôi sẽ được đến những nơi vui vẻ như vậy không? Mà lại là đi với Vương Quốc nữa. Có thật là tôi sẽ hoà nhập với thế giới rộng rãi mà

tôi đã tưởng tượng. Trời ơi, sao mà tôi sung sướng thế!

Tôi chạy lên phòng, lau chau ngắm mình trong gương rồi chạy đến xem tủ áo. Tôi phát cuồng lên vì cảm giác nôn nao chưa từng có. Tôi tưởng tượng mọi người cười đùa ra sao. Rồi tôi cười khúc khích một mình. Tôi nhảy nhót loi choi một lát rồi tôi mới nhớ còn những một tuần nữa. Thế mà cứ lau chau lóc chóc. Buồn cười quá, điên quá!

Tôi đứng lại giữa phòng, bùm miệng cười rúc rích như chuột. Có tiếng chân đến gần mình, tôi quay lại. Vương Quốc đang ngồi bên cạnh bàn phấn, anh nhìn nhìn mớ quần áo lung tung trên giường tôi, mỉm cười như đã hiểu.

Tôi lên nhìn anh. Không hiểu này giờ anh có thấy cử chỉ của tôi? Nguyễn trời cho anh đừng thấy gì hết, nếu không tôi xấu hổ chết mất.

Vương Quốc hỏi như quan tâm:

- Em có cần mua sắm gì không? Anh đưa đi.

Tôi lắc đầu:

- Không, em không cần gì cả.

- Vậy hả?

Anh như không quan tâm tôi nữa, vội đứng dậy đi ra ngoài. Tôi đến cửa sổ nhìn xuống sân. Anh lại đi đâu đó bỏ mặc tôi với hàng ngàn câu hỏi tò mò về buổi sinh nhật. Tôi thấy một chút hụt hẫng, nhưng nỗi vui sướng làm tôi quên ngay những ý nghĩ phiền muộn. Và lòng tôi lại tràn ngập hân hoan. Cuối cùng thì ngày trọng đại ấy cũng đến. Suốt ngày hôm nay Vương Quốc không ở nhà. Buổi chiều anh gọi điện về bảo tôi chuẩn bị. Anh không cần bảo thì tôi cũng đã tự lo rồi. Làm sao mà không lo được chứ?

Gần đến tối thì anh về đến. Không nhìn đến tôi, anh chỉ nói như giục:

- Xong chưa Thuyền? Minh trễ gần một tiếng rồi, xin lỗi anh bận quá về không kịp.

Từ này giờ tôi phát khóc vì sợ anh không về. Sợ mình sẽ không được đến buổi sinh nhật huy hoàng ấy. Nhưng bây giờ chỉ cần nhìn thấy anh ấy về, nỗi lo sợ giận hờn bay đâu mất. Tôi riu rít theo anh ra xe như mình sẽ đến chốn thiên đường.

Đứng chỗ Vương Quốc đậu xe, tôi náo nức nhìn vào nhà. Tiếng nhạc vọng ra như cuốn lấy chân tôi háo hức đến kỳ lạ. Qua cửa kính, tôi thấy bên trong đèn đủ màu chớp tắt liên tục. Người ta khá đông, có đến mấy chục người.

Thì ra sinh nhật là đông như vậy đấy. Vui quá!

Vương Quốc choàng tay qua lưng tôi, anh đẩy cửa bước vào phòng trong.

Tôi như hoa mắt vì những cô gái ăn mặc lộng lẫy. Tất cả họ đều mặc đồ đẹp.

Tự nhiên tôi nhìn lại mình, trên người tôi là bộ đồ Jean với sơ mi trắng.

Vương Quốc không dạy cho tôi biết cách hoà nhập với thế giới hào nhoáng này. Tôi thấy mình lạc loài quá.

Nhưng rồi cảm giác đó cũng qua mau. Tôi tò mò nhìn về chiếc bàn. Trên đó

có một chiếc bánh kem đẹp không thể tưởng tượng. Chưa bao giờ tôi thấy có thứ bánh nào đẹp như thế. Tôi không hay nhìn mãi mê đến nỗi mỗi mấy chục cặp mắt chĩa về mình mà tôi cũng không hay

Nãy giờ Vương Quốc nói chuyện với một người bạn đứng gần cửa nên không để ý tôi. lát sau anh chợt quay lại, thấy đôi mắt mở to của tôi cứ dán vào ổ bánh, và những cặp mắt cười cợt đang chĩa về phía tôi, anh có vẻ hơi quê. Anh cúi xuống nói nhỏ:

- Đừng nhìn như vậy Thuyền? Em gật đầu chào mọi người đi

Tôi như sực tỉnh. Vội nhìn mọi người, gật nhẹ đầu. Vài cái miệng chum chim cười, rồi những khuôn mặt quay đi, trao đổi với nhau điều gì đó. Chắc là nhận xét về tôi, họ nói gì thế nhỉ?

Ngay lúc đó, tôi thấy chị Mỹ Hà đi về phía chúng tôi. Chị ấy cười tươi rồi ôm vai tôi và đập lên tay Vương Quốc:

- Sao anh đến trễ vậy, tưởng không đến chứ? Anh mà không cho Mỹ Thuyền đến chơi tối nay là em giận luôn đây

Chị ấy kéo tay tôi và Vương Quốc đến gần bàn. Nhưng Vương Quốc bị một người bạn kéo đi đâu đó. Thế là một mình tôi đi bên chị Hà. Tôi thấy sờ sờ làm sao ấy nhưng chị Hà không để ý cứ cười vui vẻ với tôi:

- Mấy người là bạn chị hết đó. Họ cũng biết anh Quốc, nhưng không phải bạn. Họ ngưỡng mộ ảnh lắm

- Dạ

- Tự nhiên nghe nhỏ, đừng ngại gì hết. Ồ em đơn giản quá nhỉ! Như vậy tự nhiên hơn. Chị thích mấy cô bé mới lớn mà giản dị vậy đó. Như vậy dễ thương hơn

- Dạ

Ngay lúc đó ngoài cửa lại có khách. Chị Hà vỗ nhẹ tay tôi rồi đi ra đón. Còn lại một mình tôi lơ ngơ nhìn quanh. Ai cũng đứng thành nhóm với nhau, chỉ có tôi là lạc loài không có bạn. Tôi đến đứng gần tường, mở lớn mắt nhìn mọi người

Rồi tôi thấy chị Hà đến đứng bên bàn nói gì đó. Tôi nép sau một lưng một cô gái, cố lắng nghe. Chợt có một người đưa tôi cây nhang. Tôi cầm lấy một cách ngơ ngác. Tôi tưởng chỉ đám ma người ta mới cầm nhang. Không ngờ sinh nhật cũng vậy, ngộ quá

Tôi chưa kịp hết ngạc nhiên thì cây nhang đã loé sáng, làm tôi giật mình kêu oái lên một tiếng. Vài người quay lại nhìn tôi. Thấy trên tay cô gái phía trước cũng cầm nhang như tôi, tôi định hỏi thì nó lại loé sáng. Tôi thảng thốt quăng xuống đất và kêu lên:

- Coi chừng cháy áo

Một trận cười nổi lên quanh tôi, tôi ngơ ngác nhìn mọi người không hiểu.

Tôi nghe loáng thoáng những tiếng cười:

- Cái đó mà không biết nữa hả trời?

- Quê gì mà quê thế không biết?

Vài người cầm cây nhang phất một vòng. Ánh sáng loé lên trong bóng tối mờ mờ, lung linh thật đẹp. Tôi vụt hiểu ra, xấu hổ đỏ bừng mặt. Vậy là tôi vô tình làm trò cười cho mọi người rồi

Tôi đưa mắt tìm Vương Quốc nhưng không thấy anh đâu. Chị Hà chợt đi về phía tôi:

- Cái này như một loại pháo thôi. Đốt cho đẹp chứ không sao hết, em đừng sợ

- Dạ

Tôi thầm cảm ơn cử chỉ tế nhị của chị Hà. Chị ấy bên vực tôi chứ không cười cợt. Tôi tự hứa từ giờ đến lúc về sẽ không làm gì khác mọi người nữa.

Bị quê một lần là đủ lắm rồi

Nhưng dù tôi có cố gắng mấy, tôi cũng không tránh được cảm giác mặc cảm.

Đến giữa buổi tiệc tôi và chị Hà đang ngồi ăn bên nhau thì một cô gái đến ngồi cạnh tôi:

- Mỹ Thuyền đây phải không?

Tôi cười nhẹ:

- Dạ

- Nghe tiếng đã lâu nay mới thấy mặt. Lại đằng kia một chút, có sao đâu

Tôi không hiểu tại sao cô ta cứ ngồi một hai như chờ tôi. Còn Mỹ Hà ăn xong cũng phải đi tiếp bạn. Thấy có người chịu chơi với mình tôi rất thích.

Và trên hết là muốn có bạn, thế là tôi đi theo cô ta

Đến giờ tôi mới biết ngoài ban công cũng có bàn. Một nhóm đang tụ tập ở đấy, người nào cũng cầm ly nước trên tay. Cô gái tên Duyên gần như đẩy tôi đến trước mặt mọi người:

- Giới thiệu với quý vị, đây là vợ anh Quốc

Cô ta quay qua tôi, cười hóm hỉnh:

- Còn đây là bạn của chủ nhân. Nhưng có một người rất thân với anh Quốc đấy Mỹ Thuyền

Tôi chỉ biết cười. Trời tôi, đèn trong nhà lại mờ mờ nên tôi không nhìn được mặt ai. Chợt một giọng nói vang lên, nghe quen quen:

- Mỹ Thuyền quê ở đâu vậy nhỉ?

- Dạ em ở Bến Tre

- Tại thị xã à?

- Dạ không ở xa nữa

- Quen với anh Quốc trong trường hợp nào vậy?

Tôi nói một cách thành thật:

- Dạ em không có quen, tự nhiên anh xuống hỏi cưới em

Tự nhiên mọi người cười ngất. Tôi không hiểu gì cả. Hình như giọng cười

của họ có cái gì đó châm biếm. Tôi không nhận ra ngay được

Tôi còn đang ngỡ ngàng thì giọng nói lúc nãy vang lên:

- Từ quê lên thành phố chắc thấy cái gì cũng lạ hả? Này em có rửa phèn chưa em?

"Rửa Phèn" tôi vội nhìn xuống tay mình nói thờngây:

- Em đâu có bị dính phèn:

Lại một tràng cười rộ lên. Lần này thì đầy chế giễu:

- Người ta còn khờ, sao mà ỏi ác vậy Thanh

- Cũng đẹp chán đấy chứ. Cúi chùng ca sĩ Thanh Thanh bị người đẹp miệt vườn hạ gục đấy

- Cúi chùng cô bé mách với anh Quốc đấy Thanh Thanh

Thanh Thanh à? Cô ta là ca sĩ à? Và cũng đang có mặt tại đây nữa sao? Thảo nào nãy giờ tôi thấy giọng nói quen quen. Bản năng làm tôi quay về phía chỗ của cô ta đứng. Rõ ràng là cô ta rồi. Cô ta mặc một chiếc sườn xám thêu trước ngực, cánh tay trần, tóc vấn cao, sang trọng và quý phái

Trong bóng tối, tôi thấy cô ta nhìn tôi bằng nửa con mắt:

- Nhìn gì vậy cô bạn, có quen không?

Tôi im lặng, cô ta nói tiếp, giọng đầy khiêu khích:

- Tôi với anh Quốc cũng thân lắm đấy. Thân kinh khủng lắm. Chắc cô bạn không biết đâu hả?

Cổ họng tôi khô khốc. Tôi thấy giọng mình lạnh lùng:

- Tôi biết, biết nhiều hơn chị tưởng

Cô ta mỉm cười, cách nói rõ ràng là rất coi thường tôi:

- Vậy sao?

Tôi im lặng nhìn mọi người. Họ nhìn tôi như một chú khỉ làm xiếc. Họ đem tôi ra làm đề tài giải trí vì cái quê mùa của tôi là đề tài lạ. Và có lẽ họ đã nhàm chán với những trò tiêu khiển quen thuộc

Tôi bị xúc phạm ghê gớm. Tôi nuốt nước miếng cố dằn cảm giác ghen ghen nơi cổ và mím môi nhìn cô gái tên Duyên:

- Tôi hiểu tại sao chị cố tình dẫn tôi ra đây rồi. Chị muốn tôi làm hề cho các chị cười cợt. Các chị vô lương tâm lắm

Nói xong tôi quay người chạy vào nhà. Bọn họ cười chế giễu một cách thoải thuê. Rõ ràng là họ ghét tôi, và xoáy vào sự ngờ nghệch của tôi để châm chọc, và họ thật sự hả hê.

Nước mắt viễn quanh mi, tôi chớp mắt cố để mình đừng khóc. Tôi đi tìm Vương Quốc, nhưng anh đâu mất tiêu. Tôi có cảm tưởng anh cố tình tránh mặt tôi. Anh sợ tôi ở bên cạnh mà xuất hiện trước mặt mọi người

Bây giờ tôi hiểu ra rồi. Nếu chị Mỹ Hà không yêu cầu thì Vương Quốc sẽ chẳng bao giờ đưa tôi đến đây. Anh không muốn Thanh Thanh đau lòng. Và vì không thể từ chối chị Hà, nên anh miễn cưỡng đi với tôi. Anh tránh mặt

tôi để không phải làm buồn Thanh Thanh. Anh yêu cô ta đến vậy sao?
 Vậy mà một tuần nay tôi vẽ vời bao nhiêu mộng đẹp trong đầu. Tôi tưởng Vương Quốc muốn có tôi bên cạnh anh. Viễn tưởng hơn nữa là tôi cứ nghĩ anh bắt đầu yêu tôi. Thật là khôi hài, lố bịch
 Cuối cùng thì mộng đẹp của tôi là đây: bị bỏ quên như một món đồ vương vãi, bị cười nhạo chê bai. Tôi hiểu rằng tôi sẽ không được hoà nhập vào giới thượng lưu này. Giữa tôi với họ còn một khoảng cách xa lắm
 Muốn bỏ về cho rồi. Nhưng không dám vì sợ Vương Quốc phật lòng.
 Tôi rời khỏi phòng đi xuống lầu và ra ngồi một mình ngoài thềm. Ở trong kia mọi người vẫn tiếp tục cuộc vui. Tôi nhìn vào đó với cặp mắt đề phòng hơn là muốn hoà nhập. Sau khi bị khinh miệt như thế. Tôi còn lòng nào đề háo hức nữa
 Tôi ngắt chiếc lá trong chậu kiểng, hờ hững xé nhỏ ra. Và tôi tựa đầu vào cột, nhìn mông lung ra ngoài đường, hát khe khẽ một mình
 Rồi tôi thấy cánh cổng bị đẩy, một người con trai dắt xe vào sân. Anh ta loay hoay tránh những chiếc xe dựng lộn xộn trong sân. Nhưng không đi vào nhà. Anh ta để xe ở ngoài rồi lững thững đi vào, miệng huýt sáo một bản nhạc quen thuộc
 Anh ta có vẻ ngạc nhiên khi thấy tôi, bèn ngừng lại rồi rẽ về phía tôi. Anh đứng yên nhìn một hồi lâu rồi lên tiếng:
 - Sao ngồi ngoài này một mình vậy cô bé?
 Tôi đứng lên, nói lí nhí:
 - Tại tôi không thích vào đó
 - Cô là bạn của Mỹ Hà hả? Con nhỏ này tiếp bạn kỳ vậy kìa
 Anh ta ngó vô nhà, quay lại hỏi tôi:
 - Nó biết cô đến không?
 - Dạ biết
 Anh ta nhìn tôi chăm chú:
 - Tại sao đến mà lại không chịu vào nhà? Cô khó hiểu quá
 - Vì tôi không thích vào đó, người ta đông quá
 Anh ta thọc tay vào túi quần, nghiêng đầu nhìn tôi gật gù:
 - Cô bé không thích chỗ đông người mà thích cô đơn một mình. Hay lắm, vậy thì để tôi thay Mỹ Hà tiếp cô vậy
 Tôi tò mò:
 - Anh là gì của Mỹ Hà vậy?
 - Là anh
 - Tên anh là gì?
 - Luân Đức
 - Còn cô bé?
 - Em là Mỹ Thuyền

- Tên đẹp nhỉ? Cô bé làm ở đâu?

- Em chẳng làm ở đâu cả

Tôi hơi quê, nhưng cũng nói thật:

- Em vừa rớt đại học

- Ô, vậy là còn bé lắm. Ngồi xuống đây nói chuyện đi em

Vừa nói anh ra vừa ngồi xuống bậc thềm. Tôi cũng làm theo. Anh ta giờ tay ngắt chiếc lá dừa tước ra từng sợi nhỏ một cách vô tình. Tôi ngồi yên nhìn những động tác tần mẩn của anh. Chợt anh ta quay lại thấy tôi nhìn, anh mỉm cười rồi nhận xét:

- Mỹ Thuyền có vẻ lạc loài nhỉ?

Tôi giương mắt nhìn anh không hiểu. Luân Đức nói như giải thích:

- Ở tuổi cô bé người ta không tách mình khỏi đám đông đâu. Sao lại ngồi một mình ngoài này vậy?

Tôi thật tình:

- Em cũng muốn chơi với họ lắm. Nhưng họ chỉ nhìn em bằng cái nhìn coi thường, thế là em tránh họ. Đúng hơn là tự cô lập mình

Luân Đức có vẻ chú ý những gì cô nói:

- Sao lại coi thường em. Và coi thường vì cái gì?

- Nhiều thứ lắm. Trước tiên là vì em mặc đồ không đẹp như các chị ấy. Sau nữa là em ngu nhiều thứ. Người ta không thích chơi với em cũng đúng thôi. Rồi tôi kể mọi chuyện cho Luân Đức nghe. Kể từ chuyện nhang pháo đến lúc chị Thanh Thanh khiêu khích. Anh nhú mày:

- Có chuyện đó nữa à? Mỹ Hà nó giao du với mấy người bạn kém văn hoá như vậy sao?

Tôi im lặng, không có ý kiến. Tôi chống cằm nhìn mãi dưới thềm. Thấy đáng điệu ử rữ của tôi. Luân Đức chợt buồn:

- Thôi nào, đừng buồn nữa. Bây giờ đi chơi với anh, bảo đảm cô bé sẽ vui ngay

Nói rồi anh đứng dậy, tự nhên kéo tay tôi:

- Đi nào!

Tôi đứng dậy theo anh, rụt rè:

- Anh đưa em đi đâu vậy?

- Một nơi nào đó thật nhộn. Bảo đảm sẽ rất thích mà. Đi

Nghe bảo được đi chơi, tôi thích mê lên. Và chẳng suy nghĩ hay đắn đo, tôi hớn hờ đi theo Luân Đức

Anh phóng xe như bay trên đường. Tôi không hề sợ chút nào. Mà ngược lại còn thấy vui thích kỳ lạ. Chạy càng nhanh gió càng mát rượi, thật thích

Luân Đức quay lại giọng bị bật đi vì gió, anh hỏi lớn:

- Sợ không?

Tôi hơi nghiêng người tới, nói lớn vào tai anh:

- Em không sợ đâu, anh cứ chạy thế này đi. Em thích lắm

- Gan thật! Vậy thì vịn chặt anh nghe

Tôi cẩn thận vịn vào Luân Đức. Đường khá đông nhưng anh vẫn chạy ào ào, lạng lách tài tình. Tôi không sợ chút nào, ngược lại, còn thấy khoái chí với cảm giác phiêu lưu, chưa bao giờ tôi thấy thú vị như vậy

Đứng chờ Luân Đức gởi xe, tôi nhìn dòng người vào cổng tấp nập mà thấy nôn nao cả người. Sao mà ai cũng mặc đồ đẹp hết vậy. Ở quê tôi chỉ khi vào tết đến người ta mới diện lên nhưng cũng không làm sao bằng như ở đây

Có lẽ trông tôi ngơ ngác lắm, nên nhiều người cũng nhìn lại tôi một cách lạ lùng không giấu giếm. Tôi đang hưng phấn quá nên đôi khi còn cười với họ.

Luân Đức đi về phía tôi, anh hỏi nhỏ:

- Em có quen họ à?

- Đâu có

- Vậy à? Sao lại cười với người ta như thế?

Tôi chỉ cười không trả lời và níu lấy tay anh. Tôi đi như nhảy vào phía trong rồi leo lên theo những bậc thềm của bồn hoa

Luân Đức nhìn tôi thú vị:

- Thuyền ở nhà chắc là được cưng lắm nhỉ?

Tôi giương mắt nhìn anh:

- Sao anh biết. Mà đúng đấy, cô Thuý thương em lắm, tuy hay mắng nhưng em biết là cô thương em

Luân Đức gật gù:

- Nhìn em là biết rồi

Nãy giờ lo chạy, tôi không để ý chúng tôi đi đến bờ hồ. Tôi đứng sững nhìn ngôi nhà giữa hồ với ánh đèn chớp tắt thay đổi hình dạng, rồi thốt lên:

- Ôi trời ơi, đẹp quá. Sao nó lại như vậy được nhỉ?

Và tôi chạy nhanh đến lan can để nhìn rõ hơn. Luân Đức thọc tay trong túi quần, lững thững đi theo tôi, trả lời một cách kiên nhẫn những câu hỏi của tôi

Chờ tôi ngấm nghĩa chán chê, anh mỉm cười:

- Em có mệt không? Anh sẽ đưa em tìm nước uống

- Chưa em chưa biết mệt đâu, anh dẫn em đi chỗ khác đi, còn chỗ nào đẹp nữa không?

Luân Đức bật cười:

- Còn chứ, chỉ sợ em không đi nổi thôi. Em có muốn đi xe điện trên không không? Hay là vượt thác?

Tôi tò mò:

- Vượt thác là sao? Ở đây sao có thác được?

- Vậy thì đi đi, để xem có đúng là thác không nhé?

Tôi lập tức đồng ý ngay. Luân Đức dẫn tôi len lỏi giữa dòng người đến khu

trò chơi. Tôi thích mê khi nhìn thấy mọi người đang "vượt thác" một cách phiêu lưu. Tôi không hay mình đang vừa nhảy vừa vỗ tay ủng hộ. Rồi tôi náo nức kéo tay Luân Đức:

- Mình đi cái này đi, em thích lắm

Luân Đức chỉ cười, rồi bước vào mua vé. Khi chiếc xuồng của chúng tôi bắt đầu lao xuống dốc độ cao cao nhất. Tôi nhắm tít mắt lại vừa sợ vừa thích thú. Tôi nói một cách hồ hởi:

- Thích dễ sợ, em chưa bao giờ thấy sợ như vậy, nhưng mà vui quá. Hay là mình đi lần nữa

Luân Đức nhìn tôi một cách bao dung. Và chịu ý tôi vô điều kiện. Chúng tôi lại "vượt thác" hai lần nữa. Đến lúc thấy mệt và buồn ngủ tôi mới chịu. Khi Luân Đức đưa tôi về nhà thì đã quá khuya. Anh dừng xe trước cổng, neho mắt nhìn tôi:

- Vui không?

Tôi cười tươi:

- Vui kinh khủng. Chưa bao giờ em đi vui như vậy. Mai một anh đưa em đi nữa nhé

- Rất vui lòng. Mai anh sẽ đến nữa. Mình sẽ đi chơi nơi khác, bảo đảm em sẽ thích

Mắt tôi sáng lên:

- Thật nhé!

- Thật! Bây giờ em vô đi, coi chừng người nhà chờ cửa

- Dạ

Tôi khẽ vẫy chào anh rồi nhảy nhót chạy vào nhà. Tôi gặp Vương Quốc ở đầu cầu thang. Anh nhìn tôi lạ lùng:

- Em đi đâu vậy Thuyền?

- Đi chơi Đầm Sen vui lắm

Anh nhíu mày:

- Đi một mình à?

- Không đi với anh Đức, Luân Đức ấy. Anh ấy là anh của chị Mỹ Hà, anh tốt với em lắm

Vương Quốc thoáng nghiêm mặt:

- Làm sao em biết anh ta?

- Lúc ấy em ngồi một mình ngoài thềm thì anh về đến. Anh hỏi thăm em một lát, rồi rủ em đi chơi

- Và em đồng ý?

- Dạ, em đồng ý ngay, chưa bao giờ em chơi vui như vậy, nhiều trò chơi dễ sợ

Vương Quốc trầm ngâm như định nói gì nhưng lại thôi. Rồi anh đứng tránh quá một bên:

- Em đi ngủ đi, khuya rồi

Tôi đi lên phòng. Tâm trạng hưng phấn vẫn chưa hết, tôi hát véo von một mình. Tôi nay vui thật, tâm trạng bị dạt của buổi sinh nhật bị dập tan. Chỉ còn là cảm giác bay bổng. Cảm ơn Luân Đức thật nhiều. Nếu không có anh, chẳng bao giờ tôi có được giờ phút sôi nổi như vậy. Anh và chị Hà là những người duy nhất yêu mến tôi che chở cho tôi. Mến thật tình chứ không phải là tình cảm ban bố hờ hững như Vương Quốc

Tôi bỗng thấy mình bớt cô độc hơn.

Tôi nằm xuống giường, ôm chiếc gối vào lòng

Tình cảm ấm áp đó đi theo tôi đi vào giấc ngủ thật êm đềm. Tôi cảm giác mình sẽ có một người dìu dắt thật là sung sướng

Tôi chợt nhận ra rằng từ khi rời cô Thuý, tôi đã sống những ngày buồn tủi bơ vơ triền miên

Tối hôm sau tôi ngồi ở phòng khách chờ Luân Đức. anh bảo hôm nay sẽ đến nữa mà. Làm tôi nôn nao suốt từ chiều đến giờ. Gần bảy giờ rồi mà vẫn không thấy anh, tôi ra ngoài sân ngồi đợi cho đỡ nôn nóng

Một lát sau thì Luân Đức đến. Tôi hớn hờ chạy ra mở cổng:

- Đi há anh. Chờ em thay quần chút nha

Rồi tôi chạy ào vào nhà, quên cả việc mời anh ngồi chơi. Hình như anh nói gì đó, nhưng chạy nhanh quá tôi không nghe

Khi tôi trở xuống thì Luân Đức đang ngồi ở salon. Tôi vẫy tay anh lại:

- Đi anh

Nhưng Luân Đức vẫn ngồi yên:

- Khoan đi. Em ngồi xuống đây đi Thuý, anh hỏi thăm một chút

- Dạ anh hỏi gì?

Tôi ngồi xuống đối diện với Luân Đức, chờ đợi. Anh nhìn tôi hơi lâu, rồi hỏi đột ngột:

- Không ngờ Mỹ Thuý là vợ anh Quốc, bé thế mà đã có chồng rồi

Tôi tròn xoe mắt:

- Ủa đến giờ anh mới biết hả? Em tưởng anh biết em rồi chứ. Chị Hà biết em lâu rồi đấy

Luân Đức lắc đầu:

- Anh không biết chuyện đó. Hôm qua anh hỏi Mỹ Hà về em. Nghe nó nói anh ngạc nhiên hết sức

Tôi cười bẽn lãn không trả lời. Luân Đức cũng cười:

- Anh Quốc có nhà không em?

- Dạ không, anh ấy đi rồi, ít khi ở nhà lắm

Luân Đức gật gù như đã hiểu chuyện:

- Ở nhà một mình hoài, thấy buồn lắm hả?

Tôi gật đầu:

- Dạ buồn lắm. Em thích đi chơi mà chả biết đi với ai. Có anh chơi với em, em mừng lắm

Luân Đức gật gù:

- Anh biết. Vậy bây giờ có muốn đi nữa không?

- Muốn chứ

- Hôm qua về em có nói với anh Quốc em đi đâu không?

- Dạ có, em bảo là đi chơi với anh

- Anh ấy có nói gì không?

- Không nói gì cả, nhưng sao anh hỏi vậy?

Luân Đức khoát tay:

- À không có gì. Nhưng Thuyền này, anh thấy chúng ta không nên đi như vậy nữa

Tôi mở lớn mắt, tiu ngửu:

- Sao vậy anh?

- Vì như vậy là không nên

- Sao thế? Sao lại không nên

Luân Đức nhìn tôi chăm chú:

- Em thật sự không hiểu gì sao? Nếu chồng em không đồng ý thì sao?

Tưởng gì, tôi thở phào nhẹ nhõm:

- Em tưởng anh không thích đi chơi với em. Chứ anh Quốc thì không có gì đâu, anh cho mà

Thấy Luân Đức ngồi im, tôi buồn buồn:

- Ở đây không có ai chơi với em. Chỉ có mình anh với chị Hà không coi thường em thôi. Vậy mà bây giờ anh cũng không muốn chơi với em. Em biết tại sao rồi, tại em vừa quê vừa ngốc. Thôi anh về đi, em không dám làm phiền anh nữa đâu

Tôi tủi thân ứa nước mắt. Rồi khóc tầm túc. Tôi thật sự thấy buồn như vừa đánh mất một vật quý giá. Buồn ghê gớm, và tôi càng khóc sụt sùi. Luân Đức nhìn tôi sững sờ:

- Anh quan trọng với Thuyền vậy sao? Thật là không ngờ

Tôi cố nín khóc, nói một cách nghẹn nghẹn:

- Anh không biết hôm qua em vui đến độ nào đâu. Em nghĩ từ nay mình không còn cô đơn nữa. Em buồn hay vui vì cũng có anh để nói. Thế mà cả anh cũng muốn tránh em. Bảo em không buồn sao được

- Anh không ghét bỏ em đâu Thuyền

- Không ghét bỏ mà như vậy đây. Em biết rồi, tại số em là vậy. Ngày trước em tưởng anh Quốc yêu em nên cưới. Cuối cùng thì phát hiện ra anh yêu chị Thanh. Bây giờ tưởng sẽ có một người bạn thích chơi với mình. Vậy mà cũng bị từ chối. Sao số phận em đáng buồn như vậy chứ. . . híc. . . híc. . .

Luân Đức lại mở lớn mắt kinh ngạc:

- Em biết chuyện chồng em yêu người khác nữa à?

Tôi thút thít:

- Biết chứ, anh nói mà

Luân Đức có vẻ bất mãn:

- Anh ta dám nói với vợ mình như vậy sao. Đúng là coi thường em quá

Tôi làm thinh, anh nói tiếp:

- Chuyện anh Quốc nhốt vợ ở nhà và quan hệ với ca sĩ Thanh Thanh ai cũng biết. Nhưng không ngờ anh ta dám công khai với em, quá đáng thật

Tôi vẫn không nói gì, vẫn tiếp tục thút thít. Luân Đức đứng dậy đến ngồi gần tôi, vuốt tóc tôi như một đứa trẻ:

- Em đừng buồn nữa. Rất may là em còn con nít nên không hiểu hết nỗi bất hạnh của mình

Tôi hít mũi:

- Em hiểu chứ sao không, hiểu hết đấy. Nhưng anh không thương em thì em biết làm gì bây giờ?

Luân Đức đứng thẳng người lên, anh đi tới đi lui trước mặt tôi như suy nghĩ rồi dừng lại trước mặt tôi:

- Em sẽ không bị ai bỏ rơi nữa đâu. Mai một anh và Mỹ Hà sẽ săn sóc em nhiều hơn. Cứ coi nhà anh như gia đình của mình. Trước đây anh Quốc cũng xem nhà anh như vậy đấy.

Tôi nín khóc ngay, và nhìn Luân Đức đầy vẻ biết ơn:

- Thậ chứ anh nói thật chứ?

Luân Đức gật đầu:

- Rất thật. Em dễ thương lắm Thuyền ạ. Hôm qua đi chơi, anh thấy em đáng yêu một cách kỳ lạ. Anh hỏi Mỹ Hà định tìm hiểu về em, không ngờ. . .

Thấy anh không muốn nói, tôi tò mò:

- Không ngờ sao hả anh?

Luân Đức phẩy tay:

- Không có gì cả, em không nên tìm hiểu làm gì. Cứ sống vô tư như bản chất của em hay hơn

Luân Đức lại ngồi xuống nói chuyện với tôi, tôi cũng quên không đòi anh đưa đi chơi nữa. Nói chuyện với anh thật là thú vị!

Rồi tôi khoe với anh những bản nhạc tôi đàn được. tôi ngồi vào dương cầm, đàn những bài mà khi không Vương Quốc ở nhà tôi tự học một mình. Luân Đức đứng chống tay bên thùng đàn. Im lặng ngắm nghía tôi. Tôi cũng vừa bấm nốt nhạc, vừa cười dịu dàng với anh

Tôi thấy anh hơi nhắm mắt lại. Có lẽ anh thưởng thức tiếng đàn của tôi. Rồi anh mở mắt ra, nhìn tôi rất lạ:

- Em tuyệt lắm Thuyền. Anh có cảm giác khí chất của em không chỉ đơn giản như những gì em bộc lộ. Thật tiếc cho Vương Quốc khi anh ta không

nhận ra điều đó

Tôi nhìn Luân Đức không hiểu. Anh cũng không giả thích. Nhưng tôi cảm nhận trong mắt anh một tia gì đó gần như thán phục, cái nhìn mà từ trước giờ tôi không nhận được ở bất cứ ai. Điều đó là tôi vui sướng và thấy mình tự tin hơn

Buổi ấy chia xa

Chương - 5

Đối với tôi bây giờ cuộc sống như có ý nghĩa hơn. Tôi vẫn như chiếc bóng bên cạnh Vương Quốc. Nhưng không còn cảm giác đơn độc nữa, vì tôi còn có sự quan tâm của Luân Đức

Nghe lời anh, tôi biết nghĩ về tương lai của mình hơn. Luân Đức thường bảo tôi phải thi vào đại học vì nó sẽ là cánh cửa mở cho tôi đi vào đời bằng con đường thênh thang. Khi ấy tôi sẽ không còn là Mỹ Thuyền mờ nhạt nhỏ bé nữa. Tất cả những điều anh nói đối với tôi đều là chân lý. Nó cũng tuyệt đối như mặt trời thì luôn mọc ở Phương Đông!

Vương Quốc thì vẫn vậy. Và hình như càng ngày càng hờ hững với tôi hơn. Trước đây anh còn sợ bỏ tôi ở nhà ban đêm. Nhưng bây giờ thì hầu như điều đó cũng không làm anh quan tâm nữa

Hai tháng nay anh đi lưu diễn ở các nước Châu Âu, tên tuổi anh đã trở nên lừng lẫy trên thế giới. Tôi biết điều đó qua báo chí. Điều làm tôi đau lòng không ít bên cạnh sự nổi tiếng của anh có bóng dáng của Thanh Thanh, thậm chí có bài báo đi nói thoáng qua mối tình say đắm của họ. Nếu tôi là khán giả ái mộ Vương Quốc, chắc tôi sẽ nghĩ anh chưa bao giờ có vợ.

Càng ngày tôi càng có tư tưởng phản kháng, tôi không chịu nổi cách đối xử bất công như vậy nữa. Nhưng tất cả sự phản kháng chỉ có thể biến thành nỗi buồn lặng vào trong tim. Tôi tự biết mình không sánh nổi với ánh hào quang của Thanh Thanh, điều đó làm tôi muốn chết cho rồi với cảm giác chịu thua bất lực.

Trưa nay tôi đang học bài thì Thanh Thanh đến. Tôi ra mở cổng, kinh hoàng hơn cả thấy ma khi nhận ra chị ta. Không đợi tôi mời, Thanh Thanh ngang nhiên đẩy cửa vào nhà. Tôi lếch thếch đi theo sau. Không hiểu sao tôi cảm thấy sợ hãi với cô ca sĩ lộng lẫy này. Hình như nó xuất phát từ mặc cảm thua kém

Thanh Thanh ngồi xuống salon, chân tréo một bên. Tư thế ngồi đầy tự tin, uy quyền. Tôi nhìn cô ta, cố giữ giọng đừng run:

- Chị tìm anh Quốc phải không? Anh ấy không có nhà, anh đi. . .

Thanh Thanh ngắt lời:

- Anh đang ở Thụy Sĩ, tôi biết rồi

Vậy là Vương Quốc thường gọi cho chị ta lắm. Trong khi tôi thì chỉ biết chuyển đi của anh qua báo chí. Đến mức như vậy tôi biết phản ứng sao bây giờ

Thấy tôi làm thinh, Thanh Thanh có vẻ đắc ý. Có lẽ cô ta không ngờ dễ hạ

được tôi như thế. Cô ta nhìn tôi bằng cái nhìn kẻ cả:

- Báo cho cô mừng là tuần sau anh ấy sẽ về đây. Mừng không?

- Tôi mừng hay không thì liên quan gì đến chị?

- Chà, cũng biết ăn nói quá nhỉ? Nhưng dù nói đến đâu cũng không qua nổi tôi đâu. Tốt nhất là nên dễ chịu một chút

Cách nói bề trên của chị ta làm tôi tức run lên. Rõ ràng là chị ta coi tôi không ra gì. Tôi bị khinh thường đến mức không làm cho đối thủ của mình sợ nữa sao?

Tôi nhìn Thanh Thanh một cách căm ghét. Trên tivi chị ta có vẻ dịu dàng và thanh cao. Còn trong thực tế thì nói chuyện thật khó ưa. Chỉ một lần chạm trán với chị ta, tôi cũng cảm nhận được đây là một cô gái đánh đá, chanh chua. Đúng là con người hai mặt

Thanh Thanh cũng nhìn lại tôi. Có lẽ chị ta thấy tôi chưa phải là đối thủ ngang tầm, nên ánh mắt không giấu vẻ ngạo mạn, quá mức tự tin. Thậm chí ngồi dựa ngửa ra ghế thật thoải mái cứ như mình là chủ nhà. Mắt chị ta lim dim nhìn tôi:

- Ngay khi chưa cưới cô, anh Quốc đã là của tôi rồi. Và bây giờ vẫn vậy, mãi mãi sau này cũng vậy. Có biết điều đó không?

Tôi tưởng mình như sắp ngạt thở. Nói điều đó ném vào mặt tôi thì tàn nhẫn quá!

Thấy tôi lặng thinh, Thanh Thanh cười thoả mãn:

- Cô nhìn lại mình đi. Và thử so sánh với tôi xem cô có gì bằng được tôi. Dù có ngốc cách mấy thì cô cũng phải thấy rõ thân phận thấp hèn của mình. Vậy thì nên xử sự biết điều một chút. Hiểu không?

Tôi lạc giọng:

- Chị miệt thì tôi nhằm mục đích gì?

Thanh Thanh cười khẩy:

- Việc gì tôi phải miệt thị để hạ thấp cô. Tôi đâu có nhỏ nhen đến mức chà đạp một người thấp kém hơn mình. Nếu cô nghĩ tôi ghen với cô thì cô kiêu hãnh quá rồi đó, tôi không thèm nghe đâu. Thậm chí tội nghiệp nữa kìa

Tôi mím môi:

- Không ai nói nặng một người mà mình tội nghiệp bao giờ. Còn chị, rõ ràng chị đã cố tình khinh rẻ tôi, làm cho tôi tức giận

Thanh Thanh nhìn tôi bằng nửa con mắt:

- Cô không được quyền tức tối hay phản kháng đâu. Vì cô đâu có phải là đối thủ của tôi. Nhìn lại thân phận của mình đi

Môi tôi run lên:

- Chị đến đây làm gì?

Thanh Thanh nhìn tôi đầy vẻ uy quyền:

- Cô nghe tôi bảo đây. Từ giờ tôi đã để cho cô giành giật hạnh phúc của tôi.

Giành bao nhiêu đó là đủ rồi. Bây giờ cô hãy tự động rút lui đi, về cái xó xinh đó mà ở. Đừng có trèo cao với tới anh Quốc nữa

- Cái gì?

Tay chân tôi bỗng lạnh ngắt. tưởng như sắp ngắt đến nơi. Tôi nói trong nỗi đau cuồng loạn:

- Chị là ai mà đến đây xua đuổi tôi?

- Là người anh Quốc yêu. Đủ chứ? - Thanh Thanh nhếch môi kiêu kỳ - Cóc mà cứ mơ lấy hoàng tử. Cô không biết cô là trò cười của bạn bè anh Quốc à? Biết thân thì trở lại với đồng ruộng đi. Đừng để anh Quốc mở miệng đuổi. Anh cũng chịu hết nỗi cô rồi đó!

Giọng tôi mong manh như tiếng gió:

- Chị không được đuổi tôi như vậy. Chị ác lắm

- Im đi đừng có hỗn. Nếu tôi bảo mà cô không nghe, tôi sẽ xúi anh Quốc đuổi cô đi đấy. Anh ấy mê tôi nên tôi bảo gì cũng nghe. Cô liệu hồn đó!

Thấy tôi không mở miệng, Thanh Thanh nhìn tôi:

- Về quê mà lấy chồng đi. Trước đây tôi để yên cho anh Quốc cưới cô là sai lầm của tôi. Bây giờ tôi chịu hết nỗi rồi. Cô xéo đi, để anh làm đám cưới với tôi

- Nhưng tôi yêu anh, tôi cũng là con người có nhân cách riêng, dù tôi có thua kém chị thì tôi cũng có tự ái của tôi. Chị không được coi thường tôi như vậy Thanh Thanh nhướn mắt, như nghe một chuyện khôi hài:

- Dân quê mà cũng bày đặt, buồn cười quá đi

Chị ta đứng dậy như muốn chấm dứt câu chuyện:

- Tôi chịu khó đến nói chuyện với cô vì thấy anh Quốc không nỡ đuổi cô đi. Chờ đến lúc anh ấy lên tiếng thì lâu lắm. Tôi phải hành động thôi. Nếu cô cãi tôi thì đừng trách. Nhớ đấy!

Ra đến cửa, chị ta chợt đứng lại:

- Ít ngày nữa là anh Quốc về đó. Đừng nán ná chờ gặp anh cho mất công, tốt hơn là sáng mai cuốn đồ đạc mà đi. Đừng có làm phiền anh

Tôi ngồi chết dí nhìn chị ta đi ra cổng. Dáng chị ta mảnh mai có vẻ hiền hoà. Vậy mà con người xinh đẹp ấy lại có thể chà đạp tôi xuống tận bùn, dón tôi đến chân tường. Đối với tôi, chị ta là mụ phù thủy, chứ không phải là cô ca sĩ khả ái trên tivi. Điều đau nhất là chỉ có tôi nhận ra điều đó. Sao anh có thể yêu một người bản lĩnh ghê gớm như vậy chứ?

Mấy ngày liền tôi chỉ biết khóc và đợi Vương Quốc về. Tôi sống trong tâm trạng khủng hoảng ghê gớm. Điều kinh khủng nhất là tôi thấy Thanh Thanh đã làm đúng. Và chị ta có quyền đuổi tôi. Nghĩ đến chuyện mất Vương Quốc vĩnh viễn, tôi thấy lòng đau như xé. Tôi không đủ can đảm rời bỏ anh. Sống mà không có anh thì cuộc đời tôi không còn ánh sáng nữa, dù trong mắt anh tôi chỉ là hạt bụi. Vì tình yêu đầu đời của mình, tôi đã chấp nhận bị khinh

miệt, miễn là có được anh. Tại sao mọi người không thấy tội cho tình yêu của tôi chứ?

Thế mà đáp lại tình cảm cuồng nhiệt của tôi, Vương Quốc chỉ tặng tôi thêm cảm giác bế bàng.

Anh về nhà vào buổi trưa. Lúc tôi đang ngồi bên dương cầm. Tôi sẽ người nhìn anh. Cuồng cuồng sung sướng, rồi không hiểu mình đang làm gì, tôi chạy ào tới ôm cổ anh

- Anh về rồi, anh về rồi, em mừng quá, nhớ anh quá!

Đáp lại cử chỉ nồng nàn của tôi, Vương Quốc chỉ mỉm cười, rồi vỗ nhẹ lên vai tôi:

- Nhà có gì lạ không Thuyền? Có ai gửi thư cho anh không?

Tôi đi theo anh lên phòng anh, nói như khoe:

- Không có thư, chỉ có hoa. Hôm Noel có nhiều người gửi hoa tới lắm. Mười một bó tất cả

- Vậy hả?

Vương Quốc hỏi một cách hồ hững. Anh vừa tháo cà vạt, vừa nhìn tôi như hỏi thăm:

- Em khoẻ không? Có lo học bài thi không?

- Dạ có

- Vậy thì tốt

Thái độ kém nồng nhiệt của Vương Quốc làm tôi đâm ra mất hứng. Xa nhau hai tháng tôi nhớ anh đến điên cuồng. Nhưng anh thì như vậy đó. Bình thản đến lạnh lùng. Tôi hiểu anh không cần có tôi, không hề thấy nhớ tôi dù chỉ một chút. Anh vô tình lắm!

Vương Quốc mở trong valy lấy gói quà, mỉm cười đưa tôi:

- Quà của em đây

Tôi đỡ lấy chiếc hộp mà cứ trào lên nỗi vui sướng mênh mông. Như vậy là Vương Quốc cũng có nhớ đến tôi. Một chút quan tâm tôi cũng đủ cho tôi thấy hạnh phúc rồi. Tôi không dám mơ gì nhiều hơn nữa

Vương Quốc cởi áo sơ mi quăng xuống giường. Rồi bước đến bật quạt. Tôi chợt nhớ ra, vội chạy xuống làm ly cam mang lên cho anh. Vương Quốc cầm chiếc ly, cười như cảm ơn:

- Em chu đáo quá

Tôi long lanh nhìn anh:

- Anh có mệt không?

- Cũng hơi mệt, ngồi máy bay suốt một đêm cộng với buổi sáng nay anh mệt thật

Thấy tôi cứ đứng loay hoay bên anh, anh nhìn tôi như đuôi kéo:

- Anh phải tắm một chút, em xuống đàn tiếp đi

Tôi dạ nhỏ, rồi đi ra ngoài. Cảm giác hụt hẫng cứ lớn dần là tôi thấy muốn

khóc.

Một lát sau Vương Quốc đi xuống. Anh cầm một gói gì đó trên tay. Tôi biết chắc đó là quà. Và tôi vụt hiểu ra anh sẽ đến đâu trong trưa nay. Mới về nhà đã lập tức tìm đến Thanh Thanh, đủ biết anh yêu cô ta đến độ nào?

Tôi thấy chán nản quá, và cứ ngồi im lìn nhìn Vương Quốc. Đi ngang qua tôi anh chỉ hơi đứng lại:

- Anh đi công chuyện, chiều đừng chờ anh nghe

Tôi vẫn không trả lời. Tôi gục đầu ngồi bất động. Nghe tiếng xe anh xa dần. Rồi một tình cảm giận dữ trào lên. Tôi mím môi bấm mạnh xuống phím đàn. Những âm thanh dữ dội vang lên cuộn cuộn như sóng gào, như thác đổ. . .

Chỉ có âm nhạc mới diễn tả được nỗi lòng của tôi lúc này

Càng ngày tôi càng nhận ra cuộc sống của mình thật là kinh khủng. Mình chỉ có thể đóng vai người vợ thôi, nó hờ tạm như một màn kịch. Và cứ phải nhìn người mình yêu nhất trên đời đi yêu một người khác. Tôi không chịu nổi tình cảnh này nữa

Nhưng tôi chưa làm gì để phản kháng thì Thanh Thanh đã làm điều đó trước tôi

Vương Quốc về nhà thật khuya. Khi tôi chuẩn bị đi ngủ thì nghe tiếng chân anh lên hành lang. Rồi cửa phòng tôi bị đẩy vào mà không gõ cửa trước. Tôi giật mình quay lại. Anh đứng chắn lối đi, nhìn tôi bằng vẻ mặt nghiêm khắc, lạnh lùng. Vẻ mặt lần đầu tiên anh dùng để cư xử với tôi

Tôi chưa biết hỏi gì thì anh nói gằn giọng:

- Em đã làm gì Thanh Thanh vậy? Nói đi!

Tôi ngơ ngác nhìn anh, không hiểu. Giọng anh bật đi vì giận:

- Tôi hỏi em đã cư xử ra sao với Thanh Thanh? Nói mau!

Tôi cắn môi:

- Em không hiểu anh muốn nói gì, nếu vì chuyện chị ấy đến đây mà anh bực mình, thì em còn bực mình hơn nữa

Vương Quốc nhíu mày, khuôn mặt cau lại khó dăm dăm:

- Em học được nét hung dữ từ lúc nào vậy? Tại sao có thể nhục mạ người ta đến thế. Tôi cho em biết, cô ấy đã hy sinh quá mức cho em rồi. Em có được cuộc sống bây giờ là một sự thiệt thòi cho cô ấy. Vậy mà đáp lại, em đã đối xử thế nào? Thật là vô giáo dục, tôi lăm em rồi!

Tôi lập tức phản kháng:

- Anh không được hạ thấp em như vậy. Em có quyền phản ứng khi bị người ta sỉ nhục mình chứ. Dù em là người tầm thường mờ nhạt đi nữa, thì em cũng là một con người. Đừng ai bức bách em

Vương Quốc im lìm nhìn tôi. Khuôn mặt càng lúc càng lạnh lùng, xa lạ:

- Em tưởng lý giải như vậy là biện minh cho hành động quá quắt của mình đó hả? Người lớn không dễ bị thuyết phục vì cách lập luận con nít ấy đâu

Tôi chưa kịp mở miệng thì anh giờ tay chặn lại:

- Đừng nói nhiều nữa, tôi không nghe đâu. Mà em phải nghe đây, tôi cảm em không được xúc phạm hay đe dọa Thanh Thanh nữa. Em nghe chưa? Thật là ghê sợ, một người hiền lành như vậy mà cũng đem axit ra dọa nữa sao? Em có biết mình đã nói gì không?

Tôi ngơ ngác nhìn Vương Quốc. Anh nói gì đây?

Không nhìn đến tôi, anh vẫn tiếp tục với cơn giận dữ:

- Tôi không nhỏ nhen đến mức kể lể sự hy sinh. Nhưng nếu em dùng quyền lực của người vợ để đàn áp Thanh Thanh thì tôi không tha cho em đâu. Tôi sẽ bảo vệ cô ấy đến cùng, em hiểu chưa? Từ đây về sau tôi không muốn thấy em quấy nhiễu cô ấy.

Vương Quốc ngừng nói, anh nhìn tôi như nhìn một người bỏ đi, như vừa khám phá ở tôi một con rắn độc. Chưa bao giờ anh có thái độ như vậy với tôi. Điều đó làm tôi chịu không nổi. Tôi nói như muốn khóc:

- Nãy giờ anh gán cho em toàn chuyện kinh khủng rồi lại tỏ ra khó chịu với em. Nhưng em thì có lợi gì đâu. Chẳng lẽ chị ấy mắng em mà em có thể năn nỉ, em không làm chuyện đó được đâu

Vương Quốc cười nhạt:

- Em còn nghĩ ra điều gì xấu xa hơn để gán cho Thanh Thanh không? Suốt một tháng trời cổ sống trong tâm trạng khủng hoảng vì em. Tôi bỏ qua chuyện này vì đây là lần đầu tiên và vì em quá nhỏ so với tôi. Nhưng nếu em tái phạm nữa thì bất chấp em là con nít, tôi không tha thứ cho em đâu

Rồi Vương Quốc bỏ ra ngoài. Tôi ngồi phịch xuống giường trong tâm trạng bấn loạn. Lúc này bị Vương Quốc có thái độ ghét bỏ, tôi sợ rồi lên nên không hiểu cụ thể chuyện gì đã xảy ra. Nhưng bây giờ thì càng suy nghĩ, tôi càng hiểu ra, hiểu từ từ và cuối cùng có thể khẳng định tất cả

Tôi biết rằng Thanh Thanh đã ra tay trừng trị tôi, thông qua Vương Quốc. Cô ta đã đem nước mắt và dựng lên một câu chuyện ghê gớm về tôi. Như cô ta bị hiếp đáp oan ức và tôi mới thật sự là phạm nhân. Thật là kinh khủng, thật là đáng căm giận

Giờ đây tôi nhớ như in đôi mắt quắc lên khi cô ta nói với tôi: "Nếu tôi bảo mà cô không nghe, tôi sẽ xúi anh ấy đuổi cô đi, cô liệu hồn. . . Nếu cãi tôi thì đừng trách"

Vậy thì cô ta bắt đầu ra tay rồi. Quyết liệt và dữ dội vô cùng. Như thế rồi trước sau gì Vương Quốc cũng sẽ bỏ tôi để kết hôn với cô ta. Tôi thấy rõ thân phận mình mong manh quá!

Không, trăm ngàn lần tôi không thể im lặng để cô ta muốn làm gì thì làm.

Tôi đứng vội lên, đi qua phòng Vương Quốc

Anh đang ngồi hút thuốc bên cửa sổ. Khuôn mặt đẹp trai lảng mạn thoát trở nên nghiêm trang khi thấy tôi. Tôi vội nói vì sợ sẽ bị trách mắng như lúc

nấy:

- Bây giờ em suy nghĩ về những gì anh nói rồi, em biết cô ta muốn trả thù em, cô ta muốn em phải bỏ đi. Nhưng em không làm như vậy nên cô ta nổi giận và vu khống để anh bỏ rơi em. Nhưng em không có như vậy, thật sự không hề hăm dọa cô ta. Em không. . .

- Đủ rồi, em nói xong chưa?

Tôi hấp tấp:

- Chứ, em chưa nói hết ý, em muốn nói là. . .

Vương Quốc ngắt lời:

- Em muốn nói là Thanh Thanh là người xảo quyệt và tôi thì mù quáng. Có phải vậy không? Em còn nghĩ ra điều gì hay hơn để tự bào chữa không?

Cách nói của Vương Quốc làm tôi ngắc ngứ. Không thể cố gắng diễn đạt ý mình hơn được nữa. Tôi đứng im. Đầu óc rối tung tìm một cách thuyết phục. Nhưng Vương Quốc đã đứng lên đóng cửa sổ lại. Anh nhìn tôi lạnh lùng:

- Đừng làm phiền tôi vì những câu ngớ ngẩn của em nữa. Không thuyết phục được tôi đâu. Từ đây về sau em đã khác đi trong mắt tôi rồi

- Nhưng em. . .

- Đừng nói nữa, em về phòng mình đi. Khuya rồi

Tôi im lặng, thất thểu ra ngoài. Tôi mang tâm trạng của người thua trận. Dù có uất ức đau khổ thì cũng chẳng ai giúp được. Cảm giác bị đe dọa sao đáng sợ quá

Tự nhiên tôi nhớ cô Thuý. Ngày tôi còn sống ở nhà, cô Thuý cứ nghĩ tôi sẽ có cuộc sống huy hoàng rực rỡ. Đến nỗi tôi cũng ngây thơ tin mình sẽ tìm được thiên đường. Bây giờ thiên đường của tôi là đây, là sự sụp đổ không tránh khỏi. Trở lại cuộc đời cũ thì sẽ vô cùng đau khổ, còn bước tiếp thì chông chênh quá

- Thời gian sau này anh thấy em lạ quá, cứ suy nghĩ thần thờ thật lâu, em có chuyện gì vậy Thuý?

Tôi ngược lên nhìn Luân Đức. Câu hỏi đầy quan sát, trong cái nhìn ấy tôi thấy sự lo lắng chân thật, nó làm tôi tin cậy tuyệt đối. Tôi nói không giấu giếm:

- Anh biết em buồn chuyện gì không? Tại anh Quốc nghe lời chị Thanh đấy. Lúc này anh ghét em rồi. Em buồn lắm, ngày nào cũng khóc

Luân Đức nhượng mắt:

- Ghét em là sao? Cụ thể như thế nào?

- Lúc trước anh còn nói chuyện với em, hỏi thăm chuyện học của em. Bây giờ thì không nói gì cả

Luân Đức nâng mặt tôi lên:

- Nói cho anh biết, anh ta có mắng hay đánh đập em không?

- Không có, chỉ không thương thôi. Như vậy cũng làm em buồn lắm rồi. Rồi tôi kể tỉ mỉ chuyện Thanh Thanh đến nhà xua đuổi tôi ra sao. Thái độ của Vương Quốc đối với tôi ra sao. Luân Đức im lặng nghe, anh cau mặt như rất bức mình. Tôi nín lặng nhìn anh. Chờ đợi một cử chỉ phản ứng. Thấy Luân Đức vẫn im lìm tôi thở dài, đắn đo:

- Em không biết có phải đó là cách để chị ta trừng trị em không?

Tôi rút nước mắt:

- Chuyện qua rồi em có thể xem đó là vết thương lòng của mình và sẽ cho qua. Nhưng em sợ chị ấy lại gây chuyện khác nữa. Cuối cùng em sẽ mất hẳn Anh Quốc, nghĩ đến đó em muốn chết đi cho rồi.

Luân Đức chặn tôi lại, hỏi một cách thận trọng:

- Em sợ mất Vương Quốc vì em yêu anh ấy hay là vì e mất đi chỗ dựa hả Thuyền?

Tôi ngồi im suy nghĩ. Càng hiểu thấu đáo ý nghĩ của Luân Đức, tôi càng thấy bị xúc phạm. Rõ ràng là anh ấy cũng giống như Vương Quốc cũng xem tôi là một loại chum gởi quen bám vào người khác. Tôi run giọng:

- Thì ra anh cũng đánh giá em thấp như vậy. Cả anh và anh Quốc đều coi thường em. Mọi người nghĩ rằng chỉ cần ban bố cho em một chỗ ở sang trọng là đủ phải không? Nếu đánh giá em tầm thường như vậy thì anh đừng tìm tới em nữa. Anh về đi, em không làm bạn với những người khinh rẻ mình.

Không kiềm được, tôi bật khóc. Khóc nức nở vì cảm giác bị xúc phạm, bị coi khinh. Tôi không để ý cử chỉ của Luân Đức. Đến khi tôi ngẩng lên, thấy cái nhìn chăm chăm của anh hướng về tôi. Ánh mắt của Luân Đức rất lạ. Trời, lần đầu tiên tôi thấy có một tia nhìn như vậy đối với tôi. Vừa thương cảm, vừa tôn trọng và có vẻ gì đó rung động sâu sắc. Tôi nín khóc nhìn lại anh. Luân Đức không nói gì, chỉ rút khăn lau mặt cho tôi và vẫn cứ im lặng. Lạ thật, bình thường khi thấy tôi khóc, anh rất hay an ủi. Sao hôm nay anh cứ lặng im như thế?

Thật lâu, Luân Đức nói mà không nhìn tôi:

- Anh hy vọng tình yêu say đắm của em chỉ là tình yêu lãng mạn nhất thời, hay ít ra là em tưởng như vậy. Vì Vương Quốc xuất hiện trong mắt em như một vị hoàng tử mà em hay mơ tưởng. Và vì chưa bao giờ em gặp một người đàn ông hào hoa như vậy.

Tôi im lặng ngó anh. Nhưng tôi chưa kịp phản ứng thì Luân Đức nói tiếp:

- Mình biết nhau bao lâu rồi Thuyền? Nửa năm phải không? Thời gian có đủ dài để em nhận ra sự quan trọng của anh trong đời của em không?

Tôi giương mắt nhìn Luân Đức, không hiểu. Anh cắn răng, cặp mắt sáng nhìn chăm chăm vào một điểm vô hình. Lần đầu tiên tôi thấy anh có vẻ lạ lùng như thế. Tôi rút rì:

- Anh nói như vậy để làm gì? Em không hiểu

Luân Đức chột nhún vai, nét mặt dần ra. Đây mới là vẻ mặt tôi thất yên tâm, quen thuộc. Tôi cũng tươi nét mặt lên. Luân Đức quay lại, vỗ nhẹ tay tôi:

- Anh biết Thanh Thanh đã lâu và hiểu rất rõ về cô ấy. Cổ không hiền như bề ngoài mà mọi người thấy đâu

Anh lại khẽ nhún vai:

- Anh đã từng làm việc chung với cô ấy. Nói xấu phụ nữ là không hay ho gì. Em nên hình dung thế này. Cổ giống như một con mèo, với tất cả vẻ yếu điệu mềm mại. Nhưng khi đối đầu với một chú chó, cô mèo cũng biết giương móng vuốt và tất cả hung hãn của mình ra. Em hiểu chứ?

Tôi mở lớn mắt, nhìn sững Luân Đức. Sao anh nói chính xác và hình tượng thế. Đúng là điều đó tôi có nghĩ, nhưng không nói cụ thể được. Bất giác tôi rùng mình:

- Vậy em phải làm sao để thoát được móng vuốt của con mèo hả anh? Em sợ lắm

- Em không làm được gì đâu. Đừng sợ hãi như vậy em? Bao giờ em cũng có anh mà, thậm chí điều đó xảy ra mà lại hay cho em hơn. Anh muốn thà vấp té một lần rồi em đứng lên. Còn hơn cứ đau một cách thâm trầm như vậy. Tôi nhú mày nghĩ ngợi. Luân Đức nói gì vậy? Những lời nói của anh không an ủi được tôi. Mà ngược lại, càng làm tôi thấy hoang mang, thất vọng. Phải làm sao đây?

Luân Đức đẩy cửa kính, đứng nhường đường cho tôi. Tôi bước vào trong, rồi quay lại nhìn anh sững sốt. Anh không nói gì, chỉ hất đầu về phía trước:

- Em vô đi, đừng sợ

Tôi đi trước anh, ngơ ngác nhìn xung quanh. Tôi có xem phim với những cảnh quay ở vũ trường. Nhưng không ngờ nó lại đẹp như vậy. Những ánh sáng đủ màu xoay tròn lung linh làm căn phòng có vẻ huyền bí mà rực rỡ. Nhưng điều thu hút nhất là các cô gái mặc đồ đẹp lộng lẫy. Họ ăn mặc không giống như cách ăn mặc mà tôi nhìn thấy lúc đám cưới tôi. Mà nó có gì đó kỳ kỳ, đẹp thì có đẹp nhưng nó. . . kỳ sao ấy. Tôi không nói được.

Hình như có vài cô thật hờ hang. Đúng rồi, hình như là vậy

Tôi hít một hơi thật sâu, cố giữ cho mình thật bình thường như thiên hạ.

Nhưng tay chân tôi cứ lóng ngóng. Miệng cứng nhắc vì sợ. Tôi lén nhìn xuống chiếc đầm của mình. Đây là lần đầu tiên tôi mặc đầm. Luân Đức đã mang đến cho tôi. Anh bảo đích thân anh chọn vải và vẽ kiểu cho tiệm may. Anh còn bảo rằng tập cho tôi quen với cách sống hiện đại. Và tôi hoàn toàn đủ tiêu chuẩn hoà nhập vào nó

Tôi không biết mình có đủ tiêu chuẩn không nhưng lúc chiều khi đứng trước gương, tôi đã thấy mình rất đẹp. Giống như một cô gái sang trọng nào đó,

chứ không phải Mỹ Thuyền với những bộ đồ quê kệch, may cắt vụng về Luân Đức đưa tôi đến một bàn trống gần góc. Tôi cầm ly cam, vừa ngậm ống hút vừa nhìn mọi người khiêu vũ. Cứ tưởng mình đang mơ, nếu tôi viết thư kể cho nhỏ Thư về lúc này, chắc nó sẽ ngạc nhiên lắm. Nó sẽ trầm trồ xuýt xoa vì tôi được đến vũ trường. Nghĩ đến nhỏ Thư, tôi nhớ lại những buổi trưa hai đứa ngồi bên bờ ruộng mơ mộng. Càng không ngờ mình đã thay đổi thế này

Luân Đức chợt đề nghị:

- Ra nhảy với anh thuyền

Đúng là một đề nghị kỳ quặc lạ lùng. Tôi co người lại, lắc đầu:

- Em đâu có biết nhảy

- Anh tập cho

- Thôi thôi, rui té người ta cười chết. Anh bắt em mang giày cao gót em mới vừa quen thôi. Bây giờ nhảy rui nó gãy gót thì sao?

Luân Đức nói như trấn an:

- Không sao đâu. Anh không để em bị què đâu. Đừng sợ

Thấy anh thuyết phục mãi, tôi ráng dần cảm giác sợ và đứng dậy. Chúng tôi đến góc phòng, chỗ tối nhất cho tôi đỡ sợ. Và Luân Đức bắt đầu dạy tôi bước theo điệu nhạc. Tôi cố làm theo anh, chỉ vài phút sau tôi đã quen chân và nhảy hết bản nhạc. Luân Đức có vẻ thích thú:

- Em học nhanh quá Thuyền. Cứ như trời sanh em ra để khiêu vũ vậy?

Tôi mỉm cười, sung sướng:

- Em cũng không biết tại sao em biết lẹ vậy nữa. Em cứ nghe điệu nhạc, rồi bước nhanh theo. Không ngờ nhảy lại dễ thế

Luân Đức hơi kéo tôi vào người anh, dìu tới bàn:

- Em có tư chất thông minh lắm Thuyền. Lạ thật, không ngờ một cô gái lớn lên trong môi trường mộc mạc lại có những khả năng tuyệt vời như vậy

- Anh không biết chứ, ở nhà cô Thuý hay dạy em múa lắm, và dạy em sáng tác những điệu múa dựa trên nền nhạc nữa

- Vậy hả? Vậy cô em làm nghề gì?

- Chẳng làm gì cả. Cỏ hay ra vườn làm cỏ, tưới cây. Ồ, em cũng không nhớ cỏ làm gì nữa

- Lạ thật, một người làm vườn thì làm sao biết những kiến thức đó nhỉ?

- Em cũng không biết nữa. Như vậy là lạ lắm hả anh?

Luân Đức định hỏi gì nữa, nhưng lại thôi. Anh kéo tôi đứng dậy:

- Em tào bần này nữa nhé, đây là điệu tango. Quay hơi nhanh một chút đừng sợ nghe

- Dạ

Chúng tôi lại ra sàn nhảy. Và tôi học hết điệu này đến điệu khác. Càng nhảy tôi càng thấy hứng khởi và cứ nhảy mãi. Chợt Luân Đức đứng lại:

- Em mệt chưa, nghỉ một chút nhé

Tôi lắc đầu:

- Thôi đừng nghĩ, nhảy một chút nữa đi

Tôi đặt tay lên vai Luân Đức. Chợt một giọng nói vang lên phía sau tôi:

- Không ngờ cô cũng tới đây chỗ này, lạ thật

Tôi quay lại, Thanh Thanh đang đứng sau lưng tôi. Nụ cười ngạo mạn trên khuôn mặt kiêu diễm. Tôi chưa kịp phản ứng thì cô ta đã quay lại Luân Đức:

- Xin phép anh Đức, tôi nói chuyện với Mỹ Thuyền một chút, đồng ý?

Luân Đức nhún vai:

- Tôi không đồng ý

Thanh Thanh khựng lại. Có vẻ bất ngờ và hơi quẽ, cô ta nhướng mắt:

- Như vậy là bất lịch sự đó anh Đức ạ

Luân Đức điềm nhiên:

- Từ đó giờ tôi thấy mình cũng không được lịch sự lắm. Tôi quen rồi

- Nhưng tôi muốn nói chuyện với Mỹ Thuyền chứ đâu phải nói với anh

- Như vậy thì lại càng không, Mỹ Thuyền nói chuyện với cô một lần là đủ quá rồi

Thanh Thanh quay lại tôi, nhếch miệng:

- Cô giỏi đấy Mỹ Thuyền. Lợi dụng lúc anh Quốc không có nhà để đi với bồ. Biết chuyện này anh sẽ thú vị lắm đấy. Mỹ Hà chắc cũng hạnh diện về ông anh của mình lắm

Tôi kêu lên:

- Chị đừng có nói bậy. Tôi chỉ xem anh Đức như anh. Chị mà. . .

Nhưng Luân Đức đã kéo tôi quay lại anh:

- Không cần phải thanh minh làm gì Thuyền

Và như không có Thanh Thanh đứng đó, anh dìu tôi đi theo điệu nhạc. Cô ta mím môi nhìn tôi rồi hậm hực bỏ đi

Tôi nhìn theo cô ta, hoang mang:

- Tại sao chị ấy lại hằn học với em vậy anh Đức. Không lẽ em không được quyền đi chơi sao?

Luân Đức mỉm cười:

- Cô ta có quyền nghĩ bất cứ điều gì. Cô ta muốn gì em đừng quan tâm, cứ mặc kệ cô ta

Tôi rầu rầu:

- Làm sao mà không quan tâm được. Không biết lần này chị ấy nói gì với anh Quốc. Mà thôi, mà có nói gì nữa thì anh Quốc cũng không thể ghét bỏ em thêm, ghét như vậy là quá mức rồi

Luân Đức lắc đầu như không muốn tôi quan tâm tới Thanh Thanh nữa. Tôi cũng không nói gì thêm. nhưng buồn thì cứ buồn

Lát sau chúng tôi trở lại bàn. Tôi hỏi Luân Đức chỗ rửa mặt

Tôi gặp Thanh Thanh đang đứng trước gương thoa lại son. Thấy tôi, cô ta dừng tay, cười khẩy:

- Rốt cuộc cũng gặp được cô. Sao bây giờ chỉ có hai người rồi, nói chuyện chứ?

Tôi mím môi:

- Chị muốn nói gì?

- Nói về quan hệ của cô và anh Đức. Chà, có chồng mà vẫn lén lút quan hệ với trai. Đẹp mặt thật

tôi la lên:

- Chị đừng có nói bậy. Anh Đức đối với Anh Quốc thân như người trong gia đình, chúng tôi chỉ xem nhau như anh em thôi

- Đẹp đi, cách giải thích đó chỉ có con nít mới tin. Tôi đâu có khùng mà không biết

- Chị không được nói tầm bậy

Thanh Thanh khoát tay:

- Làm gì mà hoảng lên vậy. Bộ cô tưởng tôi kể lại với anh Quốc hả? Không có đâu, tôi chỉ muốn điều đình với cô thôi

Tôi mở lớn mắt:

- Điều đình cái gì?

- Nghe đây. Tôi hứa sẽ giữ bí mật chuyện này cho cô. Và ngược lại, cô phải tự động ra khỏi nhà anh Quốc

- Cái gì?

- Đừng lo chết đói. Cô bảo anh Đức chu cấp tiền cho mà sống

- Tôi không thể làm như vậy được

Thanh Thanh cau mặt:

- Tại sao?

- Làm vậy anh Đức sẽ coi thường tôi

Thanh Thanh có vẻ bực mình:

- Đẹp mấy chuyện màu mè đó đi. Vậy cô muốn cái gì?

- Tôi chỉ muốn chị đừng dèm pha tôi với anh Quốc nữa

- Hừ, tóm lại là cô muốn vừa sống với anh Quốc để được bảo bọc, vừa quen anh Đức để được yêu phải không?

- Chị đừng nói bậy

Thanh Thanh đứng im thật lâu như ngẫm nghĩ, rồi quắc mắt nhìn tôi:

- Đồ xảo quyệt. Cô nói cách gì mà anh Quốc không bỏ cô vậy hả. Khi tôi bảo anh ấy ly dị với cô thì anh bảo đợi cô học xong và có việc làm. Tôi phải đợi đến chừng nào?

Tôi nhìn lại Thanh Thanh, không biết nói sao, chị ta tiếp tục quát tháo:

- Trong khi anh tội nghiệp cô thì cô lén lút có bồ. Cô được cả hai thứ. Thật là đồ tham lam

Thanh Thanh càng lúc càng lớn tiếng và nói nhiều, hình như chị ta bị kích động bởi những ý nghĩ tức tối. Cặp mắt chị ta thật dễ sợ. Tôi bèn lùi lại và đi ra ngoài, nhưng chị ta kéo áo tôi lại:

- Mày không được đi, mày nghĩ ra ngoài đó có anh Đức sẽ che chở à? Nếu mày không hứa ra khỏi nhà anh Quốc tao sẽ không để mày yên đâu. Nói đi! Tôi hoảng hốt cố gỡ áo ra bỏ chạy. Thanh Thanh như càng bị khiêu khích vì phản ứng của tôi. Cô ta nhào tới nắm áo tôi gần như đẩy tôi vào tường. Tôi sợ thật sự và cố vùng vẫy thoát khỏi chị ta. Tôi chạy ra phòng ngoài, Thanh Thanh vẫn cố kéo tôi trở lại. Vừa kéo vừa mắng nhiếc. Không còn cách nào khác, tôi xô cô ta ra bỏ chạy

Tiếng hét của cô ta làm tôi quay lại. Thanh Thanh đang ngã sấp dưới gạch. Cô ta có vẻ bị đau và khó khăn lắm mới đứng lên. Tôi chạy đến bên cô ta định đỡ thì lúc đó một thanh niên đã gạt tay tôi ra, đến bên Thanh Thanh:

- Em sao vậy, có đau không?

Anh giúp cô ta đứng dậy, sửa lại áo cho cô ta. Tôi vẫn chưa hoàn hồn và cứ đứng yên nhìn họ. Thanh Thanh thấy cái nhìn của tôi cô ta vội đẩy người thanh niên ra như không hề quen biết anh rồi vội bỏ đi, anh ta không hiểu chuyện gì, cũng vội đi theo cô ta hỏi dồn dập. Tôi vừa quay đi thì Luân Đức cũng đang đi tới. Anh có vẻ lo:

- Có chuyện gì vậy Thuyền? Sao mặt em hớt hải vậy?

Tôi theo Luân Đức về bàn. Kể một cách không đầu không đuôi chuyện lúc này. Thái độ hung hăng đột ngột của Thanh Thanh vẫn còn làm tôi hết hồn. Và tôi không cách gì nói mạch lạc, nhưng Luân Đức vẫn hiểu. Anh nhìn tôi một lát, rồi cười phá lên:

- Trời ơi, bị người ta kéo áo một chút mà sợ hết hồn vậy sao?

- Anh không biết, chứ lúc đó mặt chị ấy nhìn dễ sợ lắm

Luân Đức gật gù:

- Em có hiểu khi người phụ nữ nổi giận nó ghê gớm ra sao không? Nhất là một phụ nữ đang ghen

Tôi thở dài:

- Lần đầu tiên em bị một người quát nạt như vậy, kinh khủng quá!

Và mặc cho Luân Đức dỗ dành, tôi nhất định đòi về. Tôi quá căng thẳng nên không còn tâm trí vui chơi nữa

Ngồi phía sau Luân Đức, tôi nghĩ miên man về chuyện lúc này. Bây giờ sau khi bình tĩnh lại, tự nhiên tôi nhớ đến cử chỉ không bình thường của Thanh Thanh và người thanh niên nọ. Tại sao anh ta dám ôm Thanh Thanh, và tại sao cô ấy có vẻ thiếu tự nhiên khi thấy tôi nhìn.

Hình như họ không trong sáng như tôi với Luân Đức

Buổi ấy chia xa

Chương - 6

Một tuần sau thì Vương Quốc về
Tôi đã quen với sự lạnh nhạt của anh, cho dù có mừng đến nhảy múa anh cũng vẫn thờ ơ, tôi chỉ biết ngồi yên mà nhìn. Chuyến lưu diễn này anh có vẻ gầy đi. Không biết có phải vì xa nhau khá lâu hay là do ấn tượng, tôi thấy anh có vẻ trầm lặng hơn, nghiêm khắc hơn. Có lẽ thái độ đó anh chỉ dành cho tôi

Tôi mang ly nước vào phòng cho Vương Quốc, anh gật đầu một cách lịch sự:

- Cảm ơn

Tôi rút rè:

- Anh có muốn ăn gì không? Em dọn cho anh

Vương Quốc đang cầm xấp thư, xem lướt qua từng địa chỉ. Anh có vẻ không nghe tôi nói. Tôi kiên nhẫn hỏi lại:

- Anh có muốn ăn gì không

Anh quay lại, nói gọn:

- Không, cảm ơn em

Thấy có ở lại cũng chỉ làm phiền anh. Tôi ráng bắt mình rời khỏi phòng.

Chợt nghe tiếng anh gọi lại:

- Mỹ Thuyền này

Tôi lập tức quay lại:

- Dạ!

Vương Quốc đến bàn lấy gói quà chìa về phía tôi:

- Tặng em

- Cảm ơn anh

Một ý nghĩ chợt thoáng qua đầu tôi. Tự nhiên tôi hồi hộp đến kỳ lạ. Tôi mím môi:

- Anh Quốc, em nói chuyện với anh một chút được không?

Vương Quốc đang cúi xuống tìm gì đó trong ngăn kéo, anh nói mà không nhìn tôi:

- Tôi có ít thời gian lắm

- Nhưng chuyện này rất quan trọng, nó liên quan đến chị Thanh, và em không muốn anh...

Vương Quốc ngẩng lên, vẻ mặt thoáng nghiêm lại:

- Nếu có liên quan đến Thanh Thanh thì tôi sẽ hỏi cô ấy

Tôi hoảng sợ:

- Không, em không muốn bị anh hiểu lầm như lần trước, chắc chắn chị ta sẽ nói những điều kinh khủng về em. Lúc ấy. . .

Vương quốc cắt ngang:

- Đủ rồi Thuyền. Hôm nay em lại bắt đầu nói xấu Thanh Thanh à. Đừng để tôi phải có quyết định dứt khoát với em chứ. Sự kiên nhẫn của tôi cũng có giới hạn mà thôi, em nghe chưa?

Và anh quay mặt đi nhìn ra cửa sổ, như muốn chấm dứt câu chuyện. Tôi biết nếu càng nói thì sẽ càng bị ác cảm mà thôi. Tôi đành lặng lẽ về phòng mình. Tôi biết chắc lát nữa anh sẽ đến nhà Thanh Thanh. Hình dung những gì cô ta sẽ nói và cơn giận của Vương Quốc, tôi thấy chán nản cùng cực. Và tôi chỉ còn biết trân người chờ đợi cái gì sẽ đến.

Vương Quốc đi suốt đêm. Đến gần trưa hôm sau mới về. Tôi đang ngồi trước đàn. Từ sáng giờ tôi cố chơi nhạc để trấn áp sự căng thẳng, nhưng tôi không tài nào tập trung được. Cho nên nghe tiếng chân anh ngoài sân là tôi nhận ra ngay.

Tôi ngồi im, nhìn chăm chăm quyền nhạc trước mặt, chờ đợi.

Cử chỉ của tôi có lẽ gây ấn tượng lắm. Vương Quốc đi thẳng đến đứng trước mặt tôi. Chúng tôi đối diện nhau qua thùng đàn. Anh nhìn tôi chăm chăm, cái nhìn khinh bỉ đến mức tôi thấy mình chỉ là đồ bỏ đi trong mắt anh. Tôi nghe giọng anh vang lên như một quan toà:

- Nhìn cử chỉ của em, tôi biết em cũng tự hiểu mình đã làm chuyện xấu xa, nhưng em có hình dung được sự độc ác ghê gớm mà em gây ra cho chúng tôi không Thuyền?

Tôi nuốt nước miếng ngồi im. Bây giờ tôi còn biết làm gì khác hơn là chịu đựng. Vương Quốc nói tiếp giọng như quát:

- Em có biết vì em mà chúng tôi mất một đứa con không?

- Cái gì?

Tôi kêu lên, choáng váng, giọng tôi lạc đi:

- Anh và chị ấy có con?

- Đúng và em đã gián tiếp làm chết nó rồi.

Tôi muốn hoá điên vì hãi hùng:

- Em không có giết con anh. Em thề là không. Em không biết anh và chị ấy đã có con, em. . .

Giọng tôi tắt nghẽn, đầu óc choáng váng. Tôi đột nhiên thấy mình không còn biết gì nữa.

Không biết là bao lâu, ý thức chậm chạp trở về. Tôi mở mắt, và thấy mình đang nằm trên giường:

- Tỉnh rồi.

Giọng của Luân Đức thật gần bên tai tôi. Tôi quay lại, anh đang ngồi bên tôi, Vương Quốc đứng ở dưới chân giường, im lìm nhìn ra cửa sổ.

Tôi chống tay ngồi lên nhìn hai người, lạ lùng. Tôi không hiểu tại sao Luân Đức lại có mặt trong phòng tôi. Chuyện gì vậy?

Giọng anh như lo điên lên:

- Em làm sao vậy Thuyền? Tại sao mắt bình tĩnh đến ngất đi như vậy. Đừng sợ, nói thật với anh đi

Vương Quốc lên tiếng:

- Anh không cần hỏi Mỹ Thuyền như vậy. Không cần phải che chở cho cô, tôi không có ý định ăn thịt cô đâu

Tôi quay lại nhìn Vương Quốc. Luân Đức cũng quay phắt lại, nói như quát:

- Anh đừng dùng kiểu nói như vậy trước mặt tôi. Nói cho anh biết, hôm nay Mỹ Thuyền có chuyện gì thì tôi không bỏ qua cho anh đâu

Vương Quốc chặn lại:

- Khoan nổi nóng. Anh cho rằng tôi ức hiếp Mỹ Thuyền có nghĩa là anh xúc phạm tôi đấy. Tôi không yêu cô. Nhưng cũng không vì vậy mà ngược đãi cô đâu

- Không ngược đãi mà cô ra nông nổi vậy hả? Nếu anh ra mặt thô bạo, chắc cô chỉ có nước chết thôi. Tôi hỏi anh, nếu không yêu thì anh cưới cô làm gì, anh định giờ trò gì vậy?

Vương Quốc không trả lời, anh bước qua ngòai, xuống ghế, và ra dẫu cho

Luân Đức:

- Anh ngồi đi. Chúng ta nói chuyện lâu đó

Luân Đức vẫn ngồi yên trên giường:

- Trước hết, tôi yêu cầu anh giải thích lý do làm Mỹ Thuyền ngất xỉu. Nếu tôi không đến đúng lúc thì anh sẽ còn làm gì cô nữa

Vương Quốc không trả lời. Anh cứ nhìn mãi điều thuốc trên tay như suy nghĩ. Luân Đức cười khẩy:

- Không dám trả lời phải không?

Vương Quốc quay sang, trầm tĩnh:

- Lúc này tôi bảo em làm chết con của chúng tôi thì có hơi quá rồi. Nhưng ở mức độ nào đó chuyện xảy ra như vậy. Thanh Thanh có thai gần hai tháng, cô bị sảy thai rồi

Tôi nhắm mắt lại đau đớn. Dù lúc này nghe anh nói tôi cũng đã kinh hoàng lắm rồi. Luân Đức kêu lên:

- Thật là ghê gớm. Anh có thể cư xử với vợ mình như vậy sao?

Vương Quốc như không quan tâm đến phản ứng của Luân Đức, chỉ tiếp tục nhìn tôi:

- Khi em xô ngã Thanh Thanh, em có nghĩ tới hậu quả mà mình gây ra không?

Tôi kêu lên thảng thốt:

- Tôi không tin, tôi không cố ý

- Tôi cũng nghĩ em chưa đến nỗi mất hết nhân tính, nhưng dù em có vô tình hay cố ý, thì em cũng đã làm khổ cổ rồi. Đó cũng là hình thức gián tiếp làm khổ tôi

"Anh yêu cô ta đến vậy sao? Sao tim tôi như bị ai đâm mạnh thế này". Tôi gục mặt trong tay, cổ dần cảm giác oằn oại, xé nát. . .

Luân Đức gằn giọng:

- Có thật cô ta có thai không? Tôi nghi ngờ lắm. Phụ nữ có thai mà dám đi nhảy đầm. Hừ, nếu cô ta không bị té thì cô ta cũng phải bị xảy thai thôi
Vương Quốc quay phắt lại nhìn Luân Đức im lặng. Luân Đức nói một cách châm biếm:

- Anh có tận mắt nhìn thấy cổ trong vũ trường chưa? Nếu thấy rồi thì anh sẽ hiểu. Tôi đã nhìn cô ta nhảy say sưa với một người bạn của tôi. Bây giờ nghe nói cô ta có thai, tôi hoài nghi lắm. Cổ hiền thực đến mức không hiểu bốn phận riêng thiêng liêng của người mẹ sao?

Hình như càng nói càng thấy tức. Luân Đức đứng dậy đến ngồi trước mặt Vương Quốc:

- Từ lâu tôi đã muốn nói chuyện với anh. Nhưng khó quá đấy. Bây giờ chuyện đã đến mức thế này, thì nói cho sáng tỏ luôn đi
Vương Quốc dụi tàn thuốc vào gạt. Tôi thấy anh khẽ nhướng mắt. Tôi tưởng sẽ nghe anh gạt ngang Luân Đức như đã từng gạt ngang khi thấy tôi muốn nói. Nhưng anh chỉ nghiêm nghị:

- Tôi cũng đã đoán anh sẽ nói chuyện với tôi. Anh cứ nói cho hết ý đi, tôi nghe đây

Luân Đức mĩa mai:

- Anh có đủ kiên nhẫn nghe kể tội của mình không đấy?

Vương Quốc cười bình thản:

- Cứ nói thoải mái

Luân Đức quay lại nhìn tôi, rồi nhìn qua Vương Quốc:

- Được vậy anh trả lời với tôi ra sao về việc bỏ bê Mỹ Thuyền? Anh không yêu cô thì cưới cô làm gì? Nếu thấy cần một người vợ, mà Thanh Thanh thì không đủ tiêu chuẩn của anh, thì anh dứt khoát với cô đi, anh phải chọn một trong hai người chứ. Anh trả lời chuyện này ra sao?

Vương Quốc không trả lời, chỉ điềm tĩnh:

- Anh nói tiếp đi

- Không anh trả lời đi

Vương Quốc cười từ tốn:

- Tôi đang chờ nghe cho hết ý của anh. Còn giải thích thì dĩ nhiên là bốn phận của tôi rồi. Vì tôi biết anh sẽ có trách nhiệm với Mỹ Thuyền. Nhưng ở góc độ khác chứ không như anh nghĩ bây giờ đâu

- Được rồi, vậy thì anh nghe đây. Anh có biết đối với một cô gái còn chưa

hiều đời nhiều như Mỹ Thuyền, thì việc anh và Thanh Thanh áp đặt cô ta nó nặng nề ra sao không? Sống bên anh mà cổ cứ có cảm giác tủ nhục, sợ hãi thì cuộc sống có phải là địa ngục không

Vương Quốc quay lại tôi:

- Đến mức như vậy lận sao Thuyền. Tôi đã làm gì để em bị áp lực như vậy?

Luân Đức chặn lại:

- Anh bận săn sóc heo người yêu rồi. Còn thời gian nào để nghĩ về việc làm của mình

Vương Quốc nhú mày, rồi phẩy tay:

- Thôi được, anh nói tiếp đi

- Được vậy thì nói tiếp. Anh vô tâm đến mức biết tôi đưa Mỹ Thuyền đi chơi mà cũng không hề hỏi đến cổ, không cần biết tôi đối với cổ ra sao. Anh đã không cần đến Mỹ Thuyền thì nên chia tay với cổ đi

Tôi bàng hoàng nhìn Luân Đức,

- Anh nói gì vậy?- Tôi kêu lên: - Không em không muốn

Luân Đức nhìn tôi như khuyến khích:

- Đừng sợ như vậy Thuyền. Đã đến lúc em phải mạnh dạn lên rồi

- Không em. . .

Nhưng Luân Đức đã quay qua Vương Quốc, nhấn mạnh:

- Cho nên tôi đề nghị anh ly dị với Mỹ Thuyền đi, sống với tôi, cổ sẽ không phải ngày một héo rũ như sống với anh đâu

Tôi vùng ngồi dậy, la lên:

- Không em không muốn, em không bao giờ nghĩ đến chuyện này

Vương quốc nhìn tôi một cái, rồi lướt qua Luân Đức. Giọng anh thật trầm tĩnh, cương quyết:

- Điều đó không thể được đâu, hoàn toàn không thể được

Tôi giương mắt ngó Vương Quốc ngạc nhiên vì thấy anh không đồng ý. Có phải anh vui mừng quá không cố kiềm chế không?

Luân Đức có vẻ nóng nảy:

- Tại sao không thể được? Anh định là khó tôi phải không?

- Không hoàn toàn không phải làm khó vì không thể được. Anh có thể yêu và cưới ai cũng được nhưng với Mỹ Thuyền thì không được phép

- Tại sao?

- Vì cổ là em của anh đó. Em cùng cha khác mẹ

Cái gì? Tôi sững sốt nhìn Vương Quốc. Nói một chuyện kinh khủng mà anh có thể điềm nhiên vậy sao? Tôi gần như chạy đến trước mặt anh la lên:

- Anh nói gì vậy? Anh muốn làm nhục em phải không? Em đã làm gì có lỗi mà anh nói một chuyện tày trời như vậy?

Thấy Vương Quốc ngồi yên, tôi nhìn sang Luân Đức, thấy anh không bị cú sốc như tôi. Chỉ sững sờ ngó Vương Quốc chăm chăm:

- Tôi không tin anh lộng ngôn đến mức như vậy. Vậy thì chuyện ra sao? Anh giải thích đi, tôi muốn biết tại sao anh lại biết chuyện này?

- Thầy Hoan nói với tôi

- Ba tôi nói với anh à? Anh quan trọng với ba tôi đến mức ông ấy dám để cho anh biết bí mật của gia đình tôi à?

Vương Quốc đứng dậy, tay anh vô tình bám chặt cạnh bàn, như một cử chỉ cố kềm chế. Tôi không hiểu tại sao anh có vẻ bất ổn như thế. Người bất ổn chỉ là tôi với Luân Đức mà thôi. Anh thì ảnh hưởng gì chứ

Thật lâu Vương Quốc nói như buông một tiếng thở dài:

- Việc tôi cưới Mỹ Thuyền là một cách giải thích rồi, anh không thấy sao?

- Tôi hiểu rồi, ba tôi giao bí mật này cho anh vì muốn anh che chở cô, thật ra anh cũng cao thượng đấy

- Có cần phải mỉa mai như vậy không?

- Tôi không mỉa

Tôi nhìn Luân Đức chăm chăm, có nghĩ là anh tin như vậy. Nghe cách hai người nói chuyện, tôi hoang mang ghê gớm. Tôi nhìn qua Vương Quốc, anh đứng tựa lưng vào cạnh tủ, nhìn cả hai chúng tôi một cách thông cảm

- Tôi biết nói ra điều này sẽ làm hai người ngỡ ngàng. Nhưng im lặng khác nào tôi làm ngơ trước chuyện. . . không hay. Bây giờ. . . hy vọng sẽ không có chuyện gì xảy ra cho Mỹ Thuyền

Thấy tôi và Luân Đức im lặng. Anh nói tiếp:

- Khi thầy yêu cầu tôi nhận Mỹ Thuyền, tôi đã đấu tranh ghê gớm. Cuối cùng thì tôi đã làm theo lương tâm. Tôi cứ nghĩ từ từ rồi thì tôi và Thanh Thanh cũng quên được nhau. Nhưng càng ngày tôi càng hiểu điều đó không thể được

Anh bước đến trước mặt tôi:

- Em có biết tôi và Thanh Thanh đã đau khổ đến mức nào không? Vậy mà đôi lại em đã đối xử với Thanh Thanh thế nào? Em dồn cổ vào chân tường, bắt cổ đau khổ từ tinh thần đến cả thể xác. Em có biết làm như vậy là gián tiếp giết chết tôi không?

Tôi nhắm mắt, nước mắt chảy lặng lẽ trên mặt. Vương Quốc nói một cách căm giận:

- Tôi không bỏ rơi em, vì không nỡ để em sống không người thân thích, và vì thấy em đáng tội quá. Tôi cố chịu đựng, lo cho em học, lo cho em việc làm đến lúc em vững vàng, đến lúc ấy tôi sẽ. . .

Tôi thì thào:

- Lúc ấy anh sẽ chia tay với em?

- Đúng, vì tôi không còn cách nào khác. Tôi không thể sống mà cứ làm khổ Thanh Thanh và gượng ép tình cảm của mình

Anh chợt đi về phía Luân Đức:

- Tôi nói điều này trước mặt anh, vì anh là anh của cô. Tôi không tin khi biết điều này anh sẽ bỏ mặc cô. Còn cho bác và hai cô em biết hay không thì tùy anh. Anh cứ tùy tình cảm của mỗi người mà quyết định nói hay tiếp tục im lặng

Tôi nhìn Luân Đức chăm chăm. tôi rất muốn biết thái độ của anh sẽ ra sao đối với tôi. Tôi sợ run lên, nếu Luân Đức ghét tôi. Vì mẹ tôi là người làm khổ mẹ anh. Nếu ngay cả anh cũng ghét tôi thì tôi còn ai để thương mình nữa. Có lẽ tôi phải trở về trốn trong tình thương của cô Thuý thôi
Luân Đức cứ ngồi im trầm mặc. Không hiểu anh đang nghĩ gì. Anh chợt đứng dậy:

- Tôi về!

Không nhìn đến ai, anh bỏ đi ra cửa. Tôi nhìn theo với cảm giác thất vọng ghê gớm. Bây giờ thì tôi hiểu mình thật sự mất hết rồi

Vương Quốc cũng bỏ đi ra. Còn lại một mình trong phòng, tôi ngồi xuống giường, lặng lẽ suy nghĩ một mình. Tôi không biết bây giờ mình đang ở trong trạng thái nào. Nhưng có một điều làm tôi cảm nhận rất rõ, rằng mình đã cứng rắn lên rất nhiều sau biến cố vừa xảy ra

Bây giờ Vương Quốc có ly dị hay không, tôi cũng không lấy đó làm kinh hoàng nữa, không phải đó là lẽ sống chết nữa. Bởi vì biết Thanh Thanh đã có thai với anh, tôi còn hy vọng gì được nữa. Tôi cũng còn tự ái chứ
Tôi đứng dậy đi qua phòng Vương Quốc. Anh đang viết gì đó sau bàn. Tôi đến trước mặt anh:

- Tôi muốn nói chuyện một chút, được không?

Vương Quốc buông bút xuống nhìn tôi. Tôi nói mà không nhìn anh:

- Tôi biết anh sẽ không muốn nghe, nhưng lần này hy vọng anh không gạt ngang như những lần trước. Vì tôi không có ý định thanh minh cho mình hay phê phán chị Thanh Thanh. Tôi chỉ muốn nói cho rõ ràng tình trạng bây giờ

Thái độ bình tĩnh của tôi hình như làm Vương Quốc ngạc nhiên, anh chỉ chiếc ghế:

- Em ngồi đó đi

Tôi ngồi xuống trước mặt anh, im lặng suy nghĩ một lát. Rồi tôi ngẩng lên nhìn thẳng vào mặt anh:

- Bây giờ tôi đã suy nghĩ rất nhiều về chuyện của chúng ta. Tôi xin lỗi đã vô tình làm chị Thanh bị chấn thương. Thật tình là tôi không ngờ là anh chị đã thân đến mức như vậy. Tôi cảm thấy mình không còn gì để yêu đuổi nữa. Đúng hơn là không được yêu đuổi, vì tôi đã đi đến đường cùng rồi

- Em nghĩ được những chuyện gì vậy?

Tôi lặng thinh một lát, rồi cười nhẹ:

- Nghe cách nói của anh, tôi biết anh xem thường tôi. Từ trước giờ vẫn vậy,

nhưng tôi không thể trách anh, cũng không thể trách khi chị Thanh ra mặt coi thường tôi. Vì suy cho cùng, tất cả là tại tôi

Tôi lại nín lặng một lát, rồi ngược lên:

- Những ngày sống với anh, tôi chỉ là con bé ăn bám không hiểu biết, không có khả năng gì nổi bật, và tệ hại nhất là quê mùa. Mọi người khinh bỉ tôi cũng đúng thôi. Nhưng anh có biết tại sao tôi đã quy lụy anh, chịu đựng bị anh sỉ nhục không? Tại vì tôi. . . tôi yêu anh quá, yêu đến mức mù quáng, đến mức để mất lòng tự trọng của mình. Chỉ để được một điều duy nhất là không bị mất anh

Vương Quốc có vẻ chú ý nghe, anh ngồi thẳng người lên. Tôi nói mà không nhìn anh:

- Tôi biết anh và chị Thanh nghĩ rằng tôi cố trơ lì bám vào anh để có một nơi ở sang trọng, để trốn chạy cuộc sống tẻ nhạt ở đồng ruộng. Chị ấy đã nói với tôi nhiều lần như vậy. Cuối cùng thì tôi không thể im lặng được nữa. Anh có biết tại sao hôm ấy tôi xô chị Thanh ra không? Vì chị ấy bức bách tôi quá, tôi phải phản ứng để tự vệ chứ. Vì suy cho cùng, tôi cũng là một con người. Con giun bị kéo mãi còn phải oằn mào, huống hồ gì tôi là con người
Tôi im lặng một lát, gom góp tất cả nghị lực để nói ra cái điều kinh khủng nhất của mình:

- Cho nên bây giờ tôi đồng ý li dị. Anh hãy nói với chị Thanh để chị ấy yên tâm. Và anh cũng không cần phải tội nghiệp tôi

Vương Quốc ngả người dựa ra sau, vẻ mặt không một cảm xúc:

- Em quyết định như vậy có vội vàng quá không?

Vương Quốc nhìn tôi chăm chú:

- Em chưa biết Luân Đức cư xử với em ra sao đâu. Đừng quyết định đột ngột
Cách nói của Vương Quốc làm tôi bị xúc phạm ghê gớm. Tôi nhìn thẳng vào mắt anh:

- Chị Thanh đã từng bảo tôi yêu cầu anh Đức lo cuộc sống cho tôi. Tôi đã căm ghét chị ấy vì bị đánh giá thấp, không ngờ cả anh cũng vậy

Tôi ngừng lại, giọng run lên:

- Anh nghĩ rằng tôi bám được vào anh Đức rồi mới chịu buông anh ra sao. Anh lầm rồi, tôi chưa bao giờ yêu anh, cũng chưa khi nào có ý định lợi dụng. Điều tôi dựa vào anh Đức vì anh ấy là người duy nhất ở đây xem tôi như bạn, lo lắng cho tôi cuộc sống tinh thần và không hề khinh miệt tôi

- Em nghĩ tôi khinh miệt em à?

- Anh chưa bao giờ nói. Nhưng cách đối xử của anh làm tôi hiểu như vậy. Và tôi cũng hiểu mình không nên sống bám vào người khác nữa. Để hai người rẻ rúng mình cũng là quá đủ rồi. Tôi sẽ tìm một việc làm, sau đó tìm một nơi để ở. Tuyệt đối tôi sẽ không làm phiền anh nữa

Vương Quốc chột cười như nghe chuyện của trẻ con. Nụ cười của anh làm

tôi hiểu ra rất nhiều rằng anh đã quen xem tôi như con nít. Một đứa con nít chẳng có khả năng và vô vị. Tôi đau lắm, nhưng cũng cố bình thần:

- Thật tình là bây giờ tôi chưa tìm được việc làm, cho nên tôi xin anh một thời gian. Hãy nói để chị Thanh Thanh yên tâm, tôi sẽ ráng tìm việc và sẽ ra đi trong thời gian ngắn nhất. Anh hãy lo thủ tục ly dị, vì thật tình tôi không biết làm cái đó ra sao cả

Vương Quốc ngồi yên như suy nghĩ. Lần đầu tiên tôi thấy anh để ý và suy nghĩ những lời tôi nói. Thật buồn cười cho mình. Tôi đã để một ấn tượng thấp kém trong mắt anh bao nhiêu lâu rồi, mà mãi đến giờ mới biết. Tiếc rằng khi nhận ra thì muộn quá

Tôi đứng dậy:

- Nói bao nhiêu đó đủ rồi, xin lỗi nãy giờ đã làm phiền anh

Và tôi đi ra ngoài. Ra đến cửa tôi quay lại. Vương Quốc gõ gõ cây viết trên bàn. Anh có vẻ suy nghĩ rất nhiều. Lại thật, tôi mà cũng làm anh nghĩ ngợi nhiều vậy sao?

Mấy hôm nay tôi lang thang suốt ngày ngoài đường tìm việc làm. Bây giờ tôi mới hiểu, giữa tôi nói và việc làm là một khoảng cách xa lắc và không phải bao giờ người ta cũng thực hiện ý nghĩ của mình một cách dễ dàng. Cũng như tôi đang vô cùng khổ sở khi tìm cho mình dù chỉ một việc làm nhỏ nhất. Tôi đi xin việc theo cách hiểu biết ngô nghê của mình. Thấy nhà nào có vẻ giàu là tôi vào hỏi xin giúp việc. Ban đầu tôi không hiểu tại sao người ta từ chối, và thấy nản ghê gớm. nhưng tôi không cho phép mình bỏ cuộc. Tôi bị thôi thúc một ý muốn thoát khỏi cuộc sống buồn tẻ trước đây, chỉ một ý nghĩ đó thôi cũng đủ để tôi bắt mình cố gắng.

Buổi sáng, tôi chuẩn bị thức ăn cho Vương Quốc, xong mọi việc tôi lại đi ra đường. Vương Quốc vẫn như mọi khi, rất ít ở nhà. Mà nếu có ở nhà thì anh cũng làm việc trong phòng riêng. Anh không để ý sinh hoạt của tôi nên tôi có thể đi đâu tùy thích

Điều đáng buồn là Luân Đức cũng biến mất khỏi cuộc sống của tôi. Muốn nhờ anh tìm một việc làm cũng không được. Chưa bao giờ tôi ý thức được mình bơ vơ đến như vậy.

Thật là kinh khủng khi nhận ra rằng trong cuộc đời mình, tôi chỉ có được duy nhất tình thương của cô Thuý. Trong khi mọi cô gái trang lứa tôi có được một gia đình, một tình yêu và một tương lai hứa hẹn. Tôi không biết mình sẽ làm gì cho tương lai từ một con số không to tát như vậy

Sáng nay, tôi vào một căn nhà rất đẹp, rất vắng người. tôi gặp một người phụ nữ khá lớn tuổi từ nhà trong đi ra. Thấy tôi, bà ta có vẻ ngạc nhiên:

- Cô là ai vậy? Đi tìm ai ở đây?

Tôi rụt rè:

- Dạ cho hỏi ở đây có mướn người làm không?

- Chỉ vậy?

- Dạ con hỏi để xin làm? Con biết nấu cơm, dọn dẹp nhà cửa, ai bảo cái gì con làm cái nấy

Người phụ nữ không nói gì, chỉ nhìn tôi từ đầu đến chân, rồi lắc đầu:

- Nhà tôi không cần người làm, với lại biết lai lịch cô ra sao mà dám mướn

- Dạ nhà con cũng ở đây. Con hứa sẽ không làm gì bậy đâu. Dì làm ơn. . .

Bà ta chợt mỉm cười, rồi nói nửa đùa nửa thật:

- Tôi có hai thằng con trai, nhận cô vào làm không khéo chúng nó bỏ học hành để nói chuyện với cô, thôi đi

Cách nói chuyện cởi mở của bà ta làm tôi khắp khởi hy vọng, tôi nói vội:

- Dạ nếu con của dì nói chuyện với con thì con sẽ đi chỗ khác, con sẽ không nói chuyện với chúng nó

Bà ta bật cười:

- Trời đất, tụi nó lớn hơn cô ít nhất cũng vài tuổi không phải là con nít đâu

Tôi đứng im, rồi vụt hiểu ra. Thì ra bà ấy sợ. . . thế này thì tôi biết nói gì bây giờ. Bà ta nói như gợi ý:

- Cô đẹp thế này, sao không xin vào mấy nhà hàng mà làm tiếp viên?

Tôi lí nhí:

- Ở đó lớn quá, con sợ người ta không nhận

- Ôi dào, nếu cô xin thì thế nào cũng nhận thôi, ngoại hình thế này là thừa tiêu chuẩn rồi.

Như hồi hận đã nói ra điều ấy, bà ta cười giả lả:

- Tôi chỉ nói chơi với cô vậy thôi, con gái đang hoàng thì tìm chỗ làm đâu có khó. Thôi cô về đi nghe, tôi phải đi công chuyện đây

Tôi đành rời khỏi nhà bà ấy. Nhưng tâm trạng không thấy thất vọng nữa. Dù

sao bà ấy cũng đã chỉ cho tôi một nơi dễ xin hơn. Cứ như được gặp may vậy

Tôi lại đi lang thang trên vỉa hè, đọc hết cả bảng hiệu bên đường để tìm một nhà hàng thật sang trọng. Tôi rụt rè đến bên người bảo vệ đang đứng ở cửa:

- Anh làm ơn cho tôi vào gặp bà chủ, được không ạ?

Anh ta cũng nhìn tôi từ đầu đến chân như người phụ nữ lúc nãy rồi cười:

- Cô tìm bà chủ chi vậy?

- Dạ, tôi xin vào làm tiếp viên

- Vậy hả ! Ồ, cô cũng đến đúng lúc, ở đây đang cần hai tiếp viên, chắc thế nào bà chủ cũng nhận cô

Và anh ta chỉ đường cho tôi đi lên lầu, tôi gõ cửa và vào một căn phòng rất đẹp, có vẻ như phòng riêng của bà chủ. Bà ta đang ngồi trang điểm, chỉ liếc nhìn tôi trong gương:

- Em tới xin làm hả. Ngồi xuống đi

- Dạ !

- Nhà ở đâu vậy cưng?
- Dạ ở thành phố này nè
- Nói rõ hơn là ở đâu

Chợt nhớ ra, nếu chỉ nhà thật sợ bà ấy sẽ biết Vương Quốc, tôi đành nói dối:

- Dạ, con ở quê lên ở nhà trọ, nằm dài trong hẻm khó tìm lắm

Bà ta chợt cười:

- Hỏi thăm để biết cô ở đâu thôi, chứ tôi tìm nhà cô làm gì
- Tôi thở phào nhẹ nhõm, bà ấy còn hỏi tôi mấy câu nữa rồi quyết định
- Tôi nhận cô rồi đó, chiều mai tới làm nghe

Bà ta quay lại nhìn nhìn bộ đồ tôi:

- Đi làm ở đây em phải mặc đồ thật hiện đại, ăn mặc thế này không hợp đâu. Nếu em ngại thì cứ mặc bình thường, rồi đem đồ vào đây thay. Em mới làm việc này lần đầu phải không?

- Dạ !

- Được rồi, từ từ sẽ biết nhiều thôi. Vào đây tôi bảo tụi nó hướng dẫn cho

- Dạ

Hôm sau tôi trở lại thật sớm, tôi đến nhà hàng trong chiếc đầm mà Luân Đức mua cho tôi hôm đến vũ trường. Khi tôi tìm gặp bà chủ, bà ấy nhìn tôi một lượt:

- Được rồi đó, em đi theo tôi

Bà ta đưa tôi qua một phòng khác, ở đây toàn là các cô gái ai cũng mặc đồ đẹp. Họ đang ngồi trang điểm nhìn rất thành thạo. Bà chủ gọi một cô đang ngồi ở góc phòng:

- Lại đây Lan, hướng dẫn cho em này nghe, cổ mới vô đó

Nói xong bà ta đi ra, tôi đứng im lìm nhìn mọi người. Họ cũng nhìn tôi tò mò, rồi quay lại công chuyện của mình. Cô gái tên Lan kéo tôi lại góc phòng:

- Công nhận bờ đẹp thật. Sao biết mà xin vô đây vậy?

- Dạ em thấy chỗ này và xin vô đại, không ngờ em được nhận

Cô ta cười lớn:

- Đẹp thế này thì được nhận quá đi chứ. Mà nè, kêu mình bằng tên đi, khỏi chị em gì hết nghe già lắm

- Dạ !

Cô quay ra ngắm nghía móng tay của mình. Những ngón tay sơn màu đỏ chói, và bàn tay cô ta thì đeo đầy nhẫn. Tôi cúi xuống ngắm óng tay mình, tôi không biết sơn móng và trừ chiếc nhẫn cưới ra, tôi không mang thứ gì khác. Thấy mình không giống mọi người tôi hơi hoang mang. Tôi hỏi cô ta:

- Em không có nhiều đồ đẹp như mấy chị, có sao không hả chị? Bà chủ có nói gì không?

Cô ta phì cười:

- Thích thì đeo không thích thì thôi. Đâu có ai bắt buộc, sao khờ thế
Cảm thấy yên tâm, tôi ngồi im. Rồi lại mon men hỏi thăm:
- Mình làm công chuyện gì vậy chị, sao chưa ra làm?
- Chưa có khách mà làm gì - Cô ta chột giễu cợt - Bộ nôn lắm hả?
- Dạ hồi hộp lắm. Từ đó giờ em chưa đi làm lần nào, làm tiếp viên có khó không chị

Cô ta trả lời lấp lửng:

- Khó mà dễ, dễ mà khó, tùy mình thôi
- Vậy hả?

Tôi ngồi im suy nghĩ. Quả thật là tôi không hình dung làm tiếp viên nó ra làm sao. Nhưng tôi sẽ làm hết mình để được việc. Nếu không thì trước mắt là bị đuổi và Vương Quốc sẽ khinh tôi. Nghĩ đến đó tôi thấy căng thẳng lạ lùng. Tôi sợ mình không được việc

Tôi khẽ vịn tay cô bạn mới, nói như năn nỉ:

- Chị dạy em làm giùm nghe. Nếu em không biết cái gì chị chỉ giùm, em cảm ơn chị lắm

Lần này cô ta không cười nữa, mà có vẻ thông cảm:

- Ở đâu mới tới hả? Sao nhìn còn nhát quá vậy?

- Dạ em ở quê lên

- Vậy hả? ờ có gì chỉ cho, đừng sợ

Được cô ta hứa, tôi thấy yên tâm hơn, tôi không nhớ tôi nói chuyện với cô ta bao lâu. Rồi cô ta kéo tay tôi đứng dậy:

- Ra tiếp khách đây

Tôi lóng ngóng đi theo cô ta, hình như mấy cô gái kia cũng ra ngoài hết. Tôi đi theo cô ta đến một bàn có mấy người khách, toàn là đàn ông. Tôi vừa ngạc nhiên vừa ngại ngại. Còn đang nhìn nhìn những cử chỉ của cô thì một cánh tay đã kéo tôi:

- Ngồi đây đi em

Tôi vội ngồi xuống chiếc hế trống, và đưa mắt nhìn người đàn ông vừa kéo tay mình. Tôi chưa kịp hiểu gì thì ông ta đã bẹo má tôi:

- Em đẹp lắm!

Tôi cứng người, ngồi chết sững nhìn ông ta. Cử chỉ của tôi làm người kia cười rần lên và nói gì đó thật ồn. Tôi rối rắm quá nên không nghe được họ nói gì. Rồi Lan kéo tay tôi ra hơi xa:

- Đừng có làm như vậy, nếu không quen thì mời họ uống bia đi. Ráng cười lên, nhớ là nếu người ta làm gì thì đừng phản ứng nghe, coi chừng bị đuổi làm đấy, cũng không đến nỗi gì lắm đâu

Hai chữ bị đuổi làm tôi như tỉnh ra. Tôi riu riu đi theo cô ta trở lại bàn. Bắt chước cô ta, tôi mời người đàn ông kia uống bia. Tôi nghe giọng Lan vui vẻ:

- Nhỏ bạn em mới vào làm lần đầu đó, còn đi học nên khờ lắm. Mấy anh

thông cả nương tay giùm nha

Không hiểu sao ai cũng tập trung nhìn tôi. Có người bảo tôi đẹp, người đàn ông đưa ly bia bảo tôi uống. Tôi lí nhí:

- Dạ con không biết uống. Chú uống một mình đi

- Trời đất, bộ anh già lắm sao mà gọi bằng chú lặn. Anh thôi cưng

Lan vội đỡ cho tôi:

- Nó chưa biết uống bia, để em uống với anh nghe. Mời anh

Cô ta chạm ly với người đàn ông rồi uống một hơi. Và lại rót bia ra ly mời người bên cạnh cô ta. Tôi muốn làm theo nhưng sợ quá tôi ngồi im thín thít, mặt cúi gằm xuống. Xung quang tôi mọi người vẫn cười nói ồn ào. Ban đầu thì không có gì, nhưng khá lâu sau người đàn ông chợt ôm ngang vai tôi và cúi xuống hôn một cái. Tôi sợ run cả người, vội đứng dậy lấp bắp:

- Tôi không ngồi nữa đâu, để tôi về. Tôi sợ lắm, ông này làm gì kỳ quá. Hình như cử chỉ của tôi khác lạ lắm, nên chẳng những cả bàn nhìn tôi mà mấy bàn kia cũng quay lại. Mặc cho họ nhìn, tôi hấp tấp chạy quỳnh quáng chạy xuống lầu, rồi ra tuốt ngoài đường

Ra đến ngoài rồi tôi cảm thấy an toàn hơn. Tôi đi dọc trên lề, tim đập loạn xạ vì sợ, và vì chạy. Đến giờ tôi mới biết tiếp viên là việc gì. Đó không phải là công việc, mà là... là gì thì có trời mới hiểu được. Lần đầu tiên tôi thấy cuộc sống thật phức tạp, có quá nhiều mà tôi không làm sao tưởng tượng nổi. Thì ra trên đời này có những chuyện như vậy nữa sao? Những người lạ hoặc gặp nhau, có thể cười giỡn và muốn ôm hôn mình lúc nào cũng được. Tại sao có những điều kỳ cục như vậy chứ?

Tôi về đến nhà thì thấy đèn sáng trưng trong phòng khách. Vương Quốc ngồi ở salon, tôi gật đầu chào anh và đi như chạy lên lầu. Vương Quốc gọi giật lại:

- Em đi đâu về vậy Thuyền, sao về khuya quá vậy

Tôi nhìn anh một cách sợ hãi. Tôi cảm tưởng anh đã biết tôi làm gì, điều đó làm tôi lạnh toát cả người:

- Em đâu có làm gì đâu. Không có

Và tôi bỏ chạy lên phòng, cài cửa lại. Tôi sợ Vương Quốc vào tra hỏi. Lúc ấy tôi làm sao mà giấu được nữa. Thà không cho anh vào vẫn hơn.

Nhưng Vương Quốc không vào tìm tôi, tôi nghe tiếng chân anh ngoài hành lang, tiếng đóng cửa ở phòng anh. Thế là Vương Quốc đã về phòng. Lần đầu tiên thái độ nhạt nhẽo của anh không làm tôi thấy tủi thân nữa, mà là như được thoát nạn

Suốt cả đêm không ngủ được, tôi chập chờn trong cảm giác nửa thức nửa ngủ. Tôi hình dung lại lúc bị người lạ nộ hôn. Cảm giác ghê sợ làm tôi bất an suốt đêm một mình

Cú xóc đó làm tôi mất hai ngày mới bình tĩnh lại được. Và khi cơn sợ đi qua,

tôi lại nghĩ về tình trạng thực tại. Quả thật là bây giờ tôi không còn chịu nổi tình trạng của mình. Ý muốn giải thoát không lúc nào ngừng thúc bách tôi. Điều đó đồng nghĩa với cảm giác bất lực tức tối. Vì tôi biết tìm đâu ra việc làm bây giờ. Chắc chắn tôi không trở lại làm tiếp viên rồi. Đó thật là một công việc kinh khủng

Nghĩ mãi cũng không biết làm được gì hơn. Cuối cùng tôi đành trở lại nhà hàng nọ. Tôi đứng một góc đến tận khuya chờ Lan. Hôm ấy cô đã thật tình giúp tôi. Tôi chỉ còn biết nhờ vào cô ta mà thôi

Đến khuya mới thấy Lan đi ra. Tôi vội chạy đến cô ta, rụt rè:

- Chị Lan !

Cô ta tròn mắt ngạc nhiên:

- Ủa, tìm mình đó hả. Có gì không? Nè sao hôm đó tự nhiên nghĩ luôn vậy?

- Tại em không dám làm chuyện đó, em sợ lắm

- Sợ sao hôm đó xin vô làm. Bỏ tự xin mà

Tôi thở dài:

- Em đâu có biết tiếp viên là làm như vậy. Tại hôm nó có một người nói em, em chỉ nhớ loáng thoáng họ bảo em xin làm tiếp viên, thế là em xin làm

- Bộ bỏ không biết làm tiếp viên là vậy à?

- Dạ không

- Chưa thấy ai khờ hơn bỏ. Bây giờ tìm mình chi vậy?

Tôi hơi lúng túng:

- Em định đến nhờ chị, chị biết ở đâu có việc làm chỉ giùm em với. Miễn là đừng như hôm ấy thôi

Lan có vẻ hơi tự ái, nhưng cô ta xua tay như bỏ qua. Cô ta trầm ngâm:

- Bỏ biết được cái gì, nói thử xem

- Em biết chơi đàn ghi- ta, dương cầm, múa và hát. À quên, biết khiêu vũ nữa

Đôi mắt cô ta tròn xoe:

- Trời biết mấy thứ đó hả? Vậy bỏ là dân quí tộc rồi chứ dân quê gì

- Không em ở quê lên thật mà

- Biết mấy cái đó thì bỏ xin vào nhà văn hoá là hợp nhất. Bỏ có thể xin dạy hợp đồng. Nhưng mình không có quen với ai ở đó hết. Mấy chỗ đó. . .

Tôi thất vọng nhìn cô ta, vậy là niềm hy vọng cuối cùng đã tiêu tan. Tôi buồn đến muốn khóc. Thấy vẻ mặt tôi, cô ta hình như tội nghiệp

- Thôi đừng có buồn, để mình hỏi giùm cho. Nhưng mà làm ở mấy nhà hàng nghe. Mấy chỗ khác mình không biết

Tôi hoài nghi:

- Có nghĩa là. . .

- Không phải, mình xin cho bỏ đàn dương cầm hay hát gì đó tùy chỗ

Tôi mừng rồi rít;

- Em cảm ơn chị lắm

Lan cặp kè với tôi, đi dọc theo vỉa hè:

- Nói thật nghe, bồ biết bồ có một lợi điểm rất lớn là gì không? Là ngoại hình đó. Bồ đẹp dễ sợ dư sức chụp hình lịch luôn. Ráng mà tận dụng ưu điểm của mình

- Dạ

- Bồ hát hay không, hát thử mình nghe xem

Tôi hơi mắc cỡ, nhưng cũng hát cho Lan nghe. Tôi chỉ hát nửa bài, rồi ngừng lại:

- Em hát được không hả chị?

- Hát hay lắm đó, công nhận bồ có tài thật. Mình khen thật chứ không phải nịnh đâu

Lan chợt ngừng lại:

- Khuya rồi mình về đi. Quên nữa, mai một tìm được việc làm sao mà nhắc bồ đây?

- Nhà em có điện thoại. Có gì chị gọi giùm em nha

Rồi tôi ghi số phone của mình cho Lan. Cô ta không ngớt nhìn tôi:

- Công nhận là bồ thiệt nha. Nhìn bồ tôi cũng nghĩ bồ dân tiểu thư. Sao phải đi làm durs vậy. Mà thôi, không tò mò nữa, về nghe

- Dạ

Rồi cô ta quay trở lại lấy xe, tôi cũng hối hả đi về. Giờ này khuya quá rồi, tôi sợ về sau Vương Quốc lắm

Vậy mà tôi về sau anh thật. Lần này tôi bị chặn lại ở cầu thang:

- Lần thứ hai thấy em về khuya, em đi đâu vậy Thuyền?

Tôi lúng túng giương mắt nhìn anh, Vương Quốc kiên nhẫn hỏi lại:

- Tôi hỏi em đi đâu về vậy?

Không thể nói thật, tôi lách qua anh định chạy lên cầu thang. Nhưng anh giữ tôi lại:

- Em định tránh câu trả lời hả? Thái độ của em lạ thật. Thật ra em có chuyện gì vậy

- Không có gì cả. Tôi chỉ đi tìm một người bạn thôi

- Em có bạn ở đây hả? Tìm làm gì vậy?

Tôi nói một cách khó khăn:

- Tôi có công việc

- Việc gì?

- Anh Quốc này, xin anh đừng có hỏi chuyện của tôi. Việc của anh có bao giờ tôi hỏi được đâu

Vương Quốc khẽ nhướng mắt nhìn tôi:

- Hình như lúc này em biết chống đối tôi rồi đó. Tôi hỏi không phải chỉ tò mò, mà vì tôi là người có trách nhiệm với em, hiểu không?

Tôi vịn tay trên lan can:

- Khỏi đi anh Quốc, tôi mệt mỏi vì trách nhiệm của anh lắm rồi. Anh cứ xem như từ đó giờ chưa có tôi ở đây. Tìm được việc làm rồi tôi sẽ ra khỏi đây ngay. Anh không phải bận tâm về tôi nữa, và cũng đừng hỏi chuyện riêng của tôi được chưa?

Giọng Vương Quốc thoáng chút giễu cợt:

- Chuyện riêng của em à? Có nghiêm chỉnh lắm không, em nói hết chưa?

- Anh hỏi chi vậy?

Vương Quốc khoanh tay dựa người vào lan can. Anh nghiêng đầu nhìn tôi:

- Em cũng biết đối đáp lắm đấy. Tôi cứ tưởng em hiền lắm chứ? Nhưng tôi nói cho em biết, đã không hiểu biết về cuộc sống thì đừng có làm gì lung tung. Mất công tôi phải điên đầu vì em. Chuyện lúc trước thôi cũng đủ lắm rồi

Tôi mím môi, chiếu tia căm ghét nhìn anh. Tôi bỏ đi nhanh lên lầu. Tôi không hiểu tại sao tôi lại chịu khó tức giận anh nữa. Trong khi tôi chỉ muốn xem họ như những người hoàn toàn xa lạ với mình

Tôi đi lên phòng, mệt mỏi nằm xuống giường. Không biết mệt vì công việc hay vì căng thẳng. Nhưng quả thật là khó chịu vô cùng

Liên tiếp mấy ngày sau tôi chỉ loay hoay chờ điện thoại của Lan. Trưa nay chị ấy gọi điện hẹn gặp tôi vào buổi chiều, dĩ nhiên là vẫn ở nhà hàng cũ.

Còn dặn hãy diện lên nữa, bây giờ nghe ai dặn mặc đồ đẹp là tôi dị ứng lắm. Tôi đứng lóng ngóng ngoài đường chờ Lan khá lâu mới thấy chị ta đến. Chị ta nhìn lướt qua tôi, rồi nhận xét:

- Bớt ít diện quá há !

Tôi lo lắng:

- Thế em ăn mặc thế này người ta nhận không chị?

Lan cười lớn:

- Mình đã nói rồi, sắc đẹp là giấy thông hành đi đến nơi mà. Ăn mặc thì dễ khắc phục thôi

Tôi làm thinh đứng chờ chị ấy tìm cái gì đó trong giỏ, không hiểu sao chị ấy chủ quan thế. Lần này Lan đưa tôi đến một nhà hàng khác. Có lối kiến trúc rất ngộ nghĩnh, có cả sân khấu nhỏ và ở tầng trên cũng có thể nhìn xuống sân khấu. Hình như nhà hàng này không giống như nơi tôi đã làm

Ông chủ là một người cao lớn, có vẻ nghiêm chỉnh không nói nhiều như bà chủ bên kia. Khi ông ta hỏi tôi trước kia hát ở đâu, tôi còn đang ngắc ngứ thì Lan đã nhanh nhẹn nói một hơi những tụ điểm mà tôi không biết. Tôi thấy ông ta nhìn tôi như không tin, nhưng cũng gật đầu:

- Ngày mai cô đến hát thử xem

Tim tôi như nhảy lên vì mừng. Tôi cảm ơn ông ấy rồi rút đến nỗi Lan phải nắm tay tôi và kéo đi nhanh. Ra đến đường, chị ấy nói như rên rỉ:

- Trời ơi, khờ gì mà khờ dữ vậy không biết. Làm gì mà cảm ơn rồi rít vậy. Như vậy chẳng khác nào lạy ông con ở bụi này

Tôi không hiểu, và giương mắt ngó Lan. Chị ta lắc đầu:

- Mình đã lãng xê bỏ như vậy, bỏ không biết làm cao thì thôi, đằng này lại còn cảm ơn tíu tít. Một ca sĩ chuyện nghiệp không ai tỏ vẻ cần chỗ làm như bỏ đầu, dù trong bụng người ta có muốn như vậy đi nữa. Phải biết giấu ý nghĩ của mình chứ, bài học đấy nhớ chưa?

Tôi im lặng suy nghĩ, đúng rồi phải biết giấu ý nghĩ thật của mình, đừng để người ta biết điểm yếu của mình. Hay quá tôi sẽ áp dụng điều này với Vương Quốc

Ồ, chữ ca sĩ của Lan làm tôi thấy sao ấy. Tự nhiên tôi liên tưởng tới Thanh Thanh. Trời ơi, tôi mà là ca sĩ như Thanh Thanh sao. Có phải đó là giấc mơ không, tại sao tôi không vươn lên để bằng cô ta chứ

Chia tay với Lan, tôi vội vã về nhà. Tôi lên cài cửa lại và bắt đầu tập hát một mình. Tôi tập với cây đàn ghi-ta, tôi rất vững nhạc lý nên đi theo nhịp không phải là khó. Với lại lúc đi học tôi đã quen diễn văn nghệ ở trường. Không biết hát ở nhà hàng có khó hơn thế không. Thôi tùy tình hình mà đối phó vậy

Hôm sau tôi đến nhà hàng khá trễ, thật xui xẻo cho tôi vì tối nay Vương Quốc không đi đâu. Tôi loay hoay trong phòng đợi anh đi, nhưng chờ mãi anh vẫn ở trong phòng, tôi đành xuống nhà dưới rồi đi ra đường. Đến nhà hàng thì trời đã tối, khách rất đông. Tôi cố nén hồi hộp định đi tìm ông chủ thì đã thấy Lan ngồi ở chiếc bàn ngay lối đi. Chị ấy cũng thấy tôi và ngoắt lại:

- Sao đi trễ vậy cô nương?

- Dạ, tại em bận công chuyện

Tôi nhìn về phía sân khấu. Một cô gái khá đẹp đang hát một ca khúc của Trịnh Công Sơn. Tôi nhìn cô ta chần chú, từ điệu bộ đến giọng hát đều không có gì đặc sắc lắm. Nếu chỉ yêu cầu như vậy thì tôi làm được Lan chợt khều tay:

- Chờ nhỏ kia nữa là tới phiên bỏ rồi đó. Lúc này mình đã đăng ký cho bỏ rồi

- Ôi vậy hả? Hát là phải đăng ký nữa hả chị?

- Chứ sao nữa, cũng phải sắp xếp một tí chứ. Bộ ai muốn hát là nhảy lên sân khấu liền sao

- Ủa vậy hôm nay chị đến đây chơi với em đó hả?

- Ừ, sợ bỏ lóng ngóng như hôm qua người ta cười bỏ tội nghiệp. Hôm nay nghỉ một đêm, xem như đi chơi vậy mà

Tôi cảm động vô cùng, tôi muốn nói nhiều rằng tôi rất biết ơn chị ấy, rằng chị ấy là người thứ hai rất tốt với tôi. Nhưng nói dài dòng thì có vẻ cãi lương

quá, tôi nói nhỏ:

- Em cảm ơn chị nhiều nghe

- Có gì đâu, tại thấy bồ hiền quá mình tội nghiệp. Để mai một mình hỏi thêm giùm mấy chỗ khác cho. Hát chỗ này thử sức coi sao - Lan chột đẩy vai tôi - Lên đi tới phiên bồ rồi đó. Bình tĩnh nghe!

Tôi đứng dậy lên sân khấu, tôi hát một ca khúc trữ tình của Trịnh Công Sơn. Sau đó là một bài không tên của Vũ Thành An. Cả hai bản nhạc đều trầm trầm suốt suốt. Hát một lúc tôi nhận ra hình như không ai nhận ra, mình hát chỉ cho mình nghe vậy

Tôi bước xuống sân khấu, đi về phía Lan. Chị ta kéo tôi ngồi xuống, khen rồi rít:

- Trời ơi, không ngờ bồ hát hay vậy. Giọng bồ trong vắt luôn, mình không có rành về nhạc, nhưng nghe bồ hát mình còn thấy mê luôn muốn nghe hoài. Bồ ăn đứt mấy con nhỏ kia luôn

Tôi hoài nghi:

- Thật không? Sao em thấy không ai muốn nghe hết vậy? Họ chỉ lo nói chuyện thôi, em quê quá

Lan xua tay:

- Hát ở nhà hàng là vậy đó, hơi đâu mà để ý, miễn là mình có tiền thôi

- Nhưng không ai xem ông chủ mướn mình làm gì?

- Ai biết đâu họ, chuyện kinh doanh của họ mình biết làm gì, miễn là họ chịu nhận mình là được rồi. Đến nhận tiền đi rồi về

- Ủa nhận tiền liền hả? Chứ không phải đến cuối tháng mới có lương hả?

- Điên quá, càng hỏi càng thấy bồ khờ

Lan kéo tôi đến quầy, người thanh niên đứng sau quầy đưa tiền cho tôi. Anh ta nhìn tôi thật lâu rồi mỉm cười:

- Cô hát hay quá, một phong cách lạ đó. Sao tôi lại không biết cô nhỉ, tên gì vậy?

- Dạ Mỹ Thuyền

- Đúng là tôi chưa từng nghe tên cô. Nay nếu cô được lăng xê, cô sẽ là ngôi sao đó. Nhìn cách cô biểu diễn tôi thích lắm

- Cảm ơn anh

Tôi gật đầu chào anh rồi kéo tay Lan đi ra ngoài:

- Đi, đi ăn kem với em, lần đầu tiên em có lương, em với chị sẽ xài kỳ hết tiền này

Lan cười tủm tỉm:

- Đừng có chịu chơi như vậy, tiền cát sê của em không bằng một góc người ta boa cho tui nữa. Phải biết để dành chứ

Tôi bướng bỉnh:

- Thì mai một đề dành, bây giờ mình đi

Hai chúng tôi đi ra, vừa đến cửa thì Vương Quốc và Thanh Thanh cũng đang đi vào. Tim tôi đập cuồn cuộn vì cảm giác ghen giận. Vương Quốc có vẻ kinh ngạc khi thấy tôi ở đây. Còn Thanh Thanh thì cười nham hiểm như cố ý để chạm mặt nhau. Cô ta định nói gì đó, nhưng tôi đã quay ngoắt người đi nhanh ra đường. Lan chạy theo phía sau:

- Cái gì vậy Thuyền, sao tự nhiên bỏ đi nhanh vậy?

Tôi cắn răng giữ cho giọng mình đừng run:

- Không có gì hết. Tại em muốn đi nhanh chơi thôi, em không biết chỗ nhiều, chị dẫn em đến chỗ nào vui vui đi chị Lan

- Chỗ vui hả, vậy thì vào Đầm Sen đi

Tôi đi theo Lan mà như người mất hồn. Dù biết Vương Quốc và Thanh Thanh là gì của nhau rồi, nhưng tôi vẫn thấy đau đớn khi nhìn thấy họ đi chung. Nhất là trong lúc này, tôi mang tâm trạng bẽ bàng của người không ai màng tới. Trong khi tôi trắng tay bắt đầu cuộc đời mình bằng việc làm kém cỏi thì họ quần quýt bên nhau trên đỉnh vinh quang. Họ có tất cả những gì tôi mơ ước, tình yêu, sự nghiệp. Bên cạnh sự nổi tiếng của họ, tôi càng thấy mình thấp kém đến chính mình cũng chán bản thân mình

Lan dắt tôi đến những điểm vui chơi mà có lần Luân Đức đã đưa tôi đến. Nhìn lại những gì mà lúc trước mình náo nức say mê, tôi càng thấy cảm giác bẽ bàng. Một người anh tránh xa mình vì ghét bỏ. Rốt cuộc tôi chỉ có một mình với cuộc đời nhỏ nhoi

Tôi chán nản đòi về, Lan cũng không phản đối. Chúng tôi chia tay nhau ở cổng, tôi lơ mơ nghe chị ấy dặn đủ thứ chuyện. Tôi về nhà mà cứ có cảm tưởng đi về một nơi nào heo hút không người. Chỉ duy nhất một cảm giác cô đơn

Tôi thay đồ, ngồi bó gối trên giường buồn bã. Một lát sau tôi nghe tiếng chân Vương Quốc trên hành lang, cửa phòng tôi bị đẩy nhẹ, rồi mở rộng ra. Vương Quốc bước vào:

- Em chưa ngủ hả Thuyền, sao có vẻ buồn quá vậy?

Tôi ngược lên nhìn anh, rồi cúi xuống áp mặt vào gối. Vương Quốc đến ngồi gần tôi, im lặng. Một lát anh lên tiếng:

- Em với cô bạn ấy hay đến đó lắm hả?

- Không

Anh lại ngồi im hình như anh muốn nói gì đó an ủi tôi. Hình như anh cũng thấy chuyện gặp lúc này có gì đó bất ổn. Thấy như vậy là còn tôn trọng tôi lắm rồi, thật là buồn cười, buồn cười đến rơi nước mắt

Vương Quốc lại lên tiếng:

- Tôi không ngờ lúc này lại gặp em. Em nghĩ gì vậy?

Tôi vẫn không ngược lên:

- Anh hỏi chi vậy? Chuyện tôi nghĩ gì đâu có liên quan đến anh, lúc này tôi

có làm gì quá đáng không, tôi hứa là mai mốt có gặp tôi cũng không nói gì cả. Tôi sợ anh chị lắm rồi, hy vọng lúc này chị ấy không bảo anh về gây với tôi

Vương Quốc ngẩng lên nhìn tôi:

- Trong mắt em, tôi thuộc mẫu người dễ cho người khác điều khiển lắm sao? Tôi lặng thinh, điều đó thì rõ ràng quá rồi, anh còn hoài nghi về mình thì lạ thật.

Vương Quốc nhắc lại:

- Em trả lời đi, có đúng là em nghĩ vậy không?

- Hơn như vậy nữa

Vương Quốc ngồi yên nhìn tôi chăm chăm. Tôi úp mặt vào gối không muốn thấy cái nhìn của anh, tôi sợ mình bị rung động:

Rồi tôi nghe tiếng anh nghiêm nghị:

- Nếu thật sự như vậy thì em có thấy mình bất hạnh lắm không?

- Khi tôi quyết định ly dị thì tôi đã thấm thía điều đó lắm rồi

- Nói lớn lên đi, tôi không nghe

Tôi ngược lên, nhắc lại lớn hơn. Tôi thấy anh ngồi yên, môi mím chặt như suy nghĩ. Tôi cũng ngồi yên nghĩ về thái độ của anh tới nay. Lần đầu tiên anh vào phòng tôi, nói chuyện với tôi như người bạn, như trao đổi. Tôi đã quá quen bị đối xử lạnh nhạt rồi. nên sự thay đổi này làm tôi thấy ngạc nhiên kinh khủng

Không biết anh và Thanh Thanh có mưu tính gì mới không, có thể lắm chứ!

Nghĩ vậy tôi vội lên tiếng:

- Tôi đã bằng lòng ly dị rồi, không có gì trở ngại để anh và chị ấy đám cưới đâu. Nếu hai người có ý đồ gì với tôi thì bỏ ý định đó đi

- Em đề phòng tôi đến mức vậy sao?

- Vì tôi bị chà đạp quá nhiều rồi, phải biết không hơn chứ

- Lúc này em thay đổi lắm rồi đó. Biết đối đáp và phán xét người khác, nhưng coi chừng sự phán xét sai lệch của mình đó

Tôi không để ý những lời nói của anh, tôi nói như thông báo

- Tôi đã tìm được việc làm rồi, và sẽ tìm được một nơi ở. Anh nói với Thanh Thanh để chị ấy vui mừng. Thế anh đã làm thủ tục ly dị chưa, anh làm đi vì tôi không biết mấy cái đó

Vương Quốc nheo mắt:

- Em làm gì vậy, ở đâu?

- Đó là chuyện của tôi

- Chuyện của em à? Hay lắm, hy vọng em không làm gì sai để phiền đến mọi người. Dù sao tôi cũng là người chịu trách nhiệm về em đây

Tôi nhăn mặt:

- Khỏi đi, tôi sợ trách nhiệm của anh lắm rồi. Nó làm tôi thấy mình không

phải là con người nữa

Vương Quốc giờ tay như chặn lại:

- Tôi sẽ không thanh minh hay giải thích việc làm của mình. Nhưng em nghe đây, tôi đề nghị em bỏ ý định đi làm và quay lại lo học thi cho đảng hoàng.

Đừng làm cô Thuý lo

Anh ngừng lại một chút, nói với giọng đặc biệt:

- Cũng đừng có phụ lòng ba em, nếu suy nghĩ một chút thì em sẽ hiểu ba em lo cho em đến mức nào, hơn cả Mỹ Hân và Mỹ Hà nữa

Tôi lặng yên ngồi im, nhớ tới cô Thuý tôi có cảm giác như mình đã làm một điều gì đó không đúng. Nếu biết những gì tôi đã làm, chắc chắn cô ấy sẽ phát khóc lên vì buồn khổ. Cô ấy lo cho tôi ra sao thì chỉ có tôi mới hiểu ghết điều đó

Thấy tôi ngồi im, Vương Quốc hơi cười:

- Tôi hy vọng em thông minh một chút nữa. Đừng có bướng bỉnh chống đối tôi, chỉ có hại cho em thôi

Anh giờ tay nhìn đồng hồ, rồi đứng lên:

- Khuya rồi, em ngủ đi

Tôi ngồi im lìm nhìn Vương Quốc đi ra, rồi gọi giật lại:

- Anh Quốc

Anh quay lại:

- Chuyện gì nữa?

- Anh làm đơn ly dị chưa vậy?

Vương Quốc không trả lời, chỉ khẽ nhún vai rồi đi ra cửa. Tôi nhìn theo hoang mang, cử chỉ đó là thế nào? Một cách trả lời không bận tâm về câu hỏi của tôi

Tôi với tay tắt đèn rồi nằm chuôi xuống giường, chẳng bao lâu thì ngủ thiếp đi. Tôi định suy nghĩ về chuyện nhà hàng một chút, nhưng chưa kịp suy nghĩ thì đã ngủ mất rồi.

Hôm sau tôi ở suốt ngày trong phòng nghiên cứu những bản nhạc vui nhộn và tập những động tác thích hợp. Tôi không muốn hát những bản nhạc trữ tình suốt suốt vì như thế chẳng khác nào mình hát cho mình nghe như hôm qua, quê lắm.

Tối nay tôi đến nhà hàng một mình và chọn một góc đứng quan sát những cô gái hát trước. Đúng là họ hát những bản nhạc không có gì sôi nổi, phong cách biểu diễn cũng bình thường. Cũng đúng thôi, trước những khán giả thờ ơ như vậy, ai mà hứng thú biểu diễn. Muốn người ta chú ý đến mình thì phải tự tạo nguồn cảm hứng thôi

Tôi mang tâm trạng chinh phục khán giả khi bước ra sân khấu. Và quyết bắt mọi người phải chú ý tới mình

Tôi chọn một ca khúc của Liên Xô, quá xưa đến mức có thể người ta không

nghe đến chuyện hát nó. Nhưng rất vui nhộn, tôi vừa hát vừa nhảy theo điệu nhạc. Ban đầu giàn trống đàn còn chơi một cách bình bình. Nhưng rồi cuốn hút bởi phong cách sôi nổi của tôi, mọi người như hưng lên, chơi hết mình làm thành một không khí náo nức

Không phải chỉ một vài bàn, mà tất cả khách trong nhà hàng đều nhướng mắt về sân khấu, thậm chí có bàn còn vỗ nhịp hát theo. Tôi vui cười thích thú và đi về phía bàn họ, họ đứng lên vây lấy tôi vừa vỗ tay vừa nhảy. Họ huýt sáo tán thưởng. Cử chỉ của họ làm tôi vui sướng vô cùng. và tôi hứng khởi hát một cách cuồng nhiệt. Cả nhà hàng thật sự bị cuốn theo không khí vui vẻ mà tôi khơi lên

Tôi chơi liên bốn năm bài theo yêu cầu của họ. Đến lúc một phở mới thôi. Khi tôi trở lại sân khấu thì có rất nhiều người đưa tiền cho tôi. Họ mỉm cười nhìn tôi vẻ vui thích:

- Tặng em

Tôi quē đến đỏ mặt, vội rút tay lại:

- Thôi tôi không nhận đâu. Cám ơn!

Và tôi đi lên sân khấu trả lại micrô. Khi tôi đến quầy nhận tiền, ông chủ cười với tôi như hài lòng

- Hôm nay cô Thuý hát hay lắm, cô làm khách của tôi chịu lắm đó

Ông ta đưa tôi một xấp tiền:

- Đây là tôi thưởng thêm cho cô, tối mai cô chuẩn bị mấy tiết mục nhộn nhộn như lúc này vậy nhé

- Dạ

Tôi cám ơn ông ta rồi ra về, tối nay mệt hết sức là mệt. nhưng vui chưa từng có, lâu lắm rồi tôi mới có một buổi tối vui đến thế. Tôi đã nghĩ rồi mà, nhạc như thế thì ngay cả ông già cũng phải nhảy thôi.

Buổi ấy chia xa

Chương - 7

Sáng nay đi chợ thì Luân Đức tới, tôi gặp anh ở cửa. Ngạc nhiên và mừng quýnh quáng, tôi hét lên:

- Á anh Đức

Luân Đức mỉm cười, vỗ đầu tôi:

- Em tính đi đâu vậy?

- Em định đi chợ nhưng thôi bây giờ không đi nữa, ở nhà chơi với anh

Tôi kéo anh ấy đến ngồi xuống salon, nói một hơi:

- Hôm đó nay em buồn dễ sợ, em nghĩ anh ghét em với mẹ em. Em nghĩ chắc cả nhà anh cũng sẽ ghét em. Em buồn không thể tưởng được, anh có ghét em không anh Đức? Anh nói thật đi, em không buồn đâu

Anh Đức ngồi trầm ngâm thật lâu, rồi quay lại cười với tôi:

- Tại sao anh phải ghét Thuyền? Em có lỗi gì đâu mà ghét

- Tại vì ba anh thương mẹ em, vì em là con riêng của ba anh

- Anh không ích kỷ đến vậy đâu, em yên tâm

- Vậy là anh không ghét em thật chứ? Thế còn mấy chị?

- Anh chưa nói với ở nhà, vì lúc này mẹ anh đang nằm bệnh viện, ở nhà rối lắm

- Sao thế anh, em có đi thăm được không?

- Không được đâu, em đừng nghĩ tới chuyện đó nữa

Anh nhìn vào nhà:

- Chồng em có nhà không?

- Không có

- Anh thấy em nên tìm hiểu công chuyện của chồng nhiều hơn, đừng có vô tư như vậy nữa, không hay cho em đâu

Tôi lắc đầu nói như khoe:

- Em không nghĩ tới chuyện đó nữa đâu. Em có chỗ làm rồi, nhiều tiền lắm, em tìm được cả chỗ ở nữa, tuần tới dọn đây

Anh Đức nhìn sững tôi, kinh ngạc:

- Em tính bỏ nhà đi hả, đi đâu?

- Đi chỗ khác ở, đó là nhà trọ bạn em tìm giùm đó. Em đi hát ở nhà hàng.

Ban đầu thì ít tiền nhưng sau đó thì nhiều lắm

- Trời đất, em làm công chuyện như vậy hả Thuyền, rồi anh Quốc có biết không?

- Không biết, em không có nói

Anh ấy lắc đầu thờ dài:

- Mới hơn một tháng mà em đã làm được đủ thứ chuyện, mà toàn những chuyện không nên làm. May là anh đến đúng lúc, nếu không thì không biết em làm tới những chuyện gì nữa

Tôi nhìn anh Đức, mắt mở lớn:

- Anh không thấy em làm như vậy là hay sao? Em đã quyết định rồi, em sẽ tự lập và li dị với anh Quốc. Dù sao cũng không thể làm chiếc bóng của người ta mãi được, họ khinh mình lắm

- Càng nghe em nói anh càng thấy em tự ái không đúng. Em tưởng công việc của em như vậy là hay lắm hả Thuyền. Còn chuyện li dị thì càng ngốc nghếch. Thuyền, trả lời thật với anh đi, em còn yêu anh Quốc không?

- Em ghét anh muốn chết được

- Nghe cách nói của em, anh thấy em còn trẻ con quá. Nếu giận mà làm theo tự ái, sau này em sẽ hối hận đó

- Không bao giờ. Tại em chịu đựng hết nỗi rồi, với lại bây giờ có việc làm em vui lắm

- Có thật vậy không? Hay lúc thật sự mất chồng rồi em mới thấy đau khổ
Tôi nhả mặt định nói thì anh ấy chặn lại:

- Em đừng phản đối nữa, và nghe lời anh. Bỏ việc làm ấy đi. Em phải lo thi đại học, sau này ra trường rồi anh sẽ tìm cho em việc làm xứng đáng hơn

- Anh đừng lo, em sẽ vừa học vừa đi hát

- Nhưng rồi em sẽ chỉ mê một thứ là kiếm tiền. Cuộc sống đó sẽ làm hư em đấy Thuyền.

Tôi ngồi im không phản đối, nhưng không phản đối không có nghĩa là đồng ý. Anh Đức nói cũng giống như Vương Quốc thôi. Làm sao anh ấy hiểu tôi đã hận họ đến mức nào. Tôi muốn vùng lên, muốn trả đũa cho những khinh rẻ mà họ đối xử với tôi. Tôi sẽ nổi tiếng hơn cả Thanh Thanh cho Vương Quốc sáng mắt

Có lẽ tưởng đã thuyết phục được tôi, anh Đức bắt đầu nói qua chuyện khác:

- Thật tình là lúc biết mình là anh em, anh đã ngạc nhiên và xấu hổ đến mức không đủ can đảm tới gặp em. Anh thấy mình thật là bậy, ai lại đi có tình cảm như vậy với chính em gái của mình chứ

- Nhưng anh đâu có biết mình là anh em

- Cho dù là vậy đi nữa anh cũng không thể bình thản. Tại sao anh không có linh cảm nào vậy, thật là lệch lạc. Rất may là em không giống anh

- Hi. . . Hi. . . em mà như vậy nữa chắc anh tức cười lắm nhỉ

Anh Đức nhìn nhìn tôi, rồi khẽ lắc đầu cho bản tính vô tư của tôi:

- Anh có thích xem em hát không, tối nay đi với em. Anh không biết chứ, em hát hay lắm đó. Nhiều người bảo như vậy lắm

- Thôi được, anh cũng muốn xem khả năng của em ra sao

Nói rồi anh ấy cứ nhìn nhìn tôi, điệu bộ trầm ngâm. Tôi mở lớn mắt:

- Anh định nói gì với em hả?
- Em bỏ ý định li dị đi Thuyền. Cái gì có trong tay thì phải biết giữ, anh Quốc tốt với em lắm đó. Nếu hiểu ra em sẽ thấy ít có người đàn ông nào cao thượng như vậy. Bảo anh hy sinh như anh chắc anh không làm nổi đâu
- Nhưng anh đâu phải là của em mà giữ

Tôi nhăn mặt:

- Đang nói chuyện của em sao tự nhiên anh bắt qua chuyện đó vậy, em không thích nghe đâu

Anh Đức nói như nhận xét:

- Em bắt đầu khác lúc trước rồi đó Thuyền. Cái gì không chịu là phản ứng liền, anh nhớ lúc trước em rất nhu mì, không khi nào có ý kiến gì cả. Thật ra em cũng có cá tính đấy chứ

Hình như anh Đức nói rất giống Vương Quốc. Cả hai người đều bảo tôi nổi loạn. Tôi không biết có phải như vậy không. Nhưng bảo phải cúi đầu cam chịu như ngày trước thì tôi không làm được nữa

Buổi tối chờ mãi không thấy anh Đức đến tôi đành đến nhà hàng một mình. Tôi có cảm giác anh ấy tránh mặt để phản đối việc làm của tôi. Dĩ nhiên là tôi cũng hơi hoang mang. Nhưng ý nghĩ đó chỉ làm tôi khó chịu một chút, rồi lại thôi. Từ bây giờ cho đến về sau, tôi chỉ làm theo ý thích của mình mà thôi

Tôi đến nhà hàng hơi muộn và được đón tiếp nhiệt tình qua nụ cười thân thiện của ông chủ, của mấy anh chàng chơi nhạc và của cả khách quen. Đó là những niềm vui nhỏ nhỏ nhưng không thể thiếu được với tôi. Nó làm tôi có tâm trạng phấn khởi để hát, không cần phải tự tạo hưng phấn cho mình nữa

Tôi nhận thấy sau này đa số khách của nhà hàng là những người trẻ tuổi. Những thanh niên có vẻ chịu chơi. Họ ủng hộ tôi rất nhiệt tình. Nên mỗi khi họ đến, bao giờ tôi cũng xuống bàn của họ. Thế là chúng tôi nhảy hết cỡ, vui như điên

Tối nay tôi chọn nhạc pop để biểu diễn. Tôi biến không khí ăn uống của nhà hàng thành buổi biểu diễn ca nhạc sôi động đến cuồng nhiệt. Dĩ nhiên là trong phạm vi vài bản nhạc, nhưng như thế cũng đủ để chúng tôi vui vẻ với nhau rồi. Và nhất là vì tôi không còn nghĩ mình chỉ có bốn phận hát để kiếm tiền. Người ta thích tôi mới là quan trọng

Tôi đứng hát ở một bàn giữa phòng. Một lát sau thì phát hiện anh Đức đang ngồi ở bàn trong góc với một người bạn của anh ấy. Cả hai nhìn tôi cười, tôi cũng vẫy tay với họ, muốn đi đến bàn đó, nhưng những người khác đã đứng dậy nhảy trước mặt tôi. Bàn ghế trở nên chật chội, đến nỗi có người phải lách qua một bên nhìn, thật buồn cười!

Hát xong, tôi đến bàn anh Đức và ngồi xuống cạnh anh. Người bạn cùng

ngồi với anh ấy vẫn không ngừng quan sát tôi. Anh Đức giới thiệu:

- Đây là anh Quân, Quốc Quân đạo diễn chuyện dựng các bộ phim ca nhạc.

Em làm quen với anh ấy đi

Tôi quay về phía Quốc Quân, gật đầu chào. Câu đầu tiên tôi nghe anh ấy nói là:

- Mỹ Thuyền xuất sắc lắm, ngoại hình thì khỏi nói rồi, phong cách biểu diễn của em tuyệt lắm. Mới lạ và độc đáo, nếu anh Đức không nói, anh không tin em mới bước vào nghề đâu

Tôi cười sung sướng:

- Thật hả anh Quân, anh đừng có vẽ em nghe

Anh Quân lắc đầu:

- Tôi không có thói quen nịnh đầm đâu cô bé, tôi nói rất thật

- Anh với anh Quân đã bàn rồi, anh Quân sẽ quay cho em một băng video ca nhạc, một hình thức lăng xê em đấy. Sau đó sẽ tính sau

- Ý thật hả? Một mình em một chương trình hả. Trời ơi!

- Cái gì vậy Thuyền, sợ hay mừng?

- Cả hai. Ủi, em không tưởng tượng nổi em sẽ có một băng nhạc, em đâu phải là ca sĩ

Anh Quân nháy mắt:

- Em đừng lo, trước sau gì anh Đức cũng sẽ giúp em trở thành ngôi sao ca nhạc thôi.

Tôi quay sang anh Đức, có vẻ không tin, không biết anh ấy nói đùa hay thật.

Mới lúc sáng anh ấy còn bảo tôi đừng nên hát và lo học thi đại học mà

Tôi còn chưa kịp nói thì anh Đức đã nhìn anh Quân:

- Bây giờ quyết định sẽ mời Thế Hùng hay Phan Văn

Anh Quân gõ gõ tay lên bàn, suy nghĩ:

- Thế Hùng thì ca chuẩn hơn. Nhưng sợ thấp hơn Mỹ Thuyền

- Có gì đâu, thì sử dụng kỹ thuật quay

Anh Quân mỉm cười:

- Có lẽ mời Phan Văn hay hơn. Hấn khá đẹp trai, xứng với Mỹ Thuyền cho bộ phim có vẻ lãng mạn hơn

Tôi ngồi im nghe, rồi ngơ ngẩn:

- Phan Văn là ai thế anh?

Anh Quân giải thích:

- Em không biết ca sĩ Phan Văn hả. Hấn là ngôi sao ca nhạc được yêu thích nhất đó

- Thế mời ảnh chi vậy?

Anh Đức xen vào:

- Em sẽ hát chung với hấn. Vì hấn nổi tiếng tên hấn sẽ thu hút khán giả hơn, còn em mới quá đâu có ai biết tên em mà xem. Đó là hình thức lăng xê em

đó

- Vậy hả?

Để trở thành một ca sĩ nổi tiếng sao phức tạp quá nhỉ. Phải có đủ thứ hình thức quảng cáo, vậy mà tôi cứ nghĩ chỉ cần tài năng là đủ

Khi chia tay với anh Quân rồi tôi tự lự nhìn anh Đức hỏi lưỡng lự:

- Anh Đức này, thế chị Thanh Thanh có phải là ngôi sao được yêu thích nhất không?

Anh Đức vỗ nhẹ tay tôi như thông cảm:

- Em đừng để ý Thanh Thanh, em có những ưu điểm của mình, đừng có mặc cảm như vậy

- Không, em không có so sánh với chị ấy đâu, chỉ muốn biết thôi

- Đúng, Thanh Thanh là ca sĩ được ái mộ. Nhưng cô ấy đang trên đà tự đánh mất chính mình đây

- Là sao kia?

Anh Đức nói như phân tích:

- Mỗi ca sĩ đều có thể mạnh của mình, khán giả thích mình vì cái gì thì mình phải ráng giữ phong cách đó. Đừng đua đòi bắt chước phong cách nước ngoài, mình sẽ bị đào thải ngay. Em nhớ kỹ bài học này nghe Thuyền

- Dạ

- Còn nữa, thực ra cách biểu diễn của em chưa đạt trình độ điêu luyện như một số ca sĩ chuyên nghiệp đâu. Nhưng em có nét ngộ nghĩnh dễ thương, thơ ngây. Còn phong cách riêng không giống ai, kỳ nhất là em đừng bắt chước người khác. Nhất là đừng rập khuôn như Thanh Thanh, em sẽ rơi đài đó

Tôi phản đối:

- Sao anh cứ nghĩ em muốn bắt chước Thanh Thanh không vậy, em có cái tôi của em, và em sẽ sử dụng cái gì là của mình thôi

- Vậy thì tốt

Bất ngờ anh ấy choàng qua siết vai tôi thân mật:

- Anh không ngờ mình còn có một cô em gái dễ thương như vậy. Lúc trước anh cứ ngạc nhiên về tư chất của em. nhưng bây giờ thì không có gì lạ, em được thừa hưởng những tinh hoa của ba mẹ em. Anh biết chắc rồi đây em sẽ thành công và anh sẽ làm hết sức để đưa em lên đỉnh cao, chỉ cần em cố gắng là đủ

- Thế bây giờ anh còn muốn em bỏ hát để lo thi không?

- Em không được bỏ học nghe Thuyền. Một người nổi tiếng mà có học thức vẫn có giá trị hơn, em hiểu không? Như Vương Quốc đấy, anh có bằng đại học kiến trúc và kinh tế nữa. Nếu không là nghệ sĩ anh vẫn có thể ở đỉnh cao khác, nếu muốn xứng đáng với chồng thì em phải ráng vươn lên.

Tôi ngó anh Đức chằm chằm, rồi quay người ngồi im suy nghĩ. Tôi không thiếu nhạy cảm đến nỗi không hiểu sự thương yêu lo lắng của anh Đức dành

cho tôi. Tôi đã có một người anh tận tụy với mình, đó là hạnh phúc lớn nhất của tôi bây giờ. Nếu không biết trân trọng thì tôi phải là con người nữa không?

Tôi nói một cách thành thật ;

- Em sẽ nghe lời anh tuyệt đối, vì em cảm thấy nếu không biết quý cái gì anh khuyên, thì sau này em sẽ hối hận, em sợ như vậy lắm

Anh Đức vỗ nhẹ đầu tôi:

- Nghĩ được như vậy là tốt rồi, bây giờ nghỉ làm ở nhà hàng đi. Mai một em còn phải cạ nhạc với nhạc sĩ Hoài Phong, rồi lo quay phim và học bài thi. Không còn thời giờ làm mấy chuyện này đâu

Anh ấy nhìn tôi một cách ý nghĩa:

- Em lo bận rộn với công việc thì hay hơn. Đừng để ý chuyện Vương Quốc và Thanh Thanh nữa

- Dạ

Tôi quay lại nhìn về sân khấu, một cô ca sĩ đang đứng hát một cách lẻ loi giữa nhà hàng. Tự nhiên tôi thấy tiếc, như hiểu ý tôi anh Đức mỉm cười:

- Buồn lắm hả? Nghĩ lại anh thấy em giỏi đó Thuyền. Hát ở nhà hàng mà gây được sự chú ý của mọi người, không phải đơn giản đâu. Nếu làm được như em thì ai cũng đã nổi tiếng hết rồi

Tôi vui vẻ nhìn anh Đức, được khen thật là thích. Nếu anh ấy không nói thì tôi cũng không biết là mình hay thật. Điều đó giúp tôi tự tin ở mình hơn

Đúng như anh Đức nói, thời gian này tôi bận rộn suốt ngày. Buổi sáng học thanh nhạc với nhạc sĩ Hoài Phong. Buổi trưa và chiều quay phim với Phan Văn. Có khi lòng tiếng đến tối, khuya còn phải học bài thi. Đúng là không còn thời gian để thờ

Lúc này tôi thật sự không còn thời giờ mà khổ sở chuyện tình cảm. nhưng lúc tôi không cần Vương Quốc thì chính anh ấy lại là người quấy rầy tôi. Sáng nay thay đồ xong, tôi chạy xuống đến cửa tôi gặp Vương Quốc về. Tôi định đi lách qua anh thì anh giữ tay tôi lại:

- Em đi đâu vậy?

Tôi phũ tay Vương Quốc ra:

- Đi công chuyện

- Công chuyện gì?

Tôi nhăn mặt:

- Sao anh tò mò thế? Không phải chuyện của anh

- Nói nghe hay lắm, nhưng bất cứ chuyện gì của em cũng có liên quan đến tôi. Em không được nói ngang như vậy nghe chưa

- Tôi không thèm nghe anh nói đâu, làm ơn tránh qua giùm đi

- Nếu em không giải thích thì không được đi đâu hết. Trở vào nhà đi

Tôi giương mắt nhìn Vương Quốc. Thật là không tin anh độc tài đến vậy, tôi xù lông lên:

- Cái gì? Anh ra lệnh cho ai vậy? Tôi chứ không phải chị Thanh Thanh nhé, nếu anh độc đoàn với tôi, tôi sẽ. . .

Vương Quốc nheo mắt:

- Sẽ thế nào?

- Tôi sẽ không chịu thua anh đâu

- Đừng nói nhiều nữa, tốt hơn hết em hãy giải thích công chuyện của em là gì. Lúc này hầu như em đi suốt ngày, có khi đi đến khuya. Em làm cái gì vậy?

Tôi nhìn Vương Quốc, sao anh biết tôi đi suốt ngày nhỉ? Anh có ở nhà thường đâu

Vương Quốc khẽ nhún vai:

- Đừng có nhìn tôi nữa, tốt hơn hết là ngồi xuống kia trả lời cho tôi biết lúc này em làm gì?

Vừa nói Vương Quốc vừa đóng cửa lại và kéo tôi đến salon, ấn tôi ngồi xuống. Tôi cố đẩy anh ra, nhưng vẻ mặt lăm lăm của anh làm tôi thấy ngán.

Vương Quốc gằn giọng:

- Hôm nay em đi đâu vậy?

Tôi mím môi không trả lời, anh cười nhếch môi:

- Tôi hỏi hôm nay em đi đâu?

Tôi vẫn ngồi im, nhất định không nói. Vương Quốc vẫn kiên trì:

- Có nghĩa là em làm chuyện gì đó mờ ám lắm. Nếu không thì tại sao phải giấu. Nói đi, em đi làm ở đâu và làm gì, cô Thuý có biết không?

- . . .

- Nếu em không nói, tôi sẽ hỏi cô Thuý

- . . .

- Em liệu có giấu mãi không? Đừng để đến lúc mọi chuyện đi quá đà đấy Thuý

- . . .

Vương Quốc như hết kiên nhẫn rồi, anh đập tay xuống bàn:

- Em dùng cách này để chống tôi phải không?

Tôi mím chặt môi, nhất định ngồi im. Vương Quốc nói như quát:

- Không ngờ em cứng đầu như vậy. Em làm trò quỷ gì vậy?

- . . .

- Được rồi, nếu không muốn nói thì cũng không được đi đâu hết. Ở nhà đi. Nói rồi anh ngồi ngửa ra nệm, nhìn tôi với ánh mắt như dao. Tôi nhìn đồng hồ, hơn mười giờ, giờ này có đi học cũng trễ rồi. Thế là mất toi buổi học, thật là nổi giận

Tôi đứng dậy, dùng dùng bỏ đi lên phòng. Tôi giậm chân đến mức chính tôi

cũng điếc tai vì tiếng giày của tôi, tôi cố ý mang luôn giày lên phòng để chọc tức Vương Quốc. Nhưng anh không hề có phản ứng nào ngoài việc ngồi yên. Tôi ngồi xuống giường, cảm thấy tức vì tại sao tôi lại sợ Vương Quốc đến vậy. Chỉ cần một cử chỉ nghiêm khắc là đã bị khuất phục rồi. Thật là tự ái. Nhất định phải làm cho anh khốn đốn vì đã dám bức bách tôi mới được. Tôi đứng dậy bật cassette mở volume đến hết mức. Tiếng nhạc ầm ĩ như muốn vỡ tan căn phòng của tôi. Tôi bịt tai lại cho đỡ nhức đầu, thật là khó chịu. Nhưng mặc, ráng chịu một chút, miễn là làm cho Vương Quốc khổ sở lên để hiểu thế nào là chọc giận Mỹ Thuyền.

Thật lâu rồi mà không thấy anh có phản ứng gì. Tôi nhức đầu muốn chết được, nhưng cũng nhất định không tắt. Một lát tôi nghe tiếng cửa bị đẩy nhẹ. Giọng anh tỉnh bơ như không có chuyện gì.

- Em nghe xong chưa? Bao nhiêu đó là đủ rồi chứ?

Rõ là anh không hề bị khiêu khích. Tự nhiên tôi thấy mất hứng, tôi chột kêu lên:

- Anh không được tắt

Và tôi lao đến mở máy, nhưng Vương Quốc cứ thản nhiên đến rút dây điện.

Anh cười như giễu cợt:

- Để chọc tức người ta mà mình phải khổ sở như vậy thì thật là dại. Tôi thấy em nên tìm hình thức khác hay hơn.

- Sao anh biết tôi khổ sở? Không hề gì đâu.

- Em tưởng tôi không thấy em đã bịt tai ra sao à? Đừng có trẻ con như vậy. Tôi ngộ nguây trên ghế, cảm thấy khó chịu vì từ trẻ con của anh. Tôi đang tự khẳng định mình để trở thành người lớn trong mắt mọi người. Tôi muốn anh và Thanh Thanh phải sợ tôi một chút, vậy mà trong đầu của anh tôi vẫn không thay đổi bao nhiêu. Hừ! Tôi quắc mắt lên:

- Tôi ghét nhất ai nói mình trẻ con, nếu anh còn nhìn tôi như vậy nữa thì anh sẽ hối hận đấy.

- Ghê vậy sao?

Tôi phẩy tay, không thèm trả lời. Vương Quốc đến đứng trước mặt tôi, cúi xuống:

- Nếu em không muốn nói chuyện của em thì tôi không ép. Nhưng nhớ là đừng để cô Thuý buồn, vậy là được rồi.

- Cám ơn lời nhắc nhở.

Vương Quốc nhìn tôi một cái, rồi đi ra. Tôi gọi lại:

- Anh Quốc.

- Chuyện gì nữa.

Tôi đến trước mặt anh:

- Tôi khuyên một câu nhé, anh nên bỏ bớt tính độc tài với người khác đi.

Nếu không coi chừng đến lượt chị Thanh cũng không chịu nổi anh đâu.

Vương Quốc quay hẳn lại, đối mặt với tôi:

- Ai dạy em nói năng như vậy?

- Tự tôi nghĩ ra chứ không cần ai phải dạy. Nhưng tôi nói có đúng không?

Sống với anh tôi rút ra bài học như vậy đây

Vương Quốc lừ mắt nhìn tôi:

- Cô không hiểu thì đừng nói bậy, chỉ được cái ăn nói lung tung

Anh hừ một tiếng rồi đi một mạch ra ngoài. Hình như là rất bực tôi, bực tôi vì tôi quá cứng đầu. Vì tôi không chịu nói với anh tôi làm gì. Sao anh tò mò thế, chuyện tôi làm gì thì mắc mớ gì đến anh

Tôi cứ loay hoay trong phòng, đến trưa cũng không ra ăn cơm. Không phải vì không đói, mà vì bực mình quá chịu không nổi. Đã hẹn với nhóm quay phim lúc một giờ, thế mà bây giờ còn ngồi đây. Sao tự nhiên Vương Quốc nổi hứng quan tâm tôi như vậy. Mà lại quan tâm cái kiểu độc đoán, tức muốn chết được

Tôi đứng dậy định ra ngoài xem Vương Quốc làm gì thì gặp anh ở cửa. Có lẽ anh định vào phòng tôi, tôi hằm hằm nhìn anh. Vương Quốc nhú mày:

- Em định tuyệt thực để chống đối tôi hả? Sao không ra. . .

Tôi ngắt lời:

- Tôi không thèm ăn

- Tức đến mức như vậy hả?

Tôi nguẩy đầu chỗ khác, không thèm trả lời. Vương Quốc nhướng mắt:

- Chỉ cần em cho tôi biết công việc của em để tôi yên tâm. Nếu thấy không có gì quá đáng tôi sẽ để em hoàn toàn tự do

- Không nói - Tôi chột la lên - Nhưng tôi làm gì thì ảnh hưởng gì đến anh, công việc của anh tôi có xen vào đâu, tò mò quá

Vương Quốc điềm tĩnh:

- Tôi quan tâm chứ không phải tò mò. Nếu em làm gì bậy thì tôi sẽ mang tai tiếng, chưa kể là cô Thuý lo cho em, và nếu. . .

Tôi lại ngắt lời:

- Về khoản tai tiếng thì anh khỏi lo đi

- Nếu vậy thì tại sao em giấu việc làm của mình

- Trước sau gì anh cũng biết thôi

Thấy Vương Quốc không nói gì, tôi héch mặt lên:

- Nếu anh không cho tôi đi, tôi sẽ bỏ ăn, và sẽ mách cô Thuý là anh ngược đãi tôi

Vương Quốc phì cười:

- Có cần làm vậy không, em nghĩ cô Thuý tin em hơn tôi sao?

Thật là bực mình hết chịu nổi, nói gì cũng không áp đảo được anh cả. Tôi lườm anh một cái:

- Xí

Rồi tôi ngoe nguẩy bỏ vào phòng

Đến trưa tôi khoác giỏ lên vai, đi qua gõ cửa phòng Vương Quốc. Anh đứng chống tay ngang cửa, nhướn mắt nhìn tôi chứ không hỏi. Tôi cũng nhướn mắt lại nhìn anh, mặt hếch lên:

- Tôi đi làm đây. Ok

Vương Quốc nhún vai không trả lời. Tôi cũng nhún vai để đáp lễ rồi dang hoàng bỏ đi. Đến đầu cầu thang, tôi quay lại xem Vương quốc còn đứng đó không, thấy anh vẫn chống tay vào tường nhìn theo, tôi rút rề le lưỡi rồi chạy nhanh xuống mấy bậc thang. không hiểu sao Vương Quốc không phản ứng gì hết. Chắc là chịu thua tôi rồi, như thế càng hay. Chứ làm gì mà cũng có người cản trở thì bực mình lắm

Tôi đến Tao đàn hơi sớm, hôm nay có cảnh quay với Phan Văn. Đang quay giữa chừng thì đạo diễn có điện thoại khẩn về gấp. Thế là mấy người quay phim lục tục thu dọn máy, Phan Văn rủ rê:

- Đi uống cà phê không Thuyền?

Tôi gật đầu:

- Đi, anh có rảnh không?

- Chi vậy?

- Tôi muốn rủ thêm nhỏ bạn, ba người đi chơi đến chiều về

- Cũng được, nhưng cổ ở đâu và làm gì?

- Không nói cho anh biết đâu, gặp rồi biết cũng đâu có muộn

Phan Văn nhún vai:

- Nghe cô nói tôi thấy tò mò quá. Chắc bạn cô đẹp lắm hả?

- Sao anh đoán vậy?

- Tại vì mấy cô đẹp thường hay chơi với nhau như vậy mới không có sự so sánh

- Anh có vẻ rảnh tâm lý con gái quá há

- Sơ sơ

Tôi cười khúc khích khi thấy vẻ hơi tiêu của Phan Văn. Anh ta đúng như anh Quân nói, khá đẹp trai và có vẻ công tử. Ban đầu tôi không ưa cái tật nói nhiều và hay đùa của anh ta, nhưng nói chuyện quen thì lại thấy thích. Mặc dù chênh lệch nhau đến bốn tuổi, mối quan hệ giữa hai người vẫn có vẻ trang lứa với nhau hơn là anh em. Chắc tại vì Phan Văn có vẻ láu táu quá, tôi xem anh ta như con nít quen rồi. Còn tôi thì khoái chí khi làm người lớn. Chúng tôi đi đến chỗ lấy xe, và quyết định đi xe của Phan Văn, còn xe tôi thì lát nữa trở lại lấy. Ngồi phía sau anh ta, tôi tiếp tục câu chuyện

- Bộ anh có nhiều bạn gái lắm hả?

- Hỏi chi vậy, ghen à?

- Anh này giỡn hoài, tôi hỏi thật chứ bộ

- Ừ tôi chơi với bạn gái hợp hơn. Nhưng không phải là nhiều chuyện đâu nghe

- Bộ con gái nhiều chuyện lắm hả?

- Chứ gì nữa

- Hừm

Tôi giờ tay về phía trước, đe dọa:

- Muốn ăn đấm không?

Phan Văn hơi né đầu một bên, có vẻ ngạc nhiên anh ta quay lại nhìn tôi:

- Chà Mỹ Thuyền cũng dữ quá hả, tưởng cô hiền lắm chứ

Tôi chưa kịp trả lời thì đã đến ngõ hẻm nhà Lan, tôi giật áo Phan Văn:

- Ngừng lại đi, nhà bạn tôi đây nè

Anh ta thắng một cái, làm tôi ngã chúi vào anh ta. Tôi trả đũa anh ta bằng một cái đấm, rồi chạy vào hẻm

Tôi gõ cửa đứng chờ mãi mới thấy một cô gái đi ra, tôi mỉm cười:

- Có chị Lan ở nhà không chị?

- Lan hả, đi đâu rồi. Tìm nó có chuyện gì không?

- Dạ, em đến rủ chị ấy đi chơi

Cô gái nọ nhìn tôi từ đầu đến chân:

- Bò làm chung với nó hả?

- Dạ đâu có

Thấy cái nhìn soi mói của cô ta, tôi vội rút lui. Phan Văn chờ tôi ở đầu đường:

- Bạn cô ở đâu?

- Không có ở nhà

- Bây giờ đi đâu đây?

- Tìm một quán cà phê nào đó ngồi chơi

Phan Văn đưa tôi đến một quán cà phê bên bờ sông. Chúng tôi ngồi đối diện nhau, anh ta nói nửa đùa nửa thật:

- Có khi nào mai một tôi với cô không cần phải ngồi thế này không? Như vậy có vẻ xa cách quá

Tôi không để ý lời của Phan Văn, nghĩ về chuyện của Lan tôi tự lự:

- Anh biết không, tôi rất quý nhỏ bạn lúc này. Nhỏ đó là người bạn duy nhất đã giúp tôi, lo cho tôi. Nếu không có nó thì tôi không được như bây giờ đâu.

Vậy mà bây giờ tôi khá hơn, còn nó thì cứ làm nghề cũ

Phan Văn có vẻ chú ý:

- Cô ta giúp cô cái gì?

- Nó giúp tôi hát ở nhà hàng. nhờ vậy tôi mới biết mình có khả năng đó

- Vậy là cô bắt đầu sự nghiệp từ nhà hàng hả?

- Nói sự nghiệp thì nghe kêu quá, nhưng thật tình là hát ở đó tôi thích lắm. À anh Văn này:

- Hả?
 - Anh có biết tại sao anh quân mời anh hát chung với tôi không?
 - Ban đầu tôi không biết, nhưng sau đó mới hiểu. Anh muốn dùng tên tuổi của tôi để lăng xê cô đấy. Nhưng đó là lúc đầu thôi, tôi tin là sau này cô sẽ sáng chói, cô có nhiều khả năng lắm đó. Tôi không nịnh đâu
- Tôi tò mò:
- Vậy trước tôi, có ai nhờ anh như vậy không?
 - Có Thanh Thanh
 - Thanh Thanh?
 - Có gì mà ngạc nhiên vậy?
 - Tôi thấy chị ấy nổi tiếng quá, sao lại. . .
 - Thì cũng giống như cô bây giờ thôi. Có điều nó đi lên bằng con đường không được sạch sẽ lắm. Và khi nổi tiếng rồi thì kênh kiệu với bạn bè không chịu được. Tôi ghét mấy người như vậy lắm
 - Không sạch sẽ là sao kia?
- Phan Văn nhún vai, nói trắng trợn:
- Nó ngủ với ông Quân để được lăng xê, chuyện đó tôi rành quá. Nhỏ đó ai không biết là lắm chết. Nhìn điệu bộ tiểu thư quý phái vậy chứ nát bét rồi
- Tôi sững sờ nhìn Phan Văn:
- Anh có nói quá không vậy? Anh hiểu về chị Thanh rành vậy sao?
- Phan Văn tỉnh bơ:
- Trong giới ca sĩ, hỏi về nhỏ đó ai cũng rành sáu câu vọng cổ. Vậy mà nó hên, vợ được ông nghệ sĩ piano vừa giàu vừa nổi tiếng. Nhưng nghe nói cũng có vợ rồi
- Tôi nhìn Phan Văn chằm chằm, nếu biết vợ của ông nghệ sĩ nổi tiếng ấy ngồi trước mặt mình, không biết anh ta phản ứng ra sao nhỉ?
- Làm gì cô nhìn tôi dữ vậy? Coi bộ cô còn thơ ngây quá đây Mỹ Thuyền. Chuyện đó đâu phải hiếm, bộ cô chưa nghe nói lần nào hả?
- Tôi thành thật:
- Tôi chưa bao giờ nghe, và cũng không tưởng tượng nổi có chuyện như vậy
- Mắt hần lấp lánh tinh quái:
- Tại ông Quân nể anh Đức có chỗ làm ăn, với lại cô là em của anh Đức, nếu không thì cô chết với ông rồi
- Tôi chống cằm, tay vẽ lên bàn:
- Anh làm tôi thấy cuộc sống này đáng sợ quá
- Phan Văn khoa tay, nói như triết lý:
- Để được nổi tiếng, người ta đi bằng nhiều con đường khác nhau. Có người vươn lên bằng tài năng, có người dùng thủ đoạn hoặc đem chính mình để đổi lấy danh vọng. Tôi nói như vậy cô hiểu không?
 - Tôi hiểu

Tôi nói như trong mơ:

- Không ngờ chị Thanh là như vậy, vậy mà trước đây tôi thần tượng chị ấy một cách mù quáng. Anh không biết tôi đã khổ sở thế nào đâu?

Phan Văn có vẻ không hiểu:

- Cái gì mà khổ sở vì thần tượng. Cô nói cái gì tôi không hiểu

Tôi lắc đầu:

- Có nói anh cũng không hiểu đâu

- Ê, bây giờ cô còn thần tượng nữa không?

- Hết rồi

Tôi nhìn Phan Văn, thật tình là tôi không thích cách nói của anh ta, dù anh ta đã vô tình giúp tôi hiểu bí mật xấu xa của Thanh Thanh

Con trai mà nói xấu con gái thì chẳng hay ho gì. Đó có phải là lòng dạ hẹp hòi không? Tôi không nghĩ Phan Văn nhiều chuyện, nhưng thật tình là rất

khó chịu khi thấy anh ta nói xấu người khác, nhất là người đó là con gái Chia tay với Phan Văn ở Tao Đàn, tôi về nhà một mình, suy nghĩ mãi về điều bí mật của Thanh Thanh. Tự nhiên cô ta trở nên vô cùng tầm thường trong mắt tôi, tôi không hiểu nổi tại sao một người tinh tế như Vương Quốc lại không nhận ra được tính xấu của cô ta. Anh ta đúng là mù quáng!

Buổi tối ngồi đối diện với Vương Quốc bên bàn ăn, tôi không nén được cái nhìn tò mò về anh. Không hiểu Vương Quốc có biết quá khứ của Thanh Thanh không. Nếu biết mà vẫn yêu thương thì đúng là quá nông cạn. Còn không biết thì thật là tội nghiệp cho anh. Cũng giống như bị lừa vậy

Wương Quốc bỏ chén xuống bàn, nhìn tôi:

- Hôm nay tôi có gì lạ?

- Đâu có gì đâu

- Vậy à. Từ nãy giờ chịu đựng cái nhìn quan sát của em. Tôi chờ đến lúc em nói ra nhận xét của mình, nhưng chờ lâu quá nên phải nhắc chuyện gì vậy?

- Không có gì. À có nhưng tôi không nói với anh đâu

- Bí mật đó có nghe ghê gớm lắm không?

- Với tôi thì như vậy là ghê gớm. Nhưng có thể anh thì không thấy như vậy.

Yêu mà, chuyện gì lại không tha thứ được

Wương Quốc rút một miếng thuốc châm lửa. Anh hỏi tôi mà mắt nhìn theo vòng khói:

- Em triết lý chuyện gì vậy?

Tôi héch mặt lên:

- Có cần phải nói với anh không?

Và tôi đứng dậy thu dọn bàn ăn. Vương Quốc cũng đứng dậy giúp tôi, tôi bèn bỏ mặc một mình anh dọn dẹp và chạy tuốt lên phòng. Tôi chợt nhận ra rằng hình như lúc này anh ở nhà thường hơn. Lúc trước anh rất ít có mặt bên bàn ăn. Đúng không nhỉ?

Tôi quay trở xuống và gặp Vương Quốc cũng đang đi lên. Tôi đứng vịn lan can:

- Anh Quốc này, hình như lúc này anh hay ở nhà hơn lúc trước phải không?

- Sao có chuyện gì?

- Không có gì cả, tự nhiên tôi nhớ ra, thấy lạ nên hỏi thôi

Vương Quốc nhìn tôi chăm chăm:

- Em hỏi vì tò mò hay vì cái gì khác nữa?

- Đâu có gì đâu, bộ lúc này anh ít công chuyện lắm hả. Hay là. . . mà thôi không nói nữa đâu

Và tôi quay lại lững thững đi về phòng mình. Cũng may là tôi dừng đúng lúc, chứ hỏi về chuyện của họ mất công lại bảo là nhiều chuyện

Tôi ngồi vào bàn học, thật kỳ lạ không hiểu sao tôi cứ nhớ chuyện gia đình của Thanh Thanh. Biết cô ta tệ hại đến vậy mà vẫn không thể nói. Tôi thấy mình cứ ầm ứ mãi mà vẫn không lý giải được tại sao.

Buổi ấy chia xa

Chương - 8

Hôm nay chiếu xét duyệt bộ phim ca nhạc của tôi. Anh Đức mời khách thật đông, ngoài những người ở sở văn hoá, còn có giới nhạc sĩ và ca sĩ, những ông bầu và cả những nhà doanh nghiệp làm ăn với anh Đức. Tôi không biết họ nhiều, và cũng chẳng quan tâm mấy đến mọi người. Điều làm tôi chú ý là hình ảnh của mình trên sân khấu và cả phản ứng của Thanh Thanh nữa. Khi tắt đèn màn hình hiện lên hình ảnh tôi với những góc độ khác nhau. Tôi mở lớn mắt nhìn mình ở đó. Hình như không phải là tôi nữa, mà là một ca sĩ nào đó vô cùng xinh đẹp và vững vàng. Anh Quân đã bỏ rất nhiều công sức dàn dựng bộ phim với nhiều hình thức khác nhau. Từ cảnh quay ngoài trời đến những màn biểu diễn trên sân khấu, cả những tiểu phẩm nữa.

Tôi đã xem rất nhiều phim ca nhạc. Rất ít bộ phim mà ca sĩ cũng là diễn viên múa như tôi. Có rất nhiều bài tôi kết hợp với dàn diễn viên múa. Bây giờ xem lại hình ảnh thực sự của mình, tôi mới hiểu cô Thuý đã dạy tôi nhuần nhuyễn ra sao. Tôi có cảm giác cô ấy đã chuẩn bị cho tôi tất cả những tinh hoa để trở thành một ca sĩ, điều khám phá đó làm tôi nhớ cô ấy đến muốn khóc.

Tôi chợt nhận ra mình thiếu sót đến vô cùng khi không mời cô Thuý trong đêm nay. Không thể đổ thừa cho tâm trạng bận rộn được. Chắc chắn cô ấy sẽ buồn tôi ghê gớm.

Tôi còn đang ray rứt thì tiếng vỗ tay làm tôi trở lại thực tại. Rất nhiều người đến nâng ly chúc mừng tôi. Tôi cười rạng rỡ và cảm ơn họ. Lần đầu tiên tôi có cảm giác mình là nhân vật chính của buổi liên hoan. Thật là hạnh phúc! Giữa những người đứng vây quanh, tôi chợt nhận ra Thanh Thanh ở góc đằng kia. Cô ta đứng nói chuyện với một người đàn ông lớn tuổi, ánh mắt vẫn chĩa về phía tôi. Trong một thoáng, đôi mắt chúng tôi gặp nhau, cô ta nhếch môi một cách kiêu kỳ rồi quay đi.

Trong ánh mắt đó, tôi cảm nhận được tâm trạng khó chịu khi phải thừa nhận một tài năng là đối thủ của mình. Tôi hiểu cô ta kinh ngạc vì sự vươn lên của tôi và vượt ve tự ái của mình bằng ý nghĩ mình đang ở đỉnh cao để hạ cố đến một tài năng vừa chớm nở.

Cảm nhận ấy làm tôi nhớ đến những ngày triền miên đau khổ. Nhớ cả sự khinh miệt của cô ta đối với tôi. Tôi tự hỏi vinh quang ngày nay có đền bù được nỗi khổ sở mà tôi phải chịu hay không? Và thật kỳ lạ, tôi không hề có cảm giác hả hê như tôi từng mơ ước. Cô ta đáng để tôi lấy đó làm mục đích phần đầu không?

Giữa buổi tiệc, Phan Văn nghiêng đầu qua tôi:

- Chưa có buổi trình chiếu nào đông khách mời như hôm nay. Thuyền sướng thật đó, có ông anh nâng đỡ hết mình luôn

- Bộ mấy lần trước anh dự không có đông thế này hả?

- Không đâu. Anh Đức mời như vậy là để giới thiệu cô một cách rộng rãi đó. Mai một sẽ quảng cáo trên tivi nữa. Tôi bảo đảm phát hành ra sẽ bán chạy lắm. Rồi đây cô sẽ có nhiều hợp đồng tha hồ mà chọn lựa

- Vậy hả?

- Nè Thuyền, sau này trở thành ngôi sao, nhớ mời tôi diễn chung với nhé. Sợ lúc đó lại chê tôi không nổi tiếng như cô thì buồn lắm

Tôi nhăn mặt:

- Anh nói bậy gì vậy?

Phan Văn cười xoa:

- Nói đùa thôi, chứ tôi không tin cô như vậy đâu. Cô dễ thương lắm, tôi chưa thấy ai đáng yêu như cô cả. Nếu mà chưa có người yêu, tôi sẽ chinh phục cô cho kỳ được mới thôi.

Tôi nhìn Phan Văn một cái, hôm nay anh ta hứng gì vậy nhỉ? Tự nhiên bảo tôi đáng yêu. Thật là chán, bạn bè ai cũng thấy tôi đáng yêu, trừ Vương Quốc. Càng nghĩ càng thấy tự ái kinh khủng

Đến khuya mọi người ra về, anh Đức đi đến bên tôi:

- Để anh đưa về

- Nãy giờ anh đi đâu mất vậy?

- Anh mắc tiếp khách. Sao tối nay vui không?

- Còn phải hỏi, chưa bao giờ em vui như vậy

Tôi đứng lại chờ anh Đức lấy xe. Một lát sau anh ấy mới ra, tôi ngồi vào xe, ngả người ra nệm:

- Em nặng đầu ghê, lần đầu tiên em uống nhiều như vậy

Anh Đức mỉm cười:

- Lúc nãy thấy nhiều người vây lấy em quá. Họ nói gì vậy, khen phải không?

- Vâng khen

- Em thấy sao?

- Em nghĩ là họ xã giao. Nghe cách nói là biết ngay

- Mấy tiết mục múa là em biên đạo hay ai vậy?

- Em đây

- Ai dạy em thế, cô Thuý phải không?

- Dạ

- Em đúng là đa hệ, không ngờ anh có cô em xuất sắc như vậy

Anh ấy chợt ngừng lại một lát, rồi hỏi đột ngột:

- Sao tối nay anh Quốc không tới?

- Tối nay anh phải dự buổi toạ đàm ở nhà văn hoá

- Cái đó quan trọng hơn buổi ra mắt của em sao - Anh Đức hơi phật ý
- Em không biết, nhưng em không nói gì với anh hết. Em không muốn anh biết về em, khi nào em thành công thì tự anh sẽ biết qua dư luận

Anh Đức quay lại nhìn tôi:

- Chuyện như vậy mà em không cho anh Quốc biết? Chà, em kiên gan đó Thuyền, tự ái cao như vậy sao?

- Em không biết, nhưng em đang ráng xem ảnh như người lạ. Đây cũng là một hình thức trả lời anh rồi

- Không ngờ em dữ ghê gớm vậy Thuyền. Nhưng thôi, anh nghĩ tình trạng căng thẳng này trước sau gì cũng chấm dứt thôi

Tôi không trả lời anh Đức, cũng không nghĩ là anh ấy quan tâm đến chúng tôi. Tôi không biết mối quan hệ giữa chúng tôi sẽ kéo dài tới bao giờ. Điều đó không quan trọng nữa, công việc của tôi quan trọng hơn.

Hôm sau tôi ở nhà suốt ngày, buổi trưa tôi ngồi trong phòng xem lại cuốn băng video của tôi. Bây giờ không còn bị chi phối bởi khách khứa và ngoại cảnh. Tôi có dịp phân tích kỹ từng tình tiết hơn, có nhiều bài hát được minh họa thật lãng mạn, dễ thương. Đến giờ tôi mới hiểu vì sao anh Quân chọn Phan Văn, anh ta đẹp trai ghê, nếu anh ta không đẹp chắc bộ phim kém giá trị ghê gớm.

Tôi thầm so sánh cách biểu diễn của mình với Thanh Thanh. Tôi cảm thấy mình gây ấn tượng mạnh hơn rất nhiều. Ôi trời, ước gì đến lúc nào đó tôi sẽ nổi tiếng vượt lên cô ta. Thật là thú vị với viễn ảnh được nhìn thấy mình toả sáng.

Tôi tắt máy, vươn vai một cách lười biếng và đứng dậy đi lấy nước. Nhưng vừa quay lại tôi chợt giật bắn mình khi thấy Vương Quốc đang ngồi phía sau tôi. Nhìn vẻ mặt của anh, tôi biết anh đã xem bộ phim. Tôi rút tay về, đứng im nhìn anh:

- Anh vô đây hỏi nào vậy?

Vương Quốc không trả lời, anh nhìn tôi thật lâu, rồi hỏi một cách trầm tĩnh:

- Cái này là công việc của em đó phải không? Tôi không hiểu tại sao em giấu tôi. Em thấy tôi xa lạ đến mức không cần thiết nói, hay là sợ tôi cản trở công việc của em?

Tôi không hiểu Vương Quốc đang nghĩ gì. Bực mình hay là ngạc nhiên, tôi thận trọng:

- Thì bây giờ anh biết rồi đấy
- Ai hướng dẫn em vậy Thuyền?
- Hướng dẫn cái gì?
- Tôi nghĩ em không thể tự mình dàn dựng một bộ phim thế này
- Anh Đức đứng ra đầu tư đấy

Mắt Vương Quốc nhướng lên, có vẻ ngạc nhiên:

- Anh Đức?

Tôi gật nhẹ, Vương Quốc khẽ nhún vai như bất lực. Anh kéo tôi ngồi xuống đối diện với anh, nhìn chăm chú vào mặt tôi:

- Ngay cả chuyện cô và anh cô làm hoà với nhau tôi cũng không được biết. Cô xem tôi là ai vậy Thuyền?

Tôi quay mặt chỗ khác, cố tránh tia nhìn của anh:

- Đó là chuyện đời tư của tôi, anh biết làm gì? Sao anh tò mò quá vậy?

Đôi mắt Vương Quốc loé lên tia giận dữ:

- Cô biết mình đang nói chuyện với ai không. Cô muốn nổi loạn hay muốn chứng minh mình bất cần tất cả vậy? Nếu nghĩ mình đã lớn và muốn làm gì thì làm là không được đâu. Bao nhiêu đó chưa chứng minh được cô đã trưởng thành đâu

- Tôi không muốn chứng minh cái gì hết. Tôi cứ làm những gì mà tôi thích và tôi thích tự do một mình. Anh không được can thiệp vào đời tư của tôi
Vương Quốc kéo tôi quay lại:

- Cô vừa nói gì, nhắc lại xem

Tôi đẩy tay anh ra:

- Tôi bảo là tôi ghét bị người khác quản lý. Nhất là người đó là anh, anh biết không?

Và tôi đứng phắt dậy bỏ đi. Nhưng Vương Quốc cương quyết kéo tôi lại, anh nói như quát:

- Ngồi đó không được đi đâu hết

Tôi không chịu thua và lập tức quát lại anh:

- Đừng có quát mắng tôi, tôi không phải là đối tượng để anh đàn áp đâu
Vương Quốc quát mắt nhìn tôi:

- Đừng thử thách lòng kiên nhẫn của tôi nữa. Hôm nay tôi phải nói cho em biết sự quá quắt của mình để em đi quá giới hạn tự do của em rồi đó
Vừa nói anh vừa cứng rắn ấn tôi ngồi xuống. Tôi không dám phản ứng quyết liệt nữa, nhưng cũng nhất định không chịu thua, tôi bịt tai lại không thèm nghe. Vương Quốc có vẻ rất giận dữ chỉ của tôi nhưng cố kiềm chế:

- Em cho rằng hành động như vậy là chứng tỏ mình trưởng thành rồi sao. Em muốn đi đâu thì đi, muốn làm gì thì làm, thậm chí có đêm đi đến khuya cũng không cần giải thích với tôi là đi đâu. Em coi tôi là cái gì vậy?

Tôi nghe hết, nhưng cố tình làm thỉnh để chọc tức Vương Quốc. Anh cười khẩy:

- Tất cả những gì em làm, em tưởng như vậy là khẳng định được sự độc lập của mình. Nhưng em có biết như vậy là ngang ngược và vô giáo dục không? Thật là một sự xúc phạm quá quắt. Tôi buông tay xuống nổi giận lên:

- Anh nói cái gì vô giáo dục. Thế anh tưởng Thanh Thanh của anh có giáo dục lắm sao. Tôi biết hết bí mật của chị ta rồi. Đừng để tôi nói ra cho mọi

người biết. So với chị ta thì tôi không vô giáo dục lắm đâu

- Đừng đem chuyện Thanh Thanh vào đây, nói về chuyện của em đi

- Tại sao tôi lại không dám nói chứ. Khi anh hạ thấp tôi, thì anh cũng phải nhìn lại người yêu của mình xem cô ta đoan chính thanh cao đến đâu? Anh không đủ tư cách phê phán tôi đâu. Lo về mà giáo dục cô ta kìa

- Tôi nhắc lại, yêu cầu em giải thích việc làm của em đi. Thanh Thanh ra sao tôi biết rành hơn em

Cách nói của Vương Quốc làm tôi tự ái bùng bùng. Tôi chanh chua:

- Có thật là anh rành hơn tôi không? Anh đúng là đồ ngốc, coi chừng có ngày. . .

Vương Quốc đứng bật dậy, quắc mắt nhìn tôi. Tôi hơi nhắm mắt, trôn người chờ một bạt tai nhưng anh không làm vậy. Tôi nghe giọng anh bật đi:

- Càng ngày cô càng quá quắt lắm. Được rồi nói tiếp đi, thử xem cô hung dữ đến đâu?

Tôi cong môi lên, thách thức:

- Tại sao tôi phải nói với anh những gì tôi làm chứ. Tôi sống ra sao cũng đâu có ảnh hưởng gì đến anh. Nếu anh không chịu như vậy thì cứ ly dị, tôi đâu có từ chối

Vương Quốc nhếch môi, cười gằn:

- Nói tiếp đi

- Lần đó mình nói chuyện thế nào anh nhớ không. Anh bảo chỉ yêu mình chị ta và trút cơn giận vào tôi khi chị ta bị sảy thai. Hai người đã dồn tôi đến đường cùng làm sao tôi chịu đựng được chứ

Tôi càng nói càng thấy tức, càng hung hăng lên:

- Ngày trước anh bảo vệ chị ta đến mức chỉ nghe than thở thôi là đã về áp đảo tôi. Đã mấy lần như vậy rồi, và lúc đó tôi ngốc đến mức cái gì cũng chỉ biết khóc. Bây giờ tôi không chịu nổi nữa. Làm ơn tha cho tôi đi

- Em nói vậy nghĩa là. . .

Tôi ngắt ngang lời anh nói hấp tấp:

- Đến mức như vậy rồi thì tôi nhất định phải vùng lên. Tôi còn tự do của mình và tôi phủ nhận hết quyền lực của anh đối với tôi. Trước kia thì có thể, bây giờ thì không. Tôi sẽ sống theo ý thích của tôi, muốn đi đâu thì đi, đi đến chừng nào thích thì về, không thích thì thôi. Anh đi suốt đêm được thì tại sao tôi lại không được như vậy

Giọng Vương Quốc châm biếm:

- Phụ nữ đi đêm là hay lắm sao?

- Kệ tôi, mắc gì đến anh

- Khi nào em không còn sống trong nhà này thì em làm gì tùy thích

Anh đột ngột đứng lên bỏ đi ra cửa. Tôi vội chạy theo:

- Anh nói như vậy là sao? Nghĩa là anh gián tiếp yêu cầu tôi đi khỏi đây phải

không? Cũng được

Vương Quốc trừng mắt nhìn tôi, anh đẩy tôi qua một bên rồi đi ra, cánh cửa bị đóng sầm thật mạnh, như chịu sự giận dữ. Tôi mím môi đứng yên. Rồi dùng dùng nhào đến mở tủ. Tôi lôi quần áo quăng lên giường, hấp tấp xếp lại bỏ vào giỏ

Nhiều quá bỏ vào không hết. Mặc kệ, để mai một về lấy sau. Tôi bỏ mặc đồ đạc tứ tung trên giường, đến mở ngăn kéo soạn tập vở. Tay tôi run bần bật vì tức. Thật không ngờ mình bị đuổi một cách bất ngờ như vậy. Cứ như là ca nước tạt vào mặt. Tự ái ngút trời, chỉ có cách là lập tức bỏ đi mới thoả mãn được cơn giận. Còn đi đâu thì tôi chưa biết được. Trong đầu tôi bây giờ chỉ bưng bưng cơn giận, còn tâm trí để nghĩ đến chuyện sẽ đến đâu

Cánh cửa chợt bật mở, làm tôi hết hồn đánh rơi cả lọ nước hoa trên tay. Tôi cúi kính nhìn Vương Quốc:

- Anh làm ơn mở cửa nhẹ giùm được không?

Vương Quốc không trả lời, anh bước vào đứng giữa phòng, nhìn nhìn trên giường:

- Em làm gì vậy?

Bộ đùi sao mà không thấy. Tôi không thèm trả lời, lẳng lặng cột chông sách vở để trên bàn. Anh bước đến cạnh tôi, hừ một tiếng:

- Nói chậm tự ái một chút là bỏ đi à? Em định giở trò gì nữa đây?

Đang tức cách nói của Vương Quốc không làm tôi quan tâm nữa. Tôi xô anh qua một bên rồi mở ngăn kéo lấy mấy quyển tập. Anh giữ tay tôi lại:

- Bao nhiêu đó đủ rồi Thuyền, dọn dẹp lại đi

Tôi vẫn hung hăng như chú ngựa non háu đá:

- Anh đi chỗ khác đi. Anh coi tôi là gì mà buồn thì đuổi đi, vui thì giữ lại. Tôi không phải là con nít đâu

Vương Quốc lắc đầu ngán ngẩm:

- Ai nói với em là tôi đang vui. Tôi thấy càng ngày em càng quá quắt lắm.

Nói động một chút cũng không được. Em định đem hết tính hung dữ đối chọi với tôi phải không? Tôi đâu phải là kẻ thù của em

Tôi liếc anh một cái, nói một tràng:

- Còn tệ hơn cả kẻ thù. Vì là kẻ thù thì còn tránh mặt được. Còn anh thì ở ngay bên cạnh và lúc nào cũng có thể dày xéo tôi. Bây giờ thì tôi hết chịu nổi rồi, đáng lẽ phải bỏ đi sớm hơn mới phải. Lẽ ra tôi không nên nghe lời anh Đức. Anh ấy bắt tôi phải ở lại, nhưng rốt cuộc thì người bị ngược đãi là tôi chứ có phải anh đâu. Tôi cứ nghĩ người lớn thì sáng suốt lắm. Hóa ra cũng chẳng hiểu gì cả. Thật là...

Vương Quốc chận lại:

- Thôi, nói bao nhiêu đó đủ rồi. Em càng nói tôi càng thấy mệt. Đừng làm tôi điên đầu nữa.

- Tôi có yêu cầu anh vào đây để nghe nói đâu. Anh đi ra đi.

Vương Quốc giữ tay tôi lại:

- Em định đi đâu vậy?

- Chưa biết. Nhưng anh yên tâm, bây giờ tôi thấy ở ngoài đường còn dễ chịu hơn.

- Càng ngày em càng miệng lưỡi, nói chuyện như xoáy vào đầu người ta, đến mức không chịu nổi. Tôi không biết do em thay đổi, hay tính em từ đó giờ vẫn vậy mà tôi không biết.

Tôi vẫn chanh chua:

- Nếu cho một con mèo đến sống chung với anh, thì một thời gian sau nó cũng phải biến thành sư tử. Còn nó không thành sư tử thì...

- Thì sao?

- Thì là tại vì nó chết ngất rồi. Còn sống nổi nữa đâu mà hung dữ.

Vương Quốc phì cười. Tôi liếc anh một cái. Thật tình là tôi cười không nổi với anh. Đầu óc tôi bận đối phó với chuyện tìm chỗ ở. Bây giờ tôi không sợ mình thiếu tiền nữa, nhưng đi đột ngột thế này tìm đâu ra một nơi vừa ý.

Còn ở nán lại để tìm chỗ sau thì tôi dứt khoát là không. Tôi còn có tự ái của tôi chứ.

Tôi lặng lẽ thu dọn, tâm trí căng thẳng như một sợi dây đàn. Tôi biết Vương Quốc quan sát mình nhưng cũng chẳng bận tâm. Càng không đủ tâm trí để phán đoán hay tìm hiểu thái độ của anh. Dọn đồ xong, tôi đến tủ áo tìm đồ thay. Thấy Vương Quốc đứng lăm lăm nhìn mình, tôi liếc anh một cái rồi bỏ ra ngoài. Nhưng anh bước đến chắn ngang tôi, giọng thật nghiêm chỉnh:

- Em khoan đi. Tôi thấy em nên về thăm cô Thúy vài ngày. Sau đó quyết định đi cũng chẳng muộn. Dù sao em cũng phải mang băng nhạc về cho cô ấy xem chứ.

Tôi khựng lại nhìn Vương Quốc. Bây giờ mới nhớ lại ý định của mình tối hôm qua. Tôi cầm chiếc áo trên tay, ngồi xuống giường suy nghĩ xem cách nào hay hơn. Vương Quốc cũng ngồi xuống đối diện với tôi.

- Lẽ ra em phải về thăm cô Thúy từ lâu rồi, chứ không phải đợi đến bây giờ. Cách hay nhất là em về ngay bây giờ. Đến nhà có lẽ hơi tối một chút, nhưng còn kịp đấy.

Tôi nhìn Vương Quốc chằm chằm. Câu gợi ý của anh làm tôi muốn về đến nôn nao. Ý nghĩ của tôi lại chuyển sang cô Thúy và tôi thật sự không quan tâm đến sự căng thẳng giữa tôi và anh nữa. Tôi thấy Vương Quốc nói đúng. Chuyện của chúng tôi đã xảy ra từ trước đến giờ, chia tay trễ một chút cũng đâu có sao. Với tôi, bây giờ chuyện cô Thúy cấp bách hơn.

Tôi còn chưa kịp quyết định thì Vương Quốc đã nói một câu làm tôi sững sờ:

- Em cứ chuẩn bị đi, tôi sẽ đưa em đi.

- Cái gì? Anh đi với tôi à?

- Lạ lắm sao.

Tôi nhìn nhìn Vương Quốc không trả lời. Nếu tôi là anh, tôi sẽ không bao giờ đề nghị như vậy sau khi đã cãi nhau một trận chí tử. Tự ái của anh để ở đâu chứ?

Tôi ngồi im suy nghĩ, đúng hơn là phán đoán xem anh đang có ý định gì. Không còn cách lý giải nào khác hơn là anh muốn gặp cô Thúy để nói chuyện ly dị của chúng tôi. Có lẽ người mới muốn giải quyết gì thì cũng phải rành mạch. Vì dù sao cô Thúy cũng như mẹ tôi rồi. Tôi chợt nhận ra mình đã giải quyết đơn giản và ấu trĩ quá. Bộ đi đâu phải là đã cắt được quan hệ với pháp lý.

Vương Quốc đã bỏ về phòng mình rồi. Tôi gục đầu xuống gối, vòng tay qua chân ử rủ. Dù biết trước sau gì cũng xảy ra chuyện này. Vậy mà tôi vẫn thấy một sự sụp đổ ghê gớm. Lần về này tôi sẽ gây cho cô Thúy tâm trạng vừa vui vừa buồn. Tôi biết cô ấy sẽ khổ tâm không ít khi tôi và Vương Quốc chia tay. Ngày trước, cô ấy đã đặt rất nhiều kỳ vọng vào tôi. Bây giờ tình trạng thế này làm sao cô ấy không khổ tâm. Và tôi thì cũng sung sướng gì đâu. Tiếng chân của Vương Quốc làm tôi ngẩn lên, khẽ thở dài buồn bã. Anh nhìn nhìn tôi:

- Sao không thay đồ đi. Nãy giờ em nghĩ gì vậy?

- Chờ tôi một chút.

Tôi định đi qua phòng tắm, nhưng Vương Quốc lên tiếng:

- Em cứ chuẩn bị đi, tôi xuống dưới chờ em.

Tôi chậm chạp xếp mấy bộ đồ cho vào giỏ, lòng như trĩu nặng với chuyện đi này. Đáng lẽ về nhà mình là náo nức lắm, nhưng bây giờ tôi thấy ngao ngán vô cùng.

Thật kỳ lạ, lúc này dọn đồ đi, tôi đâu có thấy lòng mình chùn xuống như thế này.

Vương Quốc đã mang xe ra đường. Anh giúp tôi đặt giỏ vào xe. Rồi đến khóa cổng, tôi nhìn từng động tác của anh mà buồn vô hạn. Tôi có cảm giác đây là lần ra đi cuối cùng. Rồi tôi sẽ vĩnh viễn không bao giờ trở lại nữa. Thì ra chia tay đâu có đơn giản như tôi đã từng nghĩ. Tôi chợt hiểu một điều rằng, với ý nghĩ, người ta có thể muốn được đủ thứ chuyện. Nhưng khi hành động, người ta chỉ có thể thực hiện được một phần những gì mình nghĩ. Và tôi cũng đang như vậy.

Tôi khoanh tay trước ngực nhìn ra ngoài cửa. Vương Quốc chợt dừng lại, rồi rẽ xe vào bên cạnh siêu thị:

- Mình vô chọn quà cho cô Thúy đi.

Ừ nhỉ. Chuyện như vậy mà tôi không nghĩ ra. Tôi mở cửa bước xuống, lững thững đi theo anh vào bên trong. Tôi đi qua các quầy hàng mà đầu óc cứ để

đâu đâu. Và lấy bừa các hộp bánh đẹp mặt bỏ vào xe đẩy. Vương Quốc cũng chọn mấy thứ đồ chất đầy cả xe.

Khi ra quầy tính tiền, tôi chợt thấy Thanh Thanh đang đứng ở quầy đằng trước. Cô ta đang lựa son môi và không thấy chúng tôi. Tôi quay qua nhìn Vương Quốc, anh cũng đang lo đếm tiền trả. Tôi lặng lẽ nhìn họ, chờ xem khi chạm mặt như thế này, họ sẽ ra sao?

Chúng tôi gặp nhau ở cửa. Thấy Vương Quốc, Thanh Thanh lấy bừa một thỏi son, cô ta đặt tiền lên bàn rồi đi về phía anh. Cô ta chỉ nhìn tôi một cái rồi kéo tay Vương Quốc ra một góc.

Không biết mình làm gì, tôi dẫn chiếc túi trên tay anh, nói cộc lốc:

- Tôi ra xe trước.

Rồi tôi bỏ đi ra cửa. Vương Quốc nói với theo:

- Chờ tôi một chút.

Tôi vẫn không ngoái lại xem họ ra sao. Ngồi trong xe, tôi cảm tưởng thời gian chờ đợi là một thế kỷ. Một lát sau Vương Quốc đi ra, tôi vẫn lẳng lẳng nhìn ra bên ngoài như không có chuyện gì xảy ra dù lòng tôi sục sôi vì giận. Chạy một đoạn, Vương Quốc quay lại tôi:

- Bỏ chuyện lúc này đi Thuyền, đừng nghĩ ngợi gì hết.

Tôi mím môi không trả lời. Anh luồn tay qua vai tôi định kéo tôi ngồi lại gần anh, nhưng tôi lánh ra:

- Tôi không có nghĩ gì đâu. Với lại đâu phải đây là lần đầu tôi gặp hai người như vậy.

Vương Quốc ngạc nhiên:

- Vậy em đã gặp chúng tôi nhiều lần lắm à? Ở đâu?

- Ở siêu thị hai lần, vài lần trên đường đi.

Vương Quốc im lặng một lúc, rồi trầm ngâm:

- Vậy lúc đó em nghĩ gì?

- Không nghĩ gì cả. Quên rồi.

Chúng tôi lại không nói gì với nhau. Xe ra khỏi thành phố, tôi ngã người vào nệm, khép mắt lại suy nghĩ về những gì sẽ nói với cô Thúy tối nay. Có lẽ tôi sẽ chủ động nói trước. Sau đó tùy phản ứng của cô Thúy mà an ủi.

Và có lẽ Vương Quốc sẽ về thành phố trước. Tôi muốn tận dụng khoảng thời gian rảnh rỗi này ở lại nhà cho khuây khỏa. Giữa không gian yên tĩnh thân thuộc, có cô Thúy bên mình, có lẽ tôi sẽ không vững vàng hơn.

Vương Quốc chợt đưa tôi chai nước khoáng:

- Nãy giờ khát nước rồi phải không? Em suy nghĩ gì đến nỗi quên thói quen của mình vậy.

- Sao anh biết tôi có thói quen đó? - Tôi hỏi thờ ơ.

Vương Quốc nhún vai:

- Ở nhà em uống nước liên tục, làm sao tôi không biết.

Không ngờ để ý sinh hoạt của tôi đến vậy, thật là ngạc nhiên.

Tôi cầm chai nước, uống một hơi đến gần nửa chai. Chợt nhớ ra, rồi quay qua Vương Quốc:

- Cám ơn anh.

Vương Quốc nhướng mắt nhìn tôi:

- Có cần phải khách sáo vậy không? Em xem tôi là ai vậy?

- Chính vì ý thức anh là ai nên tôi càng phải lịch sự.

Anh khẽ nhún vai, rồi buông một câu nhận xét:

- Em càng ngày càng tỏ ra sắc sảo. Không biết em bây giờ và của lúc trước, đâu mới thật là em.

- Nếu mà...

Vương Quốc chận lại:

- Tôi biết rồi, nếu mà cho một con mèo vào tay tôi thì nó cũng sẽ thành con sư tử chứ gì.

Không ngờ tôi nói có mấy câu mà anh nhớ dai như vậy. Tôi im lặng không trả lời. Đúng là tôi không còn lòng nào để cãi cò với anh. Tôi đang xuống tinh thần lắm rồi.

Sau đó chúng tôi gần như im lặng suốt. Thỉnh thoảng tôi quay qua nhìn Vương Quốc. Anh nhìn thẳng phía trước, hình như anh cũng suy nghĩ ghê gớm lắm. Tôi biết anh có cùng ý nghĩ với tôi. Chỉ khác là tôi buồn đến rũ người. Còn anh thì có lẽ là mang tâm trạng giải thoát.

Về đến nhà thì trời đã tối. Xe vừa đậu lại trước ngõ, tôi đã nôn nóng mở cửa chạy ào vào sân. Tôi gõ cửa rồi rít:

- Cô ơi, mở cửa đi, con về nè. Cô ơi cô, Mỹ Thuyền nè cô.

Trong nhà có tiếng lịch kịch. Tôi nóng ruột đứng chờ.

Vương Quốc lo lấy đồ trong xe, anh đến loang loang trong khoảng sân tôi đến. Khá lâu sau cô Thúy mới mở cửa. Tôi nhào vào ôm ngang người cô:

- Trời ơi, con nhớ cô quá chừng. Cô ngủ hay sao mà không nghe con gọi. Đi dọc đường mà con nôn muốn chết luôn. Thế cô có nhớ con không?

- Từ từ mà nói, làm gì mà rối lên vậy. Con về một mình hay với ai?

- Con về với anh Quốc.

Vương Quốc cũng vừa vào tới. Trên tay linh kinh các thứ giỏ và quà. Anh gật đầu:

- Thừa cô.

Thấy tôi đứng nhìn, cô Thúy khẽ cau mặt:

- Sao con không phụ xách đồ?

Tôi vẫn đứng im. Thật khó mà có cử chỉ thân mật với Vương Quốc. Như hiểu ý tôi, anh liền đi vào nhà:

- Con tự mang được mà cô.

Tôi lững thững đi theo sau cô Thúy, và đứng giữa nhà nhìn Vương Quốc

chất các thứ lên bàn. Rồi tôi nhìn qua cô Thúy, lóng ngóng không biết phải làm gì. Cuối cùng tôi đi vào phòng mình. Nếu không có Vương Quốc chắc tôi sẽ thoải mái hơn. Tôi có thể nói đủ thứ chuyện mà không e ngại gì cả. Còn chuyện ly dị thì không biết bàn lúc nào là tiện nhất. Tự nhiên tôi đâm ra bức mình không chịu được.

Hình như cô Thúy xuống bếp làm gì đó, Vương Quốc đi vào. Anh nhìn quanh, mỉm cười:

- Phòng của em đây hả? Nhìn là biết ngay phòng con gái, toàn là hoa lá tranh ảnh. Cô Thúy vẫn để nguyên cho em đó hả?

- Vẫn để nguyên...

Anh cúi xuống mặt tôi:

- Sao nhìn em có vẻ ảm đạm quá vậy? Anh nghĩ về nhà đáng lẽ em phải vui lắm chứ. Sao không ra ngoài với cô Thúy, em thật lạ đó Thuyền.

Tôi ngược lên, nghiêm nghị:

- Anh định nói thế nào với cô Thúy?

- Nói cái gì?

- Về chuyện chia tay đấy.

Vương Quốc nhíu mày:

- Em nghĩ ra chuyện rắc rối gì nữa vậy?

Tôi vẫn chăm bằm theo ý nghĩ của mình:

- Lẽ ra lúc này phải bàn trước. Bây giờ tôi thật không biết làm sao mở miệng. Cô Thúy vui như vậy, nói ra chắc cô sẽ buồn, không phải dễ thuyết phục đâu.

Ngay lúc đó, tiếng cô Thúy vọng vào:

- Hai đứa ra ăn mì nè con.

Vương Quốc dạ một tiếng rồi quay lại tôi:

- Chuyện gì ngày mai nói, em dẹp bỏ ý nghĩ đó đi. Tôi biết em nghĩ cái gì rồi, nhưng nếu em nói ra bây giờ thì thật là xóc nổi.

Anh kéo tôi đứng dậy, đẩy ra ngoài. Tôi giằng tay ra:

- Anh ra trước đi. Tôi muốn thay đồ một chút.

Tôi dọn dẹp sơ lại chiếc giường rồi đi ra ngoài. Vương Quốc đang đặt cuộn băng vào máy. Tôi ngồi xuống vừa ăn mì vừa xem. Cô Thúy xem chăm chú, đến đoạn tôi múa, cô ấy cười có vẻ hài lòng. Nhưng chỉ buông một câu.

- Con cứng quá, nhìn con giống con gà hơn là con công đó nghe.

Tôi ừ một tiếng chứ không trả lời. Khởi nói tôi cũng biết cô Thúy sung sướng vì tôi đã thành công. Nhìn vẻ mặt cô ấy tôi càng thấy lo thẳm. Tự nhiên tôi muốn giấu biệt cuộc sống thật sự của mình.

Đến giờ ngủ, tôi ôm gối qua phòng cô Thúy. Tôi nói huyền thuyên về những lúc quay phim, và tuyệt nhiên không kể chuyện của Thanh Thanh. Chợt nhớ đến anh Đức, tôi ngóc đầu lên nhìn cô Thúy:

- Cô nè, con biết mấy anh chị con của ba rồi. Anh Quốc giới thiệu con với anh Đức đây.

Cô Thúy ngạc nhiên:

- Biết rồi sao? Thế tại nó đối với con ra sao?
- Anh Đức chưa nói với má lớn, nhưng ảnh thương con lắm.
- Vậy cũng tốt. Có thêm anh em con đỡ phải lẻ loi một mình.
- Vậy mà trước đây cô không kể bác Hoàn là ba con.
- Lúc đó con còn nhỏ quá, cô chưa muốn kể. Cô sợ con mặc cảm thân phận rồi suy nghĩ lung tung. Cô dặn này, làm ca sĩ cũng được, nhưng đừng có lo hát mà bỏ học thi nghe. Gần hè rồi đó, con nộp đơn chưa?
- Còn một tháng nữa mà cô. Kỳ này con không để rớt nữa đâu, quê lắm.
- Và nhớ đừng để có con sớm nghe, cô dặn rồi đấy. Học xong rồi có con cũng không muộn đâu.

Tôi làm thỉnh, rồi nói qua chuyện khác:

- Quên nữa, nhỏ Thư có đến tìm con lần nào không cô?
- Lâu rồi nó không ghé cô cũng không biết nó ra sao. Thăng Quốc đối với con có tốt không Thuyền?

Tôi nói miễn cưỡng:

- Dạ tốt.
- Bây giờ chắc nó thương con rồi phải không?

Tôi nằm im. Cô Thúy nói gì vậy nhỉ? Tôi thận trọng:

- Sao cô hỏi con như vậy?

Trong bóng tối, tôi nghe cô ấy cười:

- Lúc trước nó không thương con, nhưng cô không nói với con, sợ con mặc cảm. Bây giờ cô yên tâm rồi.

Tôi há miệng nhìn cô Thúy. Trời ơi, cô biết rồi sao, tôi chưa biết nói gì thì cô ấy nói tiếp:

- Lúc nó mới xuống, dù nó không nói, cô cũng biết là nó tìm con vì muốn trả ơn ba con. Tội nghiệp dám hy sinh như vậy là cao thượng lắm rồi. Gả con cho một người như vậy cô cũng yên tâm. Nghĩ lại mới thấy ba con thương con hết mực. Con cũng còn có phúc đó Thuyền.
- Cô biết anh Quốc không thương con sao cô lại để con dám cưới? - Tôi hỏi ỉu xiu.

Cô Thúy nằm nghiêng qua, vuốt tóc tôi:

- Vì cô biết trước sau gì nó cũng thương con. Tính con như vậy ai mà không thương, con thấy cô đoán trước hay không?

Tôi lại nằm im, giá như là ngày trước, tôi đã nói hết mọi chuyện cho cô Thúy nghe rồi. Lúc đó tôi có thể khóc lóc vài ngày rồi lại quên ngay. Nhưng bây giờ tôi không còn thơ ngây như xưa nữa. Biết cân nhắc đắn đo hơn. Biết nghĩ về tâm trạng người khác hơn. Chính vì vậy tôi chọn cách im lặng. Dù

tôi cũng chưa biết sẽ làm gì cho mình trong những ngày tới. Tôi không nhớ thấy cô Thúy buồn.

Tôi và cô còn thức nói chuyện rất lâu. Mãi đến lúc gà gáy tôi mới thấy buồn ngủ. Hình như cô Thúy không ngủ như tôi.

Buổi ấy chia xa

Chương - 9

Hôm sau tôi dậy thật muộn, nhìn ra cửa sổ tôi thấy nắng lung linh ngoài vườn. Không khí yên lặng của thôn quê thật dễ chịu. Tôi có cảm tưởng mình như ngày trước, như chưa bao giờ sống xa nhà và cũng chẳng có gì thay đổi. Tôi chợt nhận ra đã thật lâu mình không được tâm trạng bình lặng như bây giờ. Thật là kinh khủng!

Nằm chán, tôi nhảy phịch xuống giường đi ra ngoài. Trong nhà yên lặng, chỉ có mình Vương Quốc đang ngồi đọc báo, thấy tôi, anh ngẩng lên:

- Mới có chín giờ, sao em không ngủ nữa?

Tôi không trả lời, đi ra nhà sau tìm cô Thúy, Vương Quốc nói với theo:

- Cô Thúy đi đám giỗ rồi, trưa mới về.

Vậy là chỉ có mình tôi với anh ở nhà. Tôi ra sân nước rửa mặt, rồi đi lên mở tủ tìm thức ăn. Tôi biết thế nào cô Thúy cũng để dành cho tôi cái gì đó. Xôi chẳng hạn.

Đúng là xôi, còn hai đĩa trong tủ. Tôi định lấy chiếc muống thì Vương Quốc đi xuống:

- Cho anh ăn với, sáng giờ chờ em đói quá!

Tôi nhìn anh ngạc nhiên. Không phải ngạc nhiên vì anh chịu ăn xôi, mà là tôi không quen cách thân mật của anh.

Chúng tôi ngồi vào bàn, nhìn cách ăn ngon lành của Vương Quốc, tôi thấy anh có vẻ đói thật. Cái gì làm anh kiên nhẫn chờ tôi vậy nhỉ. Dĩ nhiên là tôi chưa quên cuộc cãi vã hôm qua. Tôi tin anh cũng không quên không lẽ anh không còn giận.

Vương Quốc đã ăn hết đĩa xôi, thấy tôi còn ngồi nhăm nháp, anh nheo mắt:

- Lâu rồi anh mới được ăn thứ này. Cũng lạ, hồi ở nhà buổi sáng em thường ăn gì Thuyền?

- Không nhớ nổi, anh hỏi chi vậy?

- Nói chuyện với em một chút, không được sao?

Tôi buông muống xuống, đẩy đĩa xôi ra:

- Tôi không tin là anh đã quên chuyện hôm qua.

Vương Quốc có vẻ ngạc nhiên:

- Chuyện gì?

- Hôm qua chúng ta nói chuyện chẳng mấy gì nhẹ nhàng, sau đó anh đuổi tôi đi. Tôi không hiểu sao anh mau quên quá vậy.

Vương Quốc chỉnh lại:

- Em có thể nói chính xác được không, anh không hề đuổi em. Cụ thể hơn là em chưa hiểu gì đã làm âm ỉ lên.

Anh ngưng lại một chút, khẽ nhún vai:

- Không ngờ một cô gái xinh xắn lại nóng tính đến vậy. Có nói em cũng không thấy đâu.

- Nếu tôi cư xử với anh giống như anh đã làm với tôi, thì chắc anh không lịch sự nổi đâu.

- Người ta cũng có thể thay đổi lắm chứ Thuyền. Em thật là ngốc nghếch mới không nhận ra điều đó.

Tôi nhìn Vương Quốc gườm gườm. Đúng là anh có thay đổi, thời gian sau này anh có vẻ cởi mở với tôi hơn, gần gũi tôi hơn. Nhưng tôi không vì vậy mà thấy sung sướng. Không bao giờ tôi quên được sự thật anh không phải là của tôi, không hề yêu tôi và thậm chí coi tôi như gánh nặng.

Bây giờ nhớ lại sự yếu đuối của mình hôm qua, tôi thấy mình thật buồn cười. Trong lòng tôi giờ chỉ còn sự đổ kỵ, nổi loạn. Và tôi không cần anh nữa, tại sao tôi phải cần thiết một người không hề yêu thương mình chứ? Vương Quốc chống tay lên bàn, mỉm cười nhìn tôi:

- Em có thể nhìn anh dịu dàng hơn một chút không? Nhìn cách em gườm anh như vậy, người ngoài sẽ tưởng lầm mình đó em.

- Tưởng lầm cái gì.

Vương Quốc nói một cách từ tốn:

- Vợ chồng không ai nhìn nhau như vậy cả.

- Anh cũng thừa biết mình không phải là vợ chồng.

- Có thể, nhưng trên danh nghĩa mình đã là như vậy.

Tôi nhăn mặt:

- Tôi chán danh nghĩa đó lắm rồi, bây giờ tôi chỉ muốn thoát ra thôi. Tôi không muốn mình có một gia đình nửa vời như vậy.

- Vậy bây giờ em muốn gì?

- Hôm qua anh quyết định ra sao thì bây giờ cứ làm như vậy. Lát nữa cô Thúy về anh nói hết với cô đi. Sau đó về thành phố làm thủ tục ly dị, chấm dứt càng sớm càng tốt. Tôi không muốn kéo dài tình trạng này nữa.

- Tại sao vậy?

- Anh còn hỏi như vậy sao? Anh thừa biết tôi không muốn chung sống với anh nữa. Không phải tôi sợ chị Thanh đâu, mà tôi nghĩ tôi sẽ tự do và có thể yêu một người nào đó, sẽ có một gia đình đúng nghĩa chứ không phải gia đình kỳ cục như bây giờ.

Vương Quốc suy nghĩ khá lâu, rồi ngược lên giọng thật nghiêm nghị:

- Em cho anh thêm thời gian được không?

- Thời gian gì, chi vậy?

- Nói với em bây giờ còn sớm quá, nhưng anh cần có thời gian giải quyết

chuyện riêng của anh với Thanh Thanh. Sau đó anh sẽ dành trọn vẹn cho em hơn.

Tôi nhìn Vương Quốc, nghi ngờ và ngạc nhiên. Anh muốn nói cái gì vậy? Nghe cách nói của anh, tôi có cảm tưởng anh không muốn ly dị. Lúc trước thì là vì tội nghiệp tôi, điều đó tôi biết. Nhưng bây giờ tôi có gì đáng thương hại đâu. Bây giờ anh muốn gì đây chứ.

Tôi nói một cách tự tin:

- Tôi không biết anh và chị ta có ý đồ gì. Nhưng nếu hai người muốn hãm hại tôi thì không được đâu. Tôi không còn khờ đâu đấy nhé.

Vương Quốc hơi cau mặt:

- Em đừng nghi ngờ anh được không Thuyền. Anh không hiểu sao lúc nào em cũng đề phòng anh như vậy?

Anh bước qua đứng phía sau tôi, cúi xuống gần mặt tôi. Giọng anh hơi bướng:

- Nói thật với anh đi, em còn yêu anh không? Anh biết em hận anh, nhưng tình yêu của em có vì vậy mà biến mất hay không?

Tôi lập tức né người, đứng dậy. Vương Quốc cũng đứng thẳng lên nhìn tôi chờ đợi. Tôi hất mặt lên:

- Tại sao tôi phải yêu một người từng coi rẻ tôi? Tôi đâu phải là người mù quáng.

Nói rồi tôi bỏ đi vào phòng cô Thúy, tôi cài cửa lại ngồi một mình, không hiểu tại sao mình lại nói vậy, làm vậy. Tôi không cần biết Vương Quốc nghĩ gì, nhưng quả thật những gì anh nói với tôi thì không thể không nghĩ. Tại sao anh hỏi tôi có yêu anh không nhỉ? Anh muốn biết chuyện đó để làm gì. Tôi úp mặt vào gối, nghĩ ngợi lan man. Đã lâu rồi tôi không còn chạm bám vào tình cảm với Vương Quốc, bây giờ tôi cũng không biết mình còn yêu không nữa. Tôi đã quen với ý nghĩ anh với Thanh Thanh mới thật sự là vợ chồng. Đã nghĩ được như vậy rồi thì làm sao mà đủ kiên nhẫn giữ mãi tình cảm một chiều của mình.

Buổi chiều tôi lững thững đi ra vườn một mình. Nhìn cảnh vật tôi lại nhớ như in những ngày đầu tiên Vương Quốc xuống nhà. Cứ như là chuyện xảy ra gần đây, chứ không phải đã hơn một năm rồi.

Tôi ngồi xuống một nhánh cây là là mặt đất. Tay ngắt vớ vắn chiếc lá, lần đầu Vương Quốc xuống tôi đã trốn ra đây, ngồi ngay chỗ này. Lần đầu tôi và anh biết mặt nhau cũng là ở đây. Nhưng cuộc gặp lúc đó thì vị chứ không như bây giờ.

Nhớ lại thời gian đó, tôi thấy mình thật quá trẻ con, quá trong sáng và nhút nhát. Không ngờ chỉ hơn một năm sau tôi đã trưởng thành như vậy. Tôi đã sống một năm đầy biến cố mãnh liệt. Một năm có sức nặng bằng mười mấy năm của tuổi thơ để mà già. Vương Quốc đã biến tôi thành một người khác

rồi, tôi hiểu mình không còn là Mỹ Thuyền thơ ngây, rụt rè như xưa nữa. Có tiếng giầy lao xao trên lá. Tôi quay lại, Vương Quốc đang đi về phía tôi, anh thọc tay vào túi quần một tay vịn cành cây nhìn xung quanh:

- Hình như lần đầu tiên anh thấy em là ở chỗ này, lúc đó em trốn ra đây vì sợ anh.

Tôi lặng lẽ gật đầu. Vương Quốc cười khẽ:

- Còn bây giờ thì em ra đây để tránh mặt anh và anh cũng vẫn là người tìm kiếm. Cứ như là một cuộc rượt đuổi vậy.

- Chỉ khác là lúc đó tôi đã mơ mộng toàn những chuyện lãng mạn, còn bây giờ thì tỉnh mộng rồi.

- Em cần có thể tiếp tục lãng mạn đó chứ, nếu em không quá cố chấp.

Tôi không trả lời, và lững thững đi về phía vườn hồng. Vương Quốc cũng đi theo bên cạnh. Tôi ngồi xuống chiếc xích đu, yên lặng nghe không gian tĩnh mịch của buổi chiều. Nắng đã bắt đầu tắt, vài tia mong manh còn rớt lại trên những chiếc lá. Và gió rung rinh. Tôi nhìn Vương Quốc, anh cũng vô tình ngồi xuống bục xi măng bên cạnh tôi. Thật giống như buổi chiều năm trước, cứ như một giấc mơ được lập lại.

Tôi nhìn Vương Quốc đắm đắm, anh cũng vẫn giữ dáng ngồi ấy. Dáng dấp một thời làm tôi rung động ngày đêm. Chỉ khác là lúc đó tôi tự xem mình là lọ lem bên cạnh hoàng tử. Còn bây giờ thì tôi nổi loạn chống lại hoàng tử của mình.

Vương Quốc đưa tay ngắt một bông hồng, chìa trước mặt tôi:

- Tặng em.

Tôi lịch sự cảm lấy:

- Cảm ơn anh.

Vương Quốc nhìn nhìn bông hồng trên tay tôi, cười khẽ:

- Em biết ý nghĩa của hoa hồng không?

- Biết.

- Vậy mà em nhận nó giống như nhận một món đồ không có giá trị. Hình như em thấy buồn cười lắm.

Tôi nói thờ ơ:

- Lúc trước cũng có một lần rồi, tôi đã sung sướng ra sao anh biết không?

Sau đó mới biết mình bị gạt.

- Đừng nói chuyện đó nữa Thuyền, bây giờ có giải thích em cũng không tiếp nhận liền được đâu.

Tôi không trả lời, Vương Quốc cũng không nói gì nữa. Hai chúng tôi im lặng nhìn buổi chiều trong vườn, tôi nhìn cảnh thơ mộng xung quanh mình mà thấy buồn buồn, tiếc tiếc một cái gì đó thật mơ hồ. Tôi đâu phải là đá mà không biết mơ mộng được ngồi bên người trong buổi chiều thế này. Nhưng biết bao giờ tôi mới thật sự có một tình yêu như mình mong muốn đây.

Tôi đi phía sau Vương Quốc, rụt rè bước vào phòng khách. Đây là lần thứ hai tôi trở lại ngôi nhà này. Lần đầu tiên là đến dự sinh nhật chị Mỹ Hà. Bây giờ chính Vương Quốc lại đưa tôi đến để ra mắt gia đình của ba, vì má lớn bảo như vậy.

Hình như cả nhà đang chờ tôi. Tôi thấy mọi người đều ngồi ở phòng khách. Thấy chúng tôi, chị Mỹ Hà liền đứng dậy đi đến ôm ngang người tôi.

- Tới rồi kìa, ở nhà chờ em này giờ đó, em đến chào má đi Thuyền.

- Dạ.

Mỹ Hà kéo tôi đến bên má lớn, khẽ huých tay tôi:

- Em gọi bằng mẹ đi, mẹ chị muốn như vậy đó, đừng sợ.

Tôi rụt rè:

- Thưa mẹ con mới tới.

Má lớn cười dịu dàng:

- Sao tới trễ vậy con, con ngồi xuống đi. Mấy anh chị trong nhà con quen hết rồi, đừng ngại nghe con.

- Dạ.

Tôi nhìn sang anh Đức, anh ấy cười như khuyến khích tôi. Tự nhiên tôi thấy dạn dĩ, tôi cười làm quen với chị Mỹ Hà. Chị ấy cũng cười lại với tôi.

- Hồi lúc mới gặp Mỹ Thuyền, chị thấy giống Mỹ Hà ghê mà không nghĩ ra.

Nếu anh Đức không nói thì không biết bao giờ mới nhận chị em được.

Chị ấy quay sang Vương Quốc, nói như trách.

- Còn anh nữa, biết vậy mà cứ im lặng suốt luôn. Tội của anh lớn lắm đó nghe.

Vương Quốc chỉ hơi cười chứ không trả lời. Chị Hà, chị Hân thay nhau nói không ngớt về lần gặp lúc đám cưới. Tôi ngồi im nghe, thấy vui sướng hơn bao giờ. Rồi chị Mỹ Hà chạy lên phòng lấy album xuống. Chúng tôi xúm lại xem, tôi nhìn những tấm hình chụp trong gia đình của ba, rồi nhìn mãi một mình ba. Nhớ lại lúc nhỏ bác Hoàn hay xuống chơi với tôi, tôi cảm thấy bàng hoàng khi bây giờ tôi ngồi giữa gia đình của ba như một đứa con trong nhà. Thật hạnh phúc đến trào nước mắt.

Tự nhiên tôi mũi lòng khóc sục sịt, mọi người mỉm cười cảm động. Không khí trong gia đình tự nhiên lặng im, chỉ có mỗi tiếng khóc của tôi. Rồi chị Hà cười phá lên:

- Trời ơi, mít ướt dễ sợ.

Chị Hân can thiệp:

- Thôi đừng chọc Mỹ Thuyền nữa, nó mắc cỡ bây giờ.

Tôi cố nín khóc và ráng cười, nhưng miệng tôi méo xệch và nước mắt lại chảy giọt xuống mặt. Cảm giác xúc động và sung sướng làm tôi không thể nào cầm được nước mắt. Vương Quốc chột rút khăn lau mắt cho tôi mỉm cười:

- Nín đi Thuyền, em làm mấy chị khóc theo bây giờ.
Anh Đức cũng đứng phía sau tôi, vò vò đầu tôi như đứa trẻ:
- Khóc đã chưa, mẹ làm cơm tối sẵn chờ em kìa. Định bắt mọi người nhịn đói sao, cười lên đi chứ.
Tôi hơi ngượng, vội lau mắt và ráng cười. Má lớn dịu dàng:
- Con nhỏ coi vậy mà dễ khóc quá. Thôi, vào ăn cơm đi con, đồ ăn nguội hết rồi kìa.
Tôi theo sau chị Mỹ Hà vào phòng ăn. Chị ấy ấn tôi ngồi xuống cạnh má lớn, rồi ngồi xuống bên tôi. Tôi nhìn bàn ăn thịnh soạn mà thấy cảm động nghẹn cả cổ. Có năm mơ tôi cũng không ngờ mình được đón tiếp thế này, như hiểu ý nghĩ của tôi má lớn nói một cách rộng lượng.
- Dù sao thì con cũng là chị em với mấy anh chị trong nhà, mẹ cũng không hẹp hòi gì mà không nhận con. Nếu con chưa chồng thì mẹ sẽ đón con về ở với mẹ. Còn có nhà riêng rồi thì thỉnh thoảng về chơi xem như thăm nhà của con. Con hứa với mẹ không?
- Dạ hứa.
Chị Hà huých tay tôi:
- Sao không ăn gì đi nhỏ, xem mẹ nấu có ngon không?
Rồi chị ấy gấp thức ăn cho tôi đầy cả chén đến nỗi tôi chỉ còn biết nuốt cho nhanh. Chị ấy nói huyền thuyên:
- Anh Quốc này nuôi vợ tề tể lắm nghe. Mỹ Thuyền ôm nhóm gió thổi muốn bay vậy đó, mai một anh mà ăn hiệp nó là không xong với em đâu, em sẽ đến...
Anh Đức giơ tay chặn lại:
- Thôi, stop đi nhỏ.
Chị Hà le lưỡi cười một mình, tôi hoang mang nhìn chị ấy. Hình như chị ấy cũng biết chuyện của Vương Quốc. Hình như là vậy...
Tôi nhìn Vương Quốc, nãy giờ anh không ngớt nhìn tôi. Không biết anh nghĩ gì khi tôi đã tìm được một mái ấm gia đình. Tự nhiên tôi nghĩ, nếu chia tay với anh chắc tôi sẽ có cuộc sống hạnh phúc hơn. Tôi sẽ về sống ở đây như thời con gái. Có chị em và có một công việc yêu thích. Tôi sẽ không phải mòn mỏi vì cuộc hôn nhân bị kịch của mình. Ôi, sao bây giờ tôi thêm được sống ở đây đến vậy. Mọi người tốt với tôi ngoài sức tưởng tượng. Tại sao tôi phải kéo lê cuộc sống vô vị ở nhà Vương Quốc chứ.
Ăn xong, mọi người lại ra phòng khách nói chuyện. Tôi ở lại đến khuya mới về. Anh Đức đi theo tôi ra cửa, tôi đứng nán lại với anh, anh Đức hỏi tôi với vẻ quan tâm.
- Hôm trước em về nhà vui không?
- Vui, gặp cô Thúy dĩ nhiên là em vui rồi.
- Anh thấy lúc này Vương Quốc có vẻ săn sóc em lắm đấy.

Tôi cười khẽ:

- Lúc trước cũng vậy, trước mặt mọi người ảnh đâu có ngược đãi gì em đâu. Thấy Vương Quốc chờ ngoài xe, anh Đức khoát tay:

- Em về đi, hôm nào rảnh anh ghé.

- Dạ.

Tôi đi ra xe, Vương Quốc nhào người đến mở cửa cho tôi. Chạy một đoạn, anh lên tiếng:

- Tối nay em có thấy vui không?

- Có - Tôi trả lời hững hờ.

- Miễn là vui là anh yên tâm rồi.

Tôi nhìn Vương Quốc một cái:

- Anh nghĩ về tôi nhiều như vậy sao?

- Nếu anh nói là hơn thế nữa. Rằng em rất quan trọng đối với anh.

Tôi mĩa mai:

- Có quan trọng bằng chị Thanh không?

Vương Quốc không trả lời, anh mím môi nhìn thẳng phía trước. Hình như anh rất giận câu hỏi của tôi, tôi khẽ nhún vai, nhìn ra ngoài. Nếu thấy không thích cách trả lời của tôi thì anh cứ việc giận. Tôi không có ý kiến.

Về đến nhà, tôi đi về phòng mình thay đồ, tôi vừa nằm xuống giường thì Vương Quốc gõ nhẹ cửa.

- Anh vào được không Thuyền.

- Vào đi.

Tôi ngồi dậy bật đèn, Vương Quốc đi vào, anh vẫn mặc nguyên sơ mi như lúc nãy. Tôi lạ lùng nhìn anh:

- Có chuyện gì không?

- Em buồn ngủ lắm hả?

- Cũng hơi hơi, nhưng anh định nói gì vậy?

Vương Quốc chột đến ngồi xuống cạnh giường, anh gần như cúi sát vào mắt tôi:

- Anh muốn biết ý nghĩ thật của em. Có phải từ tối giờ em có ý nghĩ thoát ly không. Em ao ước được sống ở nhà anh Đức, vì em không chịu nổi cuộc hôn nhân của mình.

- Sao anh nghĩ vậy?

- Nhìn mặt em anh biết.

- Vâng, đúng là có. Và tôi nghĩ bất cứ ai ở trường hợp tôi cũng muốn như vậy.

Vương Quốc ngồi im, tôi nghe anh thở mạnh rồi anh nắm vai tôi quay cả người tôi lại đối diện với anh.

- Nếu thật sự như vậy, thì em nên bỏ ý định đó đi. Đó không phải là nhà em đâu. Em đừng sống một nơi mà cứ nhìn một nơi khác rồi nghĩ ở đó sẽ tốt

hơn. Anh xin em đó Thuyền, hãy chăm chú cái gì mình có, đừng nghĩ xa xôi nữa.

Tôi mở lớn mắt nhìn Vương Quốc, như nghe một chuyện khôi hài:

- Sau này tôi phát hiện anh rất tham lam. Tôi không biết anh nghĩ gì về tôi. Nhưng hình như anh muốn có cùng một lúc hai người. Tôi không ngờ đến độ không thấy anh có vẻ sẵn sóc tôi. Có phải vì anh cần một người vợ có thể nổi tiếng không? Anh giữ tôi như một món đồ trang sức, đồng thời cũng có thể giữ được tình yêu của anh. Anh xem tôi...

- Đủ rồi, đừng nói nữa.

Vương Quốc chợt quát lên, rồi buông tôi ra:

- Không ngờ cô coi thường tôi đến như vậy. Tôi không tha thứ cô ý nghĩ đó đâu.

Tôi chưa kịp phản ứng thì anh đã đứng dậy bỏ ra ngoài. Tôi ngồi yên nhìn theo, hình như anh bị xúc phạm ghê gớm, sao vậy nhỉ?

Bị nói đúng ý nghĩ đen tối của mình nên anh phản ứng để áp đảo tôi chứ gì. Không biết cuối cùng rồi tôi với anh sẽ ra sao. Càng ngày tôi càng bị vướng vào chuyện phiền toái. Sao anh không bỏ mặc tôi như lúc trước chứ.

Tôi nghĩ lan man một lát, rồi ngủ thiếp đi. Nửa đêm thức dậy tôi thấy phòng Vương Quốc còn để đèn, hình như anh không ngủ như tôi.

Những ngày sau anh rất ít ở nhà, và hầu như không muốn nói chuyện với tôi. Thái độ xa cách của anh làm tôi thấy bức mình. Nhưng rồi tôi cho qua bằng một cái nhún vai, anh ghét hay thích tôi thì cũng vậy thôi.

Sáng nay vừa ra khỏi phòng tôi gặp anh cũng vừa mở cửa. Bộ complet trên người anh làm tôi hiểu anh lại đi đâu đó. Tôi định hỏi thì anh đã quay lại, nghiêm nghị:

- Bây giờ tôi phải ra phi trường, có thể tuần sau sẽ về.

- Anh đi đâu vậy?

- Đi dự hội nghị ở Đức, có gì không?

Tôi đứng im, tự nhiên tôi muốn theo anh ra nước ngoài chơi. Nhưng hình như anh đã không có ý định rủ tôi. Tôi tự ái không hỏi nữa, chỉ buông một câu khách sáo:

- Thượng lộ bình an.

- Cám ơn.

Tôi vào phòng, đến đứng bên cửa sổ nhìn xuống sân. Ở dưới đường có một chiếc xe chờ sẵn. Vương Quốc đến mở cửa xe, và chợt ngược lên cửa sổ phòng tôi. Tự nhiên tôi vẫy tay chào anh. Anh đáp lại bằng một cái gật đầu, rồi ngồi vào xe. Tôi nhìn theo đến lúc chiếc xe mất hút. Sao tự nhiên sáng nay tôi thấy buồn quá.

Tôi ở nhà suốt ngày, buổi chiều không biết đi đâu, tôi gọi điện rủ Phan Văn

đi chơi. Giọng anh ta có vẻ thích thú:

- Tưởng cô quên tôi rồi chứ, đang làm gì đây?
- Không làm gì cả. Còn anh?
- Bây giờ thì rảnh, nhưng lát nữa đi hát ở vài tụ điểm. Nay cô muốn đi hát với tôi không, thử xuất hiện thử xem.

Tôi phân vân:

- Nhưng họ đâu có mời.
 - Cô hát thử một lần họ sẽ mời ào ào thôi. Vậy nghe, ở nhà chờ đi.
- Tôi gác máy rồi đi thay đồ, gần nửa tiếng sau Phan Văn mới tới. Anh ta nhìn thoáng qua tôi gật gù:
- Cô biết tôi thích cái gì ở cô không?
 - Nói.
 - Cô ăn mặc đẹp mà giản dị. Tôi ngán nhất phụ nữ nổi đình nổi đám và hở hang.
 - Anh là ca sĩ mà không tiếp nhận nổi model à?

Phan Văn nhún vai:

- Bộ nhất thiết ca sĩ là phải ăn mặc khác người hả? Cô biết không nhìn một phụ nữ ăn mặc quá model là tôi đâm ra sợ, mình khó tìm được cảm giác gần gũi ở họ.
 - Anh khó tính như ông cụ.
 - Nhưng cô có công nhận với tôi không?
 - Thì anh nói đúng, chính tôi cũng không chịu nổi mấy người khác thường.
- Này, anh hát có lâu không?
- Tại nhiều sô, chạy đầu này đầu kia mất thời giờ, chứ nếu gom một chỗ thì chỉ khoảng một tiếng. Lát nữa cô hát với tôi đi.
 - Đồng ý.

Phan Văn đưa tôi đến tụ điểm khá lớn, có sân khấu ngoài trời. Tôi và anh ta hát một bài ăn ý nhất, bài này đã quay trong phim. Và ngoài dự đoán của tôi, khán giả yêu cầu chúng tôi hát lại đến ba lần. Chúng tôi được hoan hô ầm ĩ. Có cả hoa tặng và vài cô bé xin chữ ký, tôi cũng rất thích xin chữ ký những thần tượng của mình.

Tôi đi theo Phan Văn đến cái nơi nữa. Kết thúc mấy sô của anh ta thì cũng đã khuya, chúng tôi rủ nhau đi ăn sô và uống bia. Đúng là một buổi tối vui vẻ đối với cả hai. Tôi phát hiện Phan Văn cũng thích đi chơi lê la trên phố như tôi. Có một người bạn như vậy thật thú vị.

Mấy ngày tiếp theo, hầu như tối nào tôi và Phan Văn cũng đều hát chung với nhau. Sau đó đi chơi lung tung đến tận khuya, cũng như tôi Phan Văn chỉ thích ăn ở những xe đẩy dọc đường, hoặc một gánh gì đó trên vỉa hè, rồi chạy rong và kể chuyện tiếu lâm cho nhau nghe. Chúng tôi cười đau cả bụng mà cứ huyền thuyên kể mãi, nói mãi. Có lúc Phan Văn nói nghiêm chỉnh

giữa hai trận cười:

- Nếu mình sống chung nhà thì chuyện gì sẽ xảy ra hả Thuyền?
- Thì hàng xóm sẽ dọn đi chỗ khác vì không chịu nổi tiếng ồn của anh.
- Bộ cô không ồn hả?
- Có, nhưng ít hơn anh.

Giọng Phan Văn đùa đùa thật thà:

- Mỹ Thuyền này, có khi nào có thử tưởng tượng mình yêu nhau không?

Tôi cũng đáp tung tung:

- Thì tôi đang yêu anh đây, còn tưởng cái gì nữa.
- Nghiêm chỉnh thử xem.
- Thì nghiêm chỉnh.

Phan Văn không hề cười mà quay lại phía tôi:

- Tôi chưa thấy cô gái nào có tính cách như cô cả. Cô vui vẻ, dễ gần và đôi lúc ngốc nghếch như một đứa con nít, chịu chơi nữa. Có lúc tôi nghĩ, nếu không gặp cô thì tôi không biết được thế nào là cảm giác vô tư. Hình như tôi phải lòng cô rồi đó Mỹ Thuyền.
- Thì tôi cũng phải lòng anh rồi đấy.
- Thật không?

Tôi nói bông lơn:

- Tính tôi dễ chịu lắm, ai yêu tôi thì tôi lập tức yêu lại. Anh mà yêu tôi thì tôi cảm ơn lắm, thưa ân nhân.

Nói rồi tôi cười ngất ngoẻo, Phan Văn cũng bật cười. Anh ta thắng xe trước cổng nhà tôi, nhưng không về mà cứ ngồi yên trên xe:

- Vậy thì tôi hỏi thật lòng nhé. Cô nghĩ gì về tôi vậy?

Nãy giờ đang nói chuyện vui vẻ, lại thêm men bia lâng lâng, tôi bốc lên rồi nên không để ý thái độ nghiêm chỉnh của Phan Văn. Tôi cười khanh khách:

- Tôi nghĩ anh là một người yêu lý tưởng, vừa đẹp trai vừa viết chữ bự. Bộ không tin sao hỏi hoài vậy? Ờ, ngày mai đi chơi vượt thác nhé. Lâu quá rồi tôi không chơi trò đó. Bay lên cao rồi trượt cái rết xuống, vui kinh khủng.
- Nói lại chuyện này đi Thuyền. Đang bàn chuyện tình cảm sao cô đâm nói ngang vậy.

Tôi đập lên vai anh ta:

- Anh này làm tôi mất hứng, hồi nãy bàn chuyện gì vậy?

Phan Văn ngẫm nghĩ một lát, rồi nghiêng đầu nhìn tôi:

- Thôi không nói nữa. Tối nay cô cứ suy nghĩ những gì tôi đã nói với cô. Tôi thật lòng đó Thuyền, cô đừng nhìn vấn đề như trò đùa nữa. Hẹn mai gặp lại.

Tôi khẽ giơ tay lên vẫy:

- Bye.
- Nhớ suy nghĩ những gì tôi nói nghe.
- Tối nay tôi sẽ thức suốt đêm mà suy nghĩ.

Vừa nói tôi vừa cười khúc khích. Rồi chạy đến cổng, tôi lôi chìa khóa ra định mở cửa. Nhưng ổ khóa biến đâu mất. Vậy là có người về trước tôi.

Vương Quốc về rồi sao?

Trong phòng khách còn sáng đèn, tôi đóng cửa tắt đèn rồi đi về phòng mình.

Vừa mở cửa tôi chợt khựng lại khi thấy Vương Quốc đứng đó. Anh khoanh tay, tựa lưng vào cửa sổ lầm lì nhìn tôi:

- Đêm nào cô cũng đi khuya như vậy à?

- Sao anh biết?

- Không cần hỏi, cô trả lời đi.

- Thì đúng, đêm nào cũng đi.

- Với một mình hử?

Tôi trả lời bằng cái gật đầu, rồi che miệng ngáp:

- Mệt quá, anh về hồi nào vậy?

Vương Quốc không trả lời, anh nhìn tôi khuôn mặt nghiêm lại một vẻ nghi ngờ:

- Phan Văn đưa cô đi đâu?

Tôi nhăn mặt:

- Đề nghị miễn trả lời đi, anh tò mò quá.

Vương Quốc gằn giọng:

- Tôi hỏi cô và anh ta đi đâu, cô biết mấy giờ rồi không?

Biết không nói cũng không xong, tôi miễn cưỡng:

- Ảnh rủ tôi đi hát ở mấy tụ điểm, xong rồi đi lung tung chơi.

- Còn gì nữa không?

- Thì đi ăn quà.

Vương Quốc đứng sát vào tôi:

- Chỉ ăn quà thôi mà người cô đầy mùi bia như vậy à?

- Bộ uống bia là có tội à?

Thấy khuôn mặt sắc lạnh của anh, tôi bực mình đến mức muốn hét lên. Bao nhiêu hưng phấn lúc nãy bay đâu mất, tôi hếch mặt nhìn lại Vương Quốc:

- Tôi không hiểu sao anh lại khó chịu như vậy. Bộ anh chưa từng đi chơi khuya sao, thậm chí có lúc đi suốt đêm mà tôi có nói gì đâu. Đến phiên tôi đi thì lại tra hỏi, anh độc đoán quá đi.

- Bộ cô tưởng đi khuya như vậy là hay lắm sao. Tôi tuyệt đối không đồng ý kiểu đi chơi như vậy. Cô đẹp trò đó đi.

- Cái gì? Anh lấy quyền gì mà cấm tôi, có bao giờ anh cho tôi những cuộc vui như vậy chưa mà cấm. Anh Văn thì dễ chịu và vui vẻ chứ không phải lúc nào cũng khó khăn như anh. Và ít nhất anh cũng biết yêu tôi.

- Cô nói gì, nói lại xem - Vương Quốc quát mắt.

Tôi sợ nhưng cũng đáp bừa:

- Thì anh nghe rồi, hỏi làm gì. Nói thật, đi chơi với một người yêu mình, đùa

giống với mình thú vị gấp mấy lần nếu giam mình với một người khó khăn như anh, chán không chịu được.

Tôi chưa nói hết câu đã bị Vương Quốc xô mạnh xuống giường. Anh giận dữ kéo mặt tôi lại, tôi hoảng hồn hét lên một tiếng. Nhưng không có gì hết, Vương Quốc buông tay xuống, lắc đầu ngán ngẩm:

- Cô đã như vậy rồi, có giết chết cũng không thuyết phục được, tại sao tôi phải ghen cho mất thể diện chứ.

Anh ngồi yên, hai tay ôm đầu như chán nản vô cùng cực. Tôi loay hoay ngoi lên, nhìn anh một cách tò mò. Anh cứ như một người khác, tuyệt vọng, mệt mỏi, chứ không phải một con người lạnh lùng khe khắt vừa hỏi tôi tôi mới đây.

Nhưng một điều làm tôi bàng hoàng nhất là sự thú nhận ghen tuông của anh. Lần đầu tiên tôi có cảm giác tự ái được môn trớn, và tôi không hề hối hận đã nói chuyện Phan Văn. Tôi mà cũng làm cho anh đau khổ được sao?

Vương Quốc chợt ngẩng lên, bình thản:

- Cô ngủ đi, khuya rồi.

Anh đi ra ngoài, và khép nhẹ cửa lại. Tôi ngồi yên ngó theo, tự nhiên tôi thấy một chút hụt hẫng. Không biết có thật sự anh bị tôi chi phối đến mức không chấp nhận tôi yêu người khác. Đó là tự ái hay vì tình yêu vậy.

Thật buồn chồn không ngủ được, tôi lần mò xuống phòng khách định đánh đàn. Nhưng nhớ ra bây giờ đã khuya, tôi lại ngồi xuống salon, im lặng một mình trong bóng tối.

Không biết tôi như vậy bao lâu, đến lúc có tiếng người bên cạnh tôi mới giật mình ngẩng lên. Vương Quốc nghiêng đầu nhìn tôi:

- Không ngủ được hả?

- Không.

- Sao vậy? Có phải vì chuyện lúc nãy không?

- Không phải.

- Hy vọng là em nói dối.

Tôi quay lại nhìn Vương Quốc, nhưng trong bóng tối tôi không thấy gì, không cảm nhận được gì ngoài mùi thuốc lá từ hơi thở của anh. Thật không thể nào tôi bị xao xuyến với sự gần gũi này. Lần đầu tiên tôi và anh gần nhau đến như vậy. Trong không khí này tôi không muốn chống đối anh nữa. Và tôi thể hiện tình cảm của mình bằng sự lặng yên.

- Bỏ qua mấy câu nói của anh lúc nãy đi Thuyền. Đúng là anh không nên hỏi em như vậy. Em thấy anh thô bạo lắm phải không?

- Lúc nào anh cũng vậy, tôi quen rồi.

- Anh xin lỗi, thật ra anh không muốn như vậy đâu. Em biết suốt mấy ngày ở Đức anh đã nghĩ gì không?

- Anh nghĩ gì?

- Anh cứ suy nghĩ mãi về chuyện của mình và tự hỏi anh còn cơ hội để quay về với em không? Đúng là ngày trước anh đã đi xa quá, cứ ngày càng gây cho em ấn tượng bị phản bội. Trong khi tình yêu thì cứ đến trầm lắng trong lòng anh. Tới lúc anh phát hiện em mới thật sự quan trọng đối với anh, thì cũng là lúc em chán nản muốn chấm dứt. Anh có hy vọng giữ em lại không Thuyền?

Tôi nói thận trọng:

- Tôi không hiểu anh muốn nói gì.

Vương Quốc kiên nhẫn:

- Anh biết em muốn chấm dứt cuộc hôn nhân gượng ép này. Nhưng em khoan nghĩ tới sự giải thoát được không? Nếu đồ vỡ gia đình thì cả hai sẽ cùng đau khổ. Sao em không thử đón nhận anh, xem đây mới thật sự là gia đình của mình. Em cứ mơ mộng đi tìm một cuộc sống mà em cho là hạnh phúc, còn hạnh phúc trong tay thì em lại từ chối. Như vậy có lãng phí không?

Tôi chậm chạp lắc đầu:

- Nhưng tôi không muốn thứ hạnh phúc nửa vời như vậy. Nếu trước đây được nghe anh nói yêu tôi, chắc tôi đã sung sướng và chỉ cần vậy là đủ. Nhưng bây giờ tôi lớn rồi, và tôi không muốn đem tuổi trẻ của mình lãng phí trong cuộc hôn nhân kỳ cục thế này.

- Tại sao gọi là lãng phí?

- Thế anh có thấy tình cảm nào tồn tại giữa ba người chưa.

Vương Quốc trầm ngâm im lặng, tôi hiểu tôi đã đẩy anh vào tình thế khó xử. Tự nhiên tôi nản vô cùng, nản đến mức muốn bỏ mặc tất cả. Tôi đứng dậy:

- Nói nhiều cũng vậy thôi, tôi đi ngủ đây.

- Ngồi xuống đi Thuyền.

Vừa nói anh vừa kéo tay tôi. Tôi rơi xuống trong lòng anh, anh giữ tôi ngồi yên:

- Em nghĩ anh vô trách nhiệm đến mức như vậy sao?

- Anh không vô trách nhiệm, mà là tham lam.

- Không phải như vậy, thật tình là càng ngày anh càng thấy không thể sống hết mình cho Thanh Thanh. Ngày trước anh kêu gọi sự hy sinh của cô. Vì anh nghĩ rằng khi nào em thành đạt, hai đứa sẽ chia tay. Nhưng rồi dần dần anh nhận ra anh với cô không hợp.

- Sao vậy?

- Em cho phép anh giữ điều bí mật này cho riêng mình, được không? Không phải anh không thành thật với em, mà vì nói ra chẳng hay gì cho cả hai người.

Tôi ngơ ngậy cố thoát khỏi Vương Quốc:

- Tôi không đồng ý, tính tôi cố chấp lắm. Anh buông tôi ra đi.

Vương Quốc càng ghì chặt tôi vào người anh. Tôi cảm thấy những ngón tay anh luồn trong tóc tôi, anh ngửa mặt tôi ra, nhìn sâu vào mắt tôi:

- Đừng như vậy Thuyền, nếu em tự tin như đã từng hiểu mình thì em sẽ không thềm quan tâm đến Thanh Thanh đâu, trong lòng anh cỏ không phải là đối thủ của em.

Tôi nằm im, không thể và cũng không đủ sức để phản ứng. Rồi tôi cảm thấy mình được nhấc bổng lên, an toàn và lãng mạn trong vòng tay rắn chắc của anh. Lần đầu tiên tôi hiểu được cảm giác thi vị mà tình yêu mang đến. Đó là nỗi rung động mà cỏ thể đến suốt cuộc đời người ta cũng không thể quên được.

Buổi ấy chia xa

Chương - 10

Nhà hàng Lạc Hoa tối nay lại dành cả lầu một để trình chiếu bộ phim ca nhạc mới của Mỹ Thuyền. Lần này không phải Luân Đức đứng ra tài trợ mà là một nhà làm phim ký hợp đồng với cô. Khách mời hầu hết là giới ca sĩ và nhạc sĩ của thành phố. Có cả giới báo chí. Từ sau bộ phim đầu tiên, Mỹ Thuyền thường xuất hiện trên tivi, cô được biết đến như một ngôi sao mới với tính cách độc đáo.

Hầu hết khách đã đến đông đủ, chỉ còn vài nhân vật chưa xuất hiện. Họ đứng từng nhóm với nhau rồi nói về bộ phim. Trong số khách chỉ có một cô ca sĩ đứng yên một góc. Cô không buồn nhìn đến ai, vẻ mặt lẳng lơ không một cảm xúc. Đó là Thanh Thanh, ngôi sao ca nhạc được giới trẻ yêu thích, cũng là đề tài bàn tán về sự tranh chấp tình cảm với ca sĩ Mỹ Thuyền.

Giới ca nhạc hầu như không ai không biết chuyện tình tay ba này. Người ta theo dõi một cách tò mò và thú vị, họ muốn biết kết thúc ra sao giữa ba nhân vật nổi tiếng. Bởi và cả hai nàng ca sĩ đều có những hào quang thu hút sự chú ý của mọi người.

Gần bảy giờ Mỹ Thuyền mới tới, hầu như mọi người đều quay lại nhìn cô. Đây là lần đầu tiên cô xuất hiện bên cạnh Vương Quốc. Trước đây người ta đã quen với hình ảnh cặp Vương Quốc, Thanh Thanh. Sự xuất hiện của anh tối nay bên cạnh Mỹ Thuyền như một sự lựa chọn dứt khoát. Điều đó làm mọi người thấy thú vị.

Thanh Thanh quên cả sự dòm ngó xung quanh. Cô tái mặt nhìn Vương Quốc đi bên cạnh Mỹ Thuyền. Anh điềm tĩnh cười chào bạn bè, bắt tay với các nhà làm phim. Rõ ràng là anh chỉ chú ý đến nghi thức xã giao, chứ không còn bận tâm về sự chạm mặt với cô.

Khi mắt họ giao nhau. Vương Quốc khẽ gật đầu chào cô. Như anh cũng không quen biết với cô nhiều hơn bất cứ ai trong phòng. Thanh Thanh nhìn qua Mỹ Thuyền bên cạnh Vương Quốc nhìn cô có vẻ trẻ con, trong sáng và tin cậy. Tất cả những nét đáng yêu đó như một áp lực đè nặng trong lòng Thanh Thanh. Làm cô phùng lên cơn căm giận điên tiết. Cô cười gằn một mình nụ cười đầy vẻ đe dọa. Rồi chủ động đi đến trước mặt Vương Quốc, không thèm chào Mỹ Thuyền cười cười tươi như vui vẻ:

- Anh Quốc, em có chuyện muốn nói mình lại đằng kia đi anh.

Cô quay qua Mỹ Thuyền, khiêu khích:

- Xin lỗi nghe Mỹ Thuyền, chúng tôi có việc riêng cần bàn, phiền cô ra chỗ

khác.

Và không cần đợi phản ứng, cô kéo tay Vương Quốc đi. Mỹ Thuyền mím môi:

- Hai vị cứ tự nhiên.

Rồi cô bỏ đi chỗ khác, Vương Quốc nhìn theo cô rồi quay lại Thanh Thanh nghiêm nghị:

- Em muốn nói gì? Tại sao em lại làm như vậy?

- Vậy tại sao anh làm như vậy, anh có biết tối nay mọi người sẽ cười vào mũi tôi không. Rõ ràng là hai người muốn khiêu khích tôi, hai người biết có tôi mà cứ quần quýt nhau trước mặt tôi, thật là quá quắt lắm.

Vừa nói cô vừa nhìn quanh, một vài ánh mắt lập tức ngó chỗ khác như không để ý đến họ. Cử chỉ đó làm Thanh Thanh thấy tức:

- Anh xem đi, người ta bảo tôi bị bỏ rồi đấy, thật là mất mặt, anh muốn tối nay tôi làm trò cười cho thiên hạ phải không?

Vương Quốc không nhìn đến ai, anh giữ nét mặt trầm tĩnh như không có chuyện gì. Chỉ có ánh mắt nhìn Thanh Thanh đầy vẻ lạnh lùng:

- Em có biết tối nay ra mắt phim của Mỹ Thuyền, anh không thể không đến. Và cũng không thể có ý tuyên bố cái gì hết. Em đã biết trước và có thể tránh mặt. Anh đã nói mình không thể tiếp tục như trước kia. Sao em tự rằng buộc mình vậy Thanh?

- Anh im đi, anh có biết mọi người đang nhìn tôi không. Anh và nó muốn bôi nhọ tên tuổi tôi phải không?

- Em đừng quan tâm đến dư luận nữa. Và cách hay nhất để giữ thể diện là em hãy bình thường như mọi người. Lôi kéo như thế này không hay đâu Thanh Thanh.

Thanh Thanh nghiêng răng:

- Tôi mặc kệ, nhưng tối nay tôi không cho phép anh đi với nó, anh phải đứng bên cạnh tôi. Tôi không đồng ý cho mấy phóng viên chụp hình anh với nó đâu.

Vương Quốc cau mặt:

- Em có ý muốn độc đoán quá, anh không thể chiều ý em được.

Nói rồi anh đi về phía bàn, nhưng Thanh Thanh ghì tay anh lại:

- Anh không được đi, nếu không có tôi ở đây anh làm gì cũng được, nhưng bây giờ thì không. Mọi người sẽ cười tôi anh biết không?

Vương Quốc nghiêm nghị:

- Em đừng quên đây là chỗ đông người, nếu em sợ dư luận và báo chí thì đừng có cử chỉ như vậy. Trên thực tế anh với Mỹ Thuyền là vợ chồng. Anh không thể làm khác được, đừng làm cho anh khó xử.

Mọi người đã ngồi vào bàn, chỉ còn có Thanh Thanh và Vương Quốc đứng riêng với nhau, làm trung tâm cho mọi sự chú ý. Vương Quốc nói một cách

cương quyết.

- Em lại đăng ký đi và tốt hơn là đừng làm gì quá đáng nữa.

Anh đến ngồi vào một chỗ còn trống. Thanh Thanh tức đến tím mặt. Nhưng biết mình đang là đầu đề của mọi lời xầm xì, cô đành nén giận đi về phía bàn.

Nãy giờ Mỹ Thuyền ngồi bên cạnh Phan Văn. Xung quanh cô là gia đình Luân Đức cả bà Mỹ Hương cũng đến dự. Bà rất quan tâm đến công việc của Mỹ Thuyền. Cũng như mọi người, bà cũng thấy thái độ lôi kéo của Thanh Thanh là chướng mắt, nhưng không có ý kiến.

Mỹ Thuyền nhìn lên màn hình, nhưng không thể chú ý được gì. Thái độ của Vương Quốc và Thanh Thanh làm cô cảm thấy chán nản kỳ lạ. Rốt cuộc thì đối với mọi người, họ bao giờ cũng có mối quan hệ khăng khít. Những gì Vương Quốc hứa hẹn bỗng trở thành giả dối đối với cô. Vậy mà cô lại đại dốt tin vào anh, cô có thể tiếp tục ngu ngốc được sao.

Phan Văn chợt nghiêng đầu qua cô:

- Không hiểu Thanh Thanh nó muốn gì, đáng lẽ tối nay nó đừng nên đến đây. Níu kéo như vậy coi không được chút nào.

Mỹ Thuyền mím môi:

- Anh có biết tại sao không?

Phan Văn nhún vai:

- Nó biết không còn giữ được anh Quốc. Nhưng tối nay có mặt ba người thì nó làm vậy để đối phó với dư luận. Dở quá, không tới thì hay hơn.

Tôi chán quá, tự nhiên tôi thấy mình lố bịch vô cùng. Giá như trước kia, đừng ai biết tôi là vợ anh, có lẽ vậy mà hay hơn.

Phan Văn nói như an ủi:

- Nhưng dù sao mọi người cũng ủng hộ cô hơn, vậy là được rồi. Này, Mỹ Thuyền, cô có thấy phim này vượt xa cả phim trước không. Cô đúng là ngôi sao sáng chói đấy nhé.

- Tôi không vui đâu anh Văn. Thật tình là tôi thấy chán mọi thứ.

Phan Văn im lặng một lát, rồi thận trọng:

- Mỹ Thuyền này, chuyện tôi nói với cô hôm đó cô bỏ đi nhé, xem như tôi không hề nói gì cả.

Mỹ Thuyền ngơ ngác:

- Anh nói chuyện gì?

- Mà thôi, cô không nhớ thì hay hơn. Bỏ đi Thuyền.

Cách nói lấp lửng của Phan Văn làm Mỹ Thuyền không hiểu. Nhưng đang khổ sở chuyện Vương Quốc, nên cô không bận tâm lắm. Cô giận Vương Quốc và ghét Thanh Thanh đến hết mức. Thanh Thanh đặt cô vào tình thế lố bịch mà cô không thể phản ứng. Vì nếu phản ứng thì giống hai đứa trẻ giành một món đồ. Ở đây có đủ tai mắt cô không dám làm gì ngoài sự im lặng.

Hết phim, mọi người đứng dậy đi tán thành từng nhóm. Vương Quốc đến bên Mỹ Thuyền, anh nhìn cô với một nụ cười đặc biệt và nói nhỏ vào tai cô:

- Xem cách dàn dựng như vậy em hài lòng không? Nãy giờ em vui không?
- Không!

Mỹ Thuyền nói ngắn ngủn, rồi quay mặt đi. Vương Quốc hiểu cô đang giận, anh định giải thích thì một phóng viên đã đến trước mặt họ, anh cười chào Vương Quốc rồi quay lại Mỹ Thuyền:

- Tôi thấy phim này còn vượt xa cả bộ phim trước. Xin chúc mừng cô.
- Cảm ơn anh.
- Rất ít khi được gặp cả anh Quốc và Mỹ Thuyền. Anh Quốc cho phép hỏi vài câu chứ?

Vương Quốc mỉm cười:

- Không sao, tôi không phản đối. Anh cứ hỏi tự nhiên.
- Tôi thấy có tiết mục Mỹ Thuyền biểu diễn piano rất thành công, vậy anh có đóng góp gì trong những tiết mục đó không? Anh là nghệ sĩ piano, chắc hẳn ít nhiều cũng là thầy dạy nhạc cho cô.

Mọi người hướng cặp mắt tò mò nhìn Vương Quốc, vì câu trả lời của anh cũng sẽ là cách công bố tình cảm thật sự đối với Mỹ Thuyền. Vương Quốc hình như hiểu tâm lý đó, anh nói thành thật:

- Tôi rất thích Mỹ Thuyền học nhạc, và hướng dẫn cô từ những bản nhạc đầu tiên. Tôi ít có cô học trò nào thông minh như vậy. Dĩ nhiên thành công của cô cũng là thành công của tôi.

Anh nhà báo có vẻ thú vị:

- Nói như vậy là anh rất nâng đỡ Mỹ Thuyền trong nghề nghiệp?
- Một phần nhỏ thôi, vì thành công của cô ở lĩnh vực khác. Tôi chỉ là người đóng góp nhỏ so với khả năng của cô.
- Nhưng nhiệt tình?
- Tất nhiên, vì hạnh phúc của cô cũng là hạnh phúc của tôi mà.

Anh nhà báo nói như nhận xét:

- Có một phu quân như vậy, cô Mỹ Thuyền thật là hạnh phúc nhỉ.

Thấy mọi người nhìn mình, Mỹ Thuyền cười gượng:

- Vâng, tôi cũng thấy vậy.
- Như vậy cô đã đạt được những điều mà không phải ai cũng dung hòa được. Đó là sự toại nguyện trong nghề nghiệp và gia đình. Cô có thấy mình là người phụ nữ hạnh phúc không?

Mỹ Thuyền nói một cách máy móc:

- Tôi cũng thấy điều đó.
- Một câu hỏi có tính chất nghề nghiệp nữa nhé. Cô vui lòng cho biết cô bắt đầu đến với sân khấu như thế nào?

Nãy giờ không ai để ý Thanh Thanh đã đứng lên cạnh Vương Quốc. Nghe

câu hỏi, cô lập tức xen vào với giọng khiêu khích:

- Điều này chắc anh không ngờ đâu. Ngôi sao ca nhạc Mỹ Thuyền bắt đầu sự nghiệp vĩ đại từ sân diễn của nhà hàng. Nữ ca sĩ đã từng lê micro đến từng bàn để nhận tiền boa của khách và được khách nhậu nhẹt rất ái mộ.

Đúng là thái độ mất dạy. Một phong cách thô thiển thiếu giáo dục.

Hầu như ai cũng nghĩ như vậy và mọi người nhìn cô với vẻ phê phán không đồng tình. Vương Quốc nghiêm nghị quay mặt chỗ khác. Đối với cách cử xử tầm thường của cô, anh chọn sự im lặng để trả lời.

Nhưng Mỹ Thuyền còn quá non nớt với phong cách giao tiếp xã hội. Bị nhục mạ một cách cố ý. Cô giận run lên và quyết định không nhin nữa. Mặt cô đỏ bừng lên, cô nói một hơi:

- Vâng, tôi đã từng hát ở nhà hàng, nhưng điều đó có gì là xấu, những bản nhạc tôi hát cũng là do sự luyện tập và tôi coi đó là hình thức lao động chân chính. Mà đã là lao động thì sân khấu, là nhà hàng hay nhà hát đối với tôi cũng không khác nhau mấy. Vươn lên như vậy dù sao cũng sạch sẽ hơn là sự quan hệ mờ ám với đạo diễn để được lăng xê.

Phản ứng của Mỹ Thuyền làm mọi người ngạc nhiên và hết sức bất ngờ.

Vương Quốc định ra hiệu cho cô im lặng nhưng anh chưa kịp làm gì thì Thanh Thanh đã quát mắt lên, hoàn toàn mất bình tĩnh:

- Mà nói ai quan hệ mờ ám với đạo diễn, đạo diễn nào nêu tên ra đi. Đồ mất dạy! Nói năng không bằng không chứng là coi chừng ra tòa bồi thường danh dự đó nghe chưa.

Mỹ Thuyền bị xúc phạm đến mức không thể kiềm chế, giọng cô run lên:

- Mỗi quan hệ giữa chị với đạo diễn Quốc Quân có lẽ tôi là người thứ hai biết được đấy. Chị có cần tôi nói cụ thể hơn không?

Mặt Thanh Thanh xanh mét vì tức giận cuồng nộ. Cô hét lên và xấn tới Mỹ Thuyền. Nhưng Vương Quốc đã giữ tay cô lại:

- Bình tĩnh đi Thanh, cô quá đáng làm rồi đó.

Anh quay lại Mỹ Thuyền:

- Em đừng nói nữa, như vậy không hay đâu.

Mỹ Thuyền đang giận nên không thèm nghe, cô ngẩng đầu ngó nơi khác.

Anh nhà báo cũng đâm ra bối rối trước tình huống bất ngờ. Vương Quốc định kéo Mỹ Thuyền ra nơi khác. Nhưng Thanh Thanh đang trong tâm trạng hoàn toàn mất tự chủ. Cô kéo áo Mỹ Thuyền lại, hung hăng:

- Mà muốn bôi nhọ tao phải không đồ hèn, tối nay tao không nhin mày nữa đâu.

Một góc phòng bỗng chốc trở thành chiến trường âm ỉ. Vương Quốc đứng chắn ngang Mỹ Thuyền như bảo vệ cho cô. Cử chỉ đó làm Thanh Thanh càng điên tiết, mặc kệ mọi lời can ngăn, cô sẵn tới nhất định ăn thua với Mỹ Thuyền. Mỹ Hà và một cô bạn vội kéo cô đi chỗ khác.

- Bình tĩnh lại đi Thanh, làm vậy kỳ lắm.
- Không kỳ gì cả, mày có nghe nó vu khống tao chưa, ở đây khách khứa đông như vậy mà nó sỉ nhục tao. Buông ra đi, tao sẽ cho nó một trận biết thân.

Mỹ Hân vẫn đẩy cô đi:

- Nhưng mày khiêu khích Mỹ Thuyền trước mà phóng viên đang phỏng vấn nó mày phá ngang như vậy ai mà không tức. Với lại mày mệt thì người ta quá đáng, mày có lỗi trước mà. Về đi Thanh. Tối nay mày gây một xì-cang-đần nổi đình nổi đám rồi đó.

Bị kéo đi, Thanh Thanh tức giận cố vùng vẫy thoát ra, cô la lối um sùm làm khách ở tầng dưới tò mò đi lên. Vương Quốc không còn cách nào khác, anh nắm tay Mỹ Thuyền.

- Mình về đi.

Cả hai rẽ qua cửa hông đi xuống lầu. Khách cũng tản mạn đi về bàn. Chỉ còn Thanh Thanh đứng một góc với nhóm bạn vây quanh khuyên nhủ.

Về nhà, Mỹ Thuyền đi một mạch lên phòng. Cô ngồi xuống ôm chiếc gối vào lòng, mặt hầm hầm vì giận. Cô còn thấy uất ức vì không trả đũa được thái độ nhạo báng xác xược của Thanh Thanh. Cô tức run cả người khi nhớ cô ta bảo cô từng lê la đến từng bàn xin tiền khách. Như vậy chẳng khác nào một người ăn xin. Thật là quá đáng.

Vương Quốc ngồi xuống cạnh cô. Nhìn khuôn mặt bùng bùng của cô, anh nói điềm đạm:

- Em bình tĩnh lại chưa? Nghe anh nói một chút được không?

Mỹ Thuyền quay lại nhìn anh, mặt vẫn lầm lì vì tức. Vương Quốc điềm tỉnh nhìn cô:

- Thái độ của Thanh Thanh lúc nãy đúng là không chấp nhận được. Nhưng tại sao em phản ứng như vậy. Anh đã khuyên em im lặng, nhưng em vẫn cố chấp làm theo ý của em, em có biết trả đũa như vậy là dở lắm không?

Môi Mỹ Thuyền mím lại, cô đứng bật dậy:

- Đến lúc này anh còn bên vực cô ta sao? Vợ anh bị mắng nhiếc anh cũng không hề có thái độ phản ứng, đã vậy bây giờ lại trách móc tôi. Thì ra anh vẫn còn nghĩ về cô ta đến như vậy, lúc nào cũng chỉ bảo vệ cô ta. Thật không ngờ tôi ngốc đến mức tin anh. Tôi ghét anh lắm, anh cút đi cho khuất mắt tôi. Anh ra khỏi phòng tôi ngay.

Vừa nói tôi vừa quăng chiếc gối xuống giường, quay ngoắt người bỏ đi.

Vương Quốc đi nhanh một bước đến chặn ngang cô:

- Em nói cái gì vậy? Em hiểu anh khuyên em cái gì không?
- Mặc kệ anh, tôi không muốn nghe, tôi ghét anh lắm.

Cô đẩy Vương Quốc qua một bên, nhưng anh cũng ráng giữ vai cô lại:

- Em định đi đâu vậy? Cũng là tạt cù, nói cái gì không vừa ý là bỏ đi phải

không? Anh không cho phép em ngông nghênh vậy đâu.

- Tôi ngông nghênh?

Vương Quốc ấn cô ngồi xuống giường, anh nói một cách kiên nhẫn:

- Em làm sao vậy Thuyền? Sao bỗng nhiên em trẻ con và đổ ky như vậy.

Tính vị tha của em đâu rồi? Cho là em xem Thanh Thanh như kẻ thù, nhưng có cần phải trả đũa như vậy không?

- Thế tại sao trước đám đông và báo chí, cô ta lại tìm cách hạ nhục tôi. Tôi không thể không phản ứng để tự bảo vệ mình hay sao?

- Nhưng phản ứng như vậy đâu có hay. Chỉ cần lúc này em im lặng và anh có cách bảo vệ uy tín cho em rồi, em nóng nảy quá nên anh không nói được gì hết.

- Anh mà cũng nghĩ đến tôi nữa sao?

Vương Quốc bỏ qua câu nói nghi ngờ của cô, anh nói dịu dàng:

- Em hình dung thử xem, nếu anh ta viết bài báo tường thuật lại cuộc gây gổ giữa hai người, dư luận sẽ đánh giá em ra sao. Chắc chắn là em ngang với Thanh Thanh rồi. Vậy tại sao em không im lặng với thái độ bỏ qua. Em càng vị tha thì cách cư xử của Thanh Thanh càng trở nên tầm thường. Em hiểu điều đó không?

Mỹ Thuyền ngồi im một lát rồi thở dài:

- Có lẽ anh là người từng trải, anh đã quen với những giao tiếp xã hội nên biết cách ứng xử còn tôi thì không.

- Không phải anh từng trải, mà đó là phản ứng hay nhất nếu bị rơi vào tình huống như vậy.

- Tôi biết mình đã nông nổi khi trả đũa. Nhưng không vì vậy mà tôi tha thứ cho cô ta. Trong đời mình, nếu có người nào làm tôi ghét nhất thì đó là cô ta. Vương Quốc cúi đầu ngồi im, anh hiểu sự căm hận sâu xa của Mỹ Thuyền. Điều đó làm anh thấy bất lực. Bây giờ dù anh có yêu thương cô đến mấy cũng không thể xóa bỏ được nỗi buồn của quá khứ. Càng yêu cô anh càng chán chường nhận ra mình đã làm khổ cô đến mức tàn nhẫn. Tình cảm của Mỹ Thuyền bây giờ rất mong manh nên anh sợ có bất cứ biến động nào. Nhất là những gì có liên quan đến Thanh Thanh.

Thấy Mỹ Thuyền có vẻ chán nản, anh nhắc cô ngồi vào lòng, áp mặt vào mặt cô:

- Đừng buồn nữa Thuyền, cứ coi như lúc này không xảy ra chuyện gì, được không em.

Anh cúi xuống môi cô, ngay lúc đó, tiếng chuông vang lên phía bàn. Mỹ Thuyền đứng dậy đến cầm máy. Rồi cô quay lại, hờn giận:

- Của anh.

Cô lẳng lặng đi thay đồ. Vương Quốc đứng bên bàn, anh khẽ cau mày khi nhận ra giọng Thanh Thanh, anh nói thật nhỏ:

- Chuyện gì vậy?

- Nhiều chuyện lắm. Tôi đang muốn chết đi cho rồi, tại sao lúc này anh đối xử với tôi như vậy?

Vương Quốc liếc về phía Mỹ Thuyền. Cô đang ngồi vào bàn phấn, có vẻ như không quan tâm đến anh. Vương Quốc nghiêm giọng:

- Đừng nói chuyện đó nữa, anh mệt lắm. Và từ đây về sau chúng ta cũng không có gì để nói, chào em.

Anh bỏ máy xuống, quay lại nhìn Mỹ Thuyền:

- Em đang nghĩ gì vậy?

Mỹ Thuyền buông xuôi tay trong tư thế buồn chán:

- Tôi đang nhớ đêm đầu tiên sau đám cưới, lúc đó tôi vui vẻ và náo nức cho một cái gì đó hứa hẹn. Nhưng rồi cô ta gọi điện tới và anh bỏ đi. Bao giờ cô ta cũng tồn tại xung quanh tôi. Lúc này cũng vậy, tôi không biết mình sẽ chịu đựng đến bao giờ.

Vương Quốc không trả lời, anh kéo cô đứng dậy ôm ngang người cô:

- Em vẫn còn tư tưởng muốn giải thoát khỏi anh, có đúng không, đừng như vậy Thuyền. Em còn tư tưởng đó anh thấy căng thẳng quá.

Mỹ Thuyền gỡ tay anh ra, đến ngã người xuống giường nhắm mắt lại như ngủ. Vương Quốc đến tắt đèn. Anh ngồi yên trong bóng tối, lặng lẽ suy nghĩ.

Ở dưới nhà có tiếng chuông vọt lên. Vương Quốc đến cửa sổ nhìn xuống đường. Anh cau mặt khi nhận ra Thanh Thanh đang đứng dưới cổng. Cô nhấn chuông liên tục như quyết tâm phải vào nhà cho bằng được. Vương Quốc nhìn qua Mỹ Thuyền. Có vẻ như cô đã ngủ và không hề bị đánh thức. Anh đi nhanh xuống nhà dưới rồi ra mở cổng.

Khuôn mặt Thanh Thanh như bùng bùng cơn thịnh nộ. Cô mím môi nhìn Vương Quốc chằm chằm. Anh hỏi một cách từ tốn:

- Em đi đâu vậy?

- Tôi đến để nói chuyện lúc này, anh đừng mong tránh né tôi. Nếu không cho tôi vào nhà, tôi sẽ la ầm lên cho cả xóm nghe, lúc đó thì đẹp mặt cho anh lắm đấy.

Vừa nói cô vừa xô mạnh Vương Quốc qua một bên, đi băng băng vào nhà. Cô toan phóng lên cầu thang. Nhưng Vương Quốc đã đi nhanh đến giữ tay cô lại.

- Em đi đâu vậy? Có lẽ em tự do quá mức rồi đó Thanh.

Thanh Thanh giằng tay ra:

- Tôi tìm Mỹ Thuyền, anh gọi nó xuống đây đối chất với tôi, tôi không bỏ qua chuyện này đâu.

Vương Quốc nghiêm nghị:

- Bây giờ tối rồi, em về đi. Và anh khuyên em quên chuyện lúc này đi. Em làm vậy bao nhiêu đó là đủ rồi.

- Tôi làm bậy chuyện gì? Trước mặt mọi người anh để nó nhục mạ tôi như vậy mà không thấy lương tâm cắn rứt. Tại sao anh cư xử với tôi như vậy chứ?

Vương Quốc hất mặt về phía salon:

- Nếu muốn nói chuyện đằng hoàng thì em ngồi xuống đi. Và nhớ đừng có la hét ầm ĩ. Nếu không anh sẽ không lịch sự với em đâu.

Anh đến ngồi một góc, bình tĩnh nhìn Thanh Thanh hậm hực quăng xác tay xuống bàn :

- Mỹ Thuyền đang ngủ, em có thể nhẹ nhàng một chút không ?

Thấy cô trừng mắt định nói. Anh giờ tay chặn lại :

- Thật ra em muốn gì vậy? Em trách anh điều gì? Em đã hành động ngông nghênh thiếu văn hoá như vậy, anh còn có thể làm gì khác được. Em còn muốn được bênh vực sao ?

- Phải rồi, ngày trước thì anh sẵn sàng che chở tôi mọi thứ. Nhưng bây giờ thì phải chăm chút cô vợ cung của anh. Anh coi tôi là cái gì vậy, một món đồ thừa phải không ?

- Đủ rồi Thanh

- Không, anh không được tránh né như vậy. Tôi nay vì anh mà tôi bị mất mặt. Nếu bài báo đó thuật lại chuyện tay ba giữa chúng ta thì tôi còn gì là danh dự chứ?

- Em thừa biết báo chí bây giờ không đăng những mẩu tin như vậy. Còn đối với dư luận thì tự em phải chịu trách nhiệm về việc làm của mình. Tại sao anh ta đang phỏng vấn Mỹ Thuyền mà em ngang nhiên xen vào? Đã vậy còn đem chuyện của cô ra soi mói. Em muốn mọi người cười Mỹ Thuyền, nhưng em có nghĩ như vậy là thiếu tế nhị không?

- Nếu lúc đó tôi thiếu tế nhị, sao anh không tìm cách giữ thể diện cho tôi?

- Xin lỗi em, anh không làm nổi chuyện đó. Nói bao nhiêu đó đủ rồi Thanh, em về đi

Thanh Thanh gào lên:

- Không về, anh không được đuổi tôi. Anh không được cư xử với tôi như vậy, tôi không chịu thua đâu

- Vậy bây giờ em muốn gì?

- Anh thừa biết rồi, còn hỏi nữa sao ?

- Chuyện đó anh đã nói dứt khoát với em rồi, anh không muốn nhắc lại nữa

- Nhưng em không chịu được, em muốn biết có phải Mỹ Thuyền bắt buộc anh chia tay với em không?

Vương Quốc lắc đầu mệt mỏi:

- Khi đã không hợp nhau rồi, có Mỹ Thuyền hay không mình cũng phải chia tay thôi.

- Không phải, anh nói dối, anh bị nó quyến rũ nên chán tôi. Có dám thừa

nhận điều đó không?

Vương Quốc chột ngẩng mặt lên:

- Đúng, em đã hiểu như vậy rồi thì anh cũng không còn gì để giấu em. Thú thật là anh không chịu nổi những lời đay nghiến của em. Em làm anh ngạt thở vì tình yêu ích kỷ và sự dối trá thường xuyên, đến nỗi ở bên em mà anh cứ hoang mang không biết đâu mới là bản chất thật sự của em. Em làm cho anh thêm được những phút vô tư khi ở cạnh Mỹ Thuyền. Cô ấy trong sáng thật sự chứ không phải là vẻ dịu dàng nguy tạo như em. Xin lỗi vì anh có hơi tàn nhẫn, nhưng không nói ra ý nghĩ thật của mình thì chẳng khác nào anh lừa dối em. Em tự suy nghĩ sẽ hiểu ra điều đó

Mặt Thanh Thanh cứng đờ như pho tượng. Cô ngồi lặng đi. Cuối cùng thì Vương Quốc cũng nói ra ý nghĩ thật của anh, một điều mà cô đã nghi ngờ từ lâu. Rốt cuộc thì anh không còn chịu đựng cô được nữa. Nghĩa là anh đã hết yêu cô chứ không phải vì trách nhiệm với Mỹ Thuyền. Giọng cô lạc đi:

- Có nghĩa là anh yêu Mỹ Thuyền thật sự đúng không ?

Vương Quốc không trả lời, sự thừa nhận của anh làm Thanh Thanh phần nộ hết lên:

- Anh đúng là đồ đều, đồ gạt găm tình yêu. Tôi thù anh lắm!

- Bình tĩnh lại đi Thanh, em có biết bây giờ khuya lắm rồi không?

- Tôi không thèm bình tĩnh. Tôi sẽ nói cho mọi người biết anh là đồ nói láo

- Anh dối em chuyện gì vậy? Tại sao em bắt anh phải nói ra điều anh không muốn nói chứ? Em giấu anh về quan hệ giữa em với anh Quân. Vậy mà anh có trách em đâu. Tại sao em không nhìn lại em đã đối xử với anh như thế nào?

Thanh Thanh ngắc ngứ ngồi im, rồi cô chột đứng dậy, cặp mắt sáng quắc :

- Rồi anh sẽ hối hận vì chuyện này. Tôi sẽ không để cho hai người yên ổn đâu

Cô bỏ chạy ra ngoài. Vương Quốc ngồi im nhìn theo, anh gục xuống hai tay ôm đầu một cách chán chường

Ở ngoài đường có tiếng hét hãi hùng của Thanh Thanh. Vương Quốc ngẩng lên, rồi đứng dậy đi nhanh ra cổng. Ngay trước nhà anh, một chiếc Dream ngã còng kênh trên mặt đường. Gần đó là Thanh Thanh nằm bất động.

Người ta bắt đầu đứng lại đông nghịt. Vương Quốc muốn điên lên vì lo anh bông Thanh Thanh lên, áp mặt vào ngực cô. Giọng anh khàn đi gấp rút khi nói với một người đi đường:

- Làm ơn gọi giúp tôi xe cấp cứu

Một lát sau tiếng còi cấp cứu inh ỏi góc đường. Đám đông dạt ra, người ta giúp Vương Quốc đặt Thanh Thanh vào xe

Mỹ Thuyền đứng yên bên đường nhìn theo. Bây giờ cô đã đứng ở cầu thang nghe hết câu chuyện của hai người. Cô thấy lòng mình là đủ thứ cảm giác

khác nhau nhưng trên hết là sự chán chường
Cô lặng lẽ trở vào nhà. Ngồi thu mình trong phòng khách, cô hình dung nỗi
lo của Vương Quốc mà không biết mình buồn hay vui. Thậm chí nếu Thanh
Thanh có bị cái gì trầm trọng, chắc người ân hận cũng là cô
Có tiếng chuông reo, Mỹ Thuyền cũng không buồn nhắc máy. Cô biết đó là
điện của Vương Quốc bảo là anh sẽ không về đêm nay
Về mặt lo thất thần của Vương Quốc cứ mãi ám ảnh cô. Nếu không còn tình
yêu sâu đậm chắc anh sẽ không hốt hoảng đến vậy. Bây giờ Thanh Thanh bị
nạn, cô không ích kỷ đến mức ghen với cô ta. Nhưng thái độ của Vương
Quốc làm cô có cảm giác mình bị lừa. Anh bảo yêu cô, nhưng thật ra trong
lòng anh chỉ tồn tại Thanh Thanh. Cô phải làm gì bây giờ?

Buổi ấy chia xa

Chương Kết

Thanh Thanh ngồi dựa thành giường, im lìm nhìn ra cửa sổ. Từ lúc tỉnh lại đến giờ cô không hề nói chuyện với Vương Quốc. Thậm chí phủ nhận cả sự sẵn sóc của anh. Chiếc chân băng bột làm cô bức bối.

Suốt ngày cộng với cơn giận của buổi tối ở nhà anh, cô thấy hận anh đến mức muốn dầy xéo dầy nghiền cho hết mức. Nhưng đây là bệnh viện, không thể la hét được. Cô hẳn học với anh trong từng cử chỉ và hoàn toàn không mềm lòng trước những cố gắng sẵn sóc của anh.

Chiều nay trong phòng chỉ còn hai người. Bạn bè đến thăm cô với nhiều quà. Vương Quốc kiên nhẫn sắp xếp chiếc bàn thật gọn khi mọi người đã về.

Thanh Thanh nhìn những cử chỉ của anh với vẻ lạnh lùng khó khăn, cố gắng phớt lờ vẻ khó chịu của cô, giọng anh dịu dàng:

- Em thấy đói chưa, có muốn ăn gì không?

- Không, cảm ơn.

Vương Quốc im lặng xếp lại mấy tờ báo bừa bộn trên giường, nhưng cô giằng lại cái kính:

- Tôi chưa đọc xong, đừng có đụng vào đồ của tôi

Không dẫn được, cô bắt đầu dầy nghiền:

- Tối nay tụi nó ra Vũng Tàu đấy, còn tôi thì phải chịu ngồi đây. Tại ai mà tôi khổ sở thế này đây hả? Anh vừa lòng chưa?

- Anh có thể nói xin lỗi không?

- Xin lỗi rồi chân tôi có lành được không? Ai mượn anh vô đây lo cho tôi?

Khi tôi còn có thể đi đứng vui vẻ sao anh không lo. Đồ nguỵ quân tử!

Vương Quốc im lặng nhìn cô một cái. Nhưng cô không nhận ra sự vô lý của mình. Ngược lại, thái độ chịu đựng của anh chỉ làm cô thịnh nộ:

- Tôi biết anh chán tôi lắm rồi, bây giờ trong lòng anh chỉ có Mỹ Thuyền là hoàn hảo. Đến nỗi trước mặt bạn bè nó hạ thấp tôi anh cũng xem là chuyện hiển nhiên. Tại hai người mà tôi ra nông nỗi thế này. . .

- Mình đừng nhắc lại chuyện cũ được không Thanh, anh không muốn nghe nhắc đến Mỹ Thuyền nữa

- Không muốn thì kệ anh, nhưng tôi muốn nói cho đến chết tôi cũng không quên thái độ của anh buổi tối đó đâu

Vương Quốc thở dài và cố gắng xoa dịu sự phẫn nộ của cô:

- Anh biết em rất giận anh, nhưng chuyện gì đã qua thì nên cho qua. Em ráng chịu đau một chút. Anh biết thế này làm em khó chịu lắm. nhưng mai

một chân em lạnh lại rồi, em sẽ không nhớ chuyện đó nữa đâu, nghĩ chuyện khác đi Thanh

- Làm sao mà nghĩ khác được, anh biết tôi hận anh cái gì không, tôi biết trong lòng anh bây giờ chỉ có Mỹ Thuyền thôi. Anh thay đổi giống hệt một tên sở khanh, nếu còn yêu tôi thì buổi tối đó anh đã không cư xử như vậy
- Nếu không còn nghĩ tới em thì mấy ngày qua anh đã không có mặt ở đây, tại sao em không hiểu sự cố gắng của anh, em chỉ biết. . .

Vương Quốc chợt im bặt khi thấy cô y tá bước vào. Anh nhìn đồng hồ, rồi đứng dậy:

- Anh về nhà một chút, lát nữa anh trở vào với em

Thanh Thanh nguẩy đầu không thèm nghe. Cô rất bực mỗi khi anh về nhà. Nhưng lúc này cô không nói gì được, đành nhìn theo một cách bực tức. Vương Quốc về nhà, Mỹ Thuyền đang dọn bàn ăn trong bếp. Thấy anh giọng cô bình thản:

- Anh có ăn bây giờ không, em chờ

- Anh muốn tắm một chút

Nói rồi anh đi lên phòng, nằm ngả người xuống giường một cách mệt mỏi. Hơn một tuần, suốt ngày ở cạnh lo Thanh Thanh, anh thấy mệt mỏi và căng thẳng đến mức không đủ sức để nói chuyện với Mỹ Thuyền. Những lần về nhà ngắn ngủi anh chỉ trao đổi những gì cần thiết. Thanh Thanh đã làm anh kiệt sức vì những cơn phản nộ thường xuyên của cô.

Vương Quốc ngồi lên đi qua phòng tắm. Nước lạnh làm anh thấy dễ chịu lại. Những ý nghĩ quanh quẩn và cảm giác chịu đựng lúc ở bệnh viện tạm quên lãng. Ý nghĩ của anh lại quay về Mỹ Thuyền. Anh cảm nhận được sự tĩnh lặng không bình thường của cô. Anh biết cô phải chịu đựng cú sốc như anh. Có điều cô nghĩ gì anh không hiểu cụ thể

Vương Quốc đi xuống phòng ăn, Mỹ Thuyền vẫn còn chờ anh. Cô chống cằm, ngón tay vẽ những đường vô nghĩa trên mặt bàn. Dáng điệu rầu rĩ của cô làm Vương Quốc nhói tim. Anh cúi xuống, gục mặt trong cổ cô

- Em nghĩ gì vậy Thuyền? Nhìn em sầu thảm quá. Tại anh phải không?

Mỹ Thuyền vẫn ngồi yên. Thật lâu cô mới lên tiếng:

- Anh ăn cơm đi. Tối nay có phải vào đó không?

Vương Quốc đứng thẳng lên, im lặng. Anh khó mà nói được với cô điều hiển nhiên này. Dù rất khổ tâm khi phải làm khổ Mỹ Thuyền, anh vẫn không thể làm khác được. Không thể bỏ mặc Thanh Thanh với thương tích và tâm trạng oán giận. Anh sợ Thanh Thanh sẽ làm điều gì đó kinh khủng để thỏa mãn cơn giận của cô

Mỹ Thuyền ngước lên nhìn anh:

- Em hỏi làm anh khó xử quá phải không? Nhưng em chỉ hỏi vậy thôi. Anh ăn đi

Cô đẩy nhẹ chén về phía Vương Quốc nhưng anh vẫn ngồi yên:

- Mấy hôm nay em nghĩ gì vậy Thuyền?

Mỹ Thuyền lặng thinh. Nếu nói về ý nghĩ của mình thì có lẽ cô sẽ nói đến tối. Vương Quốc có thời giờ để nghe không?

Cô mím môi thở nhẹ:

- Em nghĩ nhiều thứ lắm. Và em đã quyết định rồi, nhưng em đợi khi nào chị ấy ra viện và có thể rảnh rỗi nghe em nói

Vương Quốc nhíu mày suy nghĩ:

- Tại sao không thể nói bây giờ, anh muốn biết em đang nghĩ gì, hy vọng không phải là ý nghĩ giải thoát?

"Đến lúc như vậy rồi thì không thể im lặng được nữa". Mỹ Thuyền nghĩ thầm. Cô ngược mắt lên một vẻ vừa dịu dàng vừa cứng rắn trên nét mặt:

- Em có kết quả thi đại học rồi, tháng sau bắt đầu nhập học

Vương Quốc nhướng mắt nhìn cô, anh lắc đầu như ân hận:

- Chuyện quan trọng như vậy mà anh cũng không hay, đáng lẽ anh phải đưa em đi coi điểm. Giận anh không Thuyền?

- Chuyện nhỏ mà anh

Vương Quốc nhìn cô chăm chú. Mỹ Thuyền bắt đầu khách sáo với anh lúc nào vậy? Hơn một tuần nay anh hầu như đã không quan tâm cô sống ra sao. Thật là nghịch lý, anh yêu cô sâu đậm mà trên thực tế lại chẳng làm gì để biểu hiện tình cảm của mình. Tội nghiệp Mỹ Thuyền, cô luôn nhận ở anh những sự phiền muộn. Càng nghĩ càng thấy ân hận. Anh choàng tay qua người Mỹ Thuyền, ôm siết cô vào lòng:

- Em không biết là anh ân hận đến mức nào đâu. Ráng đi Thuyền, khi nào Thanh Thanh khoẻ hẳn, anh sẽ không còn quan hệ với cô nữa

Mỹ Thuyền nhìn đăm đăm xuống mặt bàn, cô nói đều đều:

- Anh không cần hứa hẹn vậy đâu. Với em bây giờ anh yêu hay không yêu em không quan trọng nữa

Vương Quốc nhìn cô sững sờ, anh buông cô ra, im lặng chờ Mỹ Thuyền nói tiếp:

- Những lúc anh vắng nhà, em đã nghĩ đủ thứ. Đến lúc có kết quả đại học, em mới hiểu ra mình cần làm gì, mình chia tay đi anh

Vương Quốc vẫn lặng yên nhìn cô, vẻ mặt choáng váng. Cái nhìn dữ dội của anh làm Mỹ Thuyền hơi chùng lại nhưng cô ngẩng mặt lên, cương quyết:

- Anh bảo là yêu em nhưng thật ra tình cảm và trách nhiệm của anh đối với chị Thanh đã sâu đậm quá rồi, anh không thể nào quên chị ấy được đâu

Vương Quốc làm lì:

- Điều gì làm khẳng định như vậy?

- Có thể anh không biết nhưng em thì thấy hết. Em thấy vẻ chết đứng của anh lúc chị ấy nằm bất động ngoài đường và trong suốt tuần qua anh không

hè đến nhạc viện dạy. Em biết anh huỷ bỏ chuyến lưu diễn ở Ý mà không cần biết đến tổn thất ra sao. Nếu tâm trí anh không đặt hết vào chị Thanh, liệu anh có sao lãng công việc của anh không?

Cô ngừng lại quan sát Vương Quốc, sự im lặng của anh làm tim cô đau nhói. Và vì vậy nó càng làm cô cứng rắn hơn:

- Tình cảm đối với chị ấy đã chi phối mọi ý nghĩ của anh rồi. Như vậy anh sẽ không bao giờ dứt bỏ được mối quan hệ đó. Còn em thì chỉ là người đến sau, làm sao anh có thể yêu hết mình được. Chỉ còn cách là chúng ta chia tay

- Đó là ý nghĩ thường xuyên trong đầu em chứ không phải mới đây

- Có thể, nhưng bây giờ đến lúc phải quyết định rồi. Em sẽ về nhà má lớn, sẽ lo học và sống yên ổn với tình cảm gia đình. Em nghĩ cảm giác đó sẽ êm dịu hơn là cứ đeo đuổi tình yêu của anh. Chị Hà và anh Đức cũng đã đồng ý như vậy, cho nên em tin là mình không sai lầm

- Em có đủ can đảm huỷ bỏ cuộc hôn nhân của mình sao?

- Vâng, vì em không muốn phải khổ sở suốt đời

- Anh đâu phải là hung thần của em, càng không hề đày đoạ em

- Nhưng trên thực tế anh đã làm như vậy

Vương Quốc cắn chặt răng:

- Trong hoàn cảnh này anh không thể bỏ mặc Thanh Thanh, cũng không thể viện lý do để giải thích với em được. Nhưng anh xin em, cho anh một cơ hội đi Thuyền

- Không, em không tin anh sẽ bỏ được chị ta. Em đã nghĩ kỹ rồi và tự nguyện rút lui. Miễn cho em phải nghe giải thích đi anh Quốc

Mỹ Thuyền đứng dậy bỏ đi lên lầu. Vương Quốc ngồi yên nhìn theo cô. Anh biết có năn nỉ cũng vô ích. Cô đã quyết định rồi, còn anh trong tình thế này thì còn có thể giải thích điều gì bây giờ.

Vương Quốc dằn mạnh tay xuống bàn. Anh cắn chặt răng, cảm giác bất lực làm anh nổi giận mà không biết trút vào đâu. Cuối cùng rồi anh cũng không giữ được Mỹ Thuyền, chưa bao giờ anh thấy mọi thứ vô vị như bây giờ

Mỹ Thuyền đứng tựa lan can, đôi mắt buồn bã nhìn về phía bờ sông. Nơi đó Phan Văn và Thanh Thanh đang nắm tay đi bên nhau với vẻ hạnh phúc. Cô nhìn thật lâu, rồi cúi đầu âm thầm bỏ đi

- Cất

Mỹ Thuyền đứng lại, Quốc Quân đi đến bên cô:

- Được rồi đó Mỹ Thuyền. Nhưng nét mặt buồn thêm chút nữa. Diễn lại nghe

Mỹ Thuyền trở lại vị trí. Lần này cô diễn đạt hơn. Nhưng phải quay thêm vài lần vì ở đằng kia Thanh Thanh phải sửa lại tư thế đứng.

Cuối cùng thì cảnh quay cũng xong.

Mỹ Thuyền rời vị trí diễn. Cô đến băng đá ngồi xuống, thờ ơ nhìn bờ sông. Cảm giác khó chịu lại xâm chiếm lấy cô. Lần này vô tình cô và Thanh Thanh cùng có mặt trong bộ phim ca nhạc của Quốc Quân. Trên suốt chuyến xe từ thành phố đến đây cả hai cùng tránh nhìn nhau như không nhận ra sự có mặt nhau. Với Mỹ Thuyền thì dù cố gắng đến mấy cô cũng không thể dập tắt được sự khổ sở khi thấy mặt cô ta. Có tiếng chân đi lại gần. Mỹ Thuyền quay lại, mắt thoáng vẻ ngạc nhiên khi nhận ra Thanh Thanh. Cô nhích ra đầu bên kia. Thanh Thanh tự nhiên ngồi xuống:

- Trời nắng quá

Mỹ Thuyền không trả lời. Thanh Thanh cũng im lặng một lát, rồi lên tiếng:

- Không ngờ mình gặp nhau ở đây

- Hình như chị không thích lắm

- Tôi nghĩ cả hai chúng ta đều không thích gặp nhau, đúng không?

Mỹ Thuyền thờ ơ:

- Tùy chị nghĩ

Thanh Thanh chợt cười khan ;

- Cảnh lúc này cũng giống như chuyện ba chúng ta nhỉ? Có điều thực tế cả tôi lẫn cô đều không giữ được Quốc. Như vậy cũng công bằng thật

Mỹ Thuyền vẫn nhìn thẳng phía trước:

- Chị nói gì tôi không hiểu

Thanh Thanh quay lại, cô chợt đổi giọng:

- Tôi nghĩ bây giờ mình không có lý gì để xem nhau như kẻ thù nữa. Thà cứ nói thẳng một lần rồi hết. Tôi chán cái cảnh mình có nhiều kẻ thù lắm rồi

- Tôi không hiểu chị nói gì - Mỹ Thuyền lặp lại

Thanh Thanh khó chịu nhìn vẻ lạnh lùng của Mỹ Thuyền, rồi cô nhếch miệng:

- Cô có hay liên lạc với anh Quốc không? Đừng lo, tôi không vì vậy mà nổi khùng lên đâu, dù gì anh cũng đi rồi, tôi không giữ được anh thì anh quen với ai là tùy. Một năm nay tôi đã quen được ý nghĩ mình sẽ đi tìm tình cảm khác rồi.

Mỹ Thuyền mở lớn mắt:

- Thật tình là tôi không hiểu chị muốn ám chỉ gì. Tôi nghĩ khi tôi rút lui thì hai người đã có hạnh phúc. tại sao chị lại cay cú với tôi

- Tôi nói thật đấy chứ. Anh ấy đã rũ bỏ tôi như vậy, tôi còn hy vọng gì mà chờ đợi, thật ra người khổ nhất là anh chứ không phải tôi đâu. Cô có thấy vậy không?

- Tôi không hiểu sao chị lôi tôi vào giữa hai người. Tôi đã rút lui như vậy chị vẫn không vừa ý à, chẳng lẽ chị muốn tôi biến mất trên đời này chị mới bằng lòng sao?

Thanh Thanh có vẻ không quan tâm đến lời nói của Mỹ Thuyền. Nếu là trước đây hẳn cô đã nổi xung lên vì cách châm biếm như vậy. Nhưng bây giờ, có lẽ thời gian đã làm mòn ngọn lửa trong lòng cô. Nhưng không phải vậy mà cô đã bớt đi sự thù hận đối với Mỹ Thuyền:

- Cô đừng giả vờ nữa, cứ nói như thể cô không biết gì hết vậy. Nhưng cô thấy đấy, cô có trong sáng đến đâu thì cũng không giữ được ảnh đâu. Không chừng giờ này ảnh đã cưới một cô vợ ngoại quốc và có một gia đình hạnh phúc, chứ không phải như chúng mình. Phụ nữ mà, bao giờ cũng thiệt thòi hơn phải không?

Mỹ Thuyền nhìn Thanh Thanh không chớp mắt:

- Chị nói như vậy nghĩa là anh ấy.....

Thanh Thanh khó chịu:

- Chẳng lẽ cô không biết anh Quốc qua Đức rồi sao? Người ta mời ảnh dạy. Có lẽ ảnh sẽ không về Việt Nam nữa đâu, có gì để ảnh luyện tiệc chứ Mỹ Thuyền ghen lời ngồi im. Không ngờ Vương Quốc đã bỏ đi như vậy. Dù cố gắng tự bảo điều đó không liên quan đến mình, cô vẫn thấy một sự đau khổ kỳ lạ. Anh bỏ đi mà không đến từ giã cô. Như vậy là trong lòng anh cô đâu có quan trọng

Thấy đôi mắt sung sung của Mỹ Thuyền, Thanh Thanh nói một cách đắc thắng:

- Vậy ra cô không biết chuyện gì hết. Khi chia tay ảnh chỉ đến từ giã tôi. Cô thấy đấy, dù sao thì tôi cũng có ảnh hưởng với ảnh hơn cô

- Chúc mừng sự ảnh hưởng của chị

Mỹ Thuyền nói rồi đột ngột đứng dậy bỏ đi. Cô đang chơi với trong tâm trạng hột hăng bất ngờ, nên không biết cử chỉ của mình làm Thanh Thanh khoan khoái với ý nghĩ bao giờ cô cũng là người thua cuộc.

Trên đường trở về thành phố, cô ngồi im lìm trong góc xe, ý nghĩ Vương Quốc vĩnh viễn ra đi làm cô thấy đau khổ kỳ lạ. Một năm qua cô chưa bao giờ thôi nghĩ đến anh. Còn anh thì vừa chia tay đã lập tức quay lưng với tình cảm. Cuối cùng thì Thanh Thanh mới thật sự là quan trọng với anh. Cô ta rất đúng khi hãnh diện về điều đó

Ba năm sau

Hôm nay là ngày nhận bằng tốt nghiệp của Mỹ Thuyền. Làm lễ xong các sinh viên túa ra khỏi hội trường rủ nhau chụp hình, làm không khí huyền ảo hẳn lên. Mỹ Thuyền chưa chụp xong đã bị đẩy qua một bên làm cô suýt té. Chợt có một cánh tay đưa ra đỡ lấy cô. Mỹ Thuyền nhận ra Phan Văn. Cô ngạc nhiên:

- Anh Văn sao anh lại ở đây?

Phan Văn không trả lời, mà chìa bó hoa ra:

- Xin chúc mừng cô tân cử nhân

- Cám ơn nha, anh làm tôi bất ngờ quá. Sao anh biết hôm nay tôi tốt nghiệp vậy?

- Tôi biết rõ thời gian biểu của cô mà

- Vậy hả, anh lại đây ngồi đi, lát nữa mẹ tôi và anh Đức cũng đến nữa

Phan Văn gật đầu:

- Lúc này tôi có gặp bác ngoài cổng

Cả hai đứng nói chuyện mà không để ý này giờ mọi người tò mò nhìn Phan Văn. Rồi một cô bạn mỹ Thuyền đến đứng trước mặt anh, nhún chân:

- Chụp với anh một kiểu được không?

Phan Văn nhìn Mỹ Thuyền khẽ nhượng mắt. Cô gật đầu:

- Đừng có làm cao nghe. Định đợi bạn tôi năn nỉ hả

- Không dám

Và anh mỉm cười choàng tay lên vai hai cô gái đứng bên cạnh. Một kiểu rồi hai kiểu, trong phú chốc anh trở thành nhân vật chính của nhóm bạn Mỹ Thuyền. Cô đứng một bên nhìn. Chợt thấy bà Mỹ Hương và Mỹ Hà đi vào, cô vội chạy ra đón. Mỹ Hà giờ bó hoa lên:

- Chúc mừng cô cử nhân

Mỹ Thuyền ôm lấy bó hoa, cười hớn hở:

- Thank you. Chị Hân và anh Đức đâu chị

Cô vừa hỏi xong là thấy Luân Đức lững thững đi vào. Cũng một bó hoa. Cô đặt vào tay bà Mỹ Hương một bó, rồi kéo mọi người lại chụp hình. Chưa lúc nào cô thấy thích chụp hình và chụp một cách vui vẻ như vậy

Cô đang đứng ôm vai Mỹ Hà thì Phan Văn đến bên cô:

- Nãy giờ chưa được chụp hình với cử nhân, tôi khiếu nại đó

Mỹ Hà đẩy Mỹ Thuyền đứng sát Phan Văn, dài giọng:

- Thì đó, chụp đi, làm thấy hê quá

Chụp hình xong, mọi người đứng tụ quanh Mỹ Thuyền. Bà Mỹ Hương đề nghị:

- Trưa nay bác có làm bữa tiệc nhỏ mừng Mỹ Thuyền. Sẵn có Phan Văn ở đây bác mời đến nhà chơi luôn

Thấy Phan Văn lưỡng lự, Mỹ Thuyền giục:

- Đồng ý há, đến chơi cho vui

Phan Văn cười lưỡng lự:

- Dạ được

Anh quay qua Mỹ Thuyền:

- Cô còn đi đâu không?

Mỹ Thuyền lắc đầu. Mỹ Hà cười rồi kéo tay bà Mỹ Hương:

- Mình về trước đi mẹ, lát nữa Thuyền nó về sau

Khi mọi người ra cổng, Phan Văn quay lại Mỹ Thuyền:

- Sáng nay cô dành hết buổi cho tôi được không? Lâu rồi mình không đi lang thang đó Thuyền

Mỹ Thuyền mỉm cười:

- Tối nay bọn tôi sẽ đi chơi suốt đêm. Anh có muốn tham gia không? Bây giờ thì tôi không muốn đi đâu hết

- Bọn tôi là ai thế?

- Là hết lớp tôi. Xem như đi chơi lần cuối để chia tay vậy mà

Phan Văn ngần ngừ:

- Cô đi với lớp cô, có tôi xen vào sợ mọi người không thích

- Bạn tôi thích hay không là tùy thái độ anh thôi. Đi chơi mà mặt mày ủ dột thì ai mà kết cho nổi

- Bộ nhìn tôi thảm nào lắm hả?

- Ủ, này giờ anh có vẻ lạ lắm đó. Không thoải mái như thường ngày. Anh có chuyện gì vậy?

Phan Văn trầm ngâm:

- Có đấy. Chuyện rất quan trọng

Mỹ Thuyền đi đến một chiếc băng đá ở góc sân ngồi xuống. Phan Văn cũng miễn cưỡng ngồi theo:

- Mình có thể đi chỗ khác được không Thuyền?

Mỹ Thuyền hờ hững đưa tay ngắt chiếc lá trong bó hoa, giọng cô rời rạc:

- Tôi không thích đi đâu hết chỉ muốn ngồi đây. Anh có hình dung được tâm trạng của một người ra trường không? Quíén luyến lắm. Ngồi đây chơi cũng vui vậy

- Tôi chiều ý cô vậy

Phan Văn liếc nhìn xung quanh. Sân trường đã thưa hơn, nhưng vẫn còn người qua lại. Và ai cũng nhìn chằm chằm khi nhận ra anh, ca sĩ Phan Văn. Anh thấy khó mà thoải mái khi ở đây. Nhưng Mỹ Thuyền có vẻ không muốn đi đâu nên anh đành chịu

Mỹ Thuyền chợt quay lại:

- Lúc này anh bảo có chuyện quan trọng hả? Chuyện gì vậy?

- Tôi không nói

Thấy vẻ mặt căng thẳng của Phan Văn, cô tò mò:

- Chuyện gì vậy anh Văn, có gì buồn à? Nói với tôi đi?

Mặt Phan Văn không tươi lên được hơn, anh lầm lì nhìn bó hoa trên tay Mỹ Thuyền, rồi buột miệng:

- Cô có biết tại sao tôi mua hoa tặng cô không?

Mỹ Thuyền nói như chọc:

- Thì mừng lễ tốt nghiệp là phải tặng hoa. Hay là anh đổi ý muốn tặng thứ khác, một con chuột chẳng hạn, thôi tôi không nhận đâu nghe

Phan Văn chợt cười, khuôn mặt đỏ ửng đậm hơn. Anh nói như lưu ý:

- Nhưng đây là hoa hồng
 - Thì tôi có nói là vạn thọ đâu
 - Cô đừng đùa nữa được không Thuyền? Tôi không biết cô giả vờ hay là không hiểu thật. Tôi không tin là cô không hiểu ý nghĩa của hoa hồng
- Mỹ Thuyền chột im lặng. Thái độ của cô làm Phan Văn thêm lúng túng, anh nhắm mắt nói bừa:
- Không lẽ cô không hiểu là tôi. . . tôi rất thích cô, dĩ nhiên là không phải như bạn bè.

Mỹ Thuyền lên tiếng:

- Tôi hiểu rồi, nhưng không được đâu anh Văn
- Phan Văn lặng người đi. Anh im lặng như không còn biết nói gì, cuối cùng anh quả quyết:

- Tại sao? Có phải tại cô nhớ anh Quốc?

Mỹ Thuyền ngó chỗ khác:

- Đừng nhắc tới anh Quốc nữa, tôi quên rồi
- Mỹ Thuyền này cô có biết tại sao tôi nói lúc này không? Không phải là tôi buột miệng cho vui đâu, thật ra tôi đã chuẩn bị từ lâu lắm rồi. Thời điểm này nói ra sẽ ý nghĩa hơn
- Anh nghĩ vậy hả?
- Tôi nghĩ bây giờ cô có thể nghĩ tới tương lai rồi. Tôi không tin cô không muốn có người yêu

Mỹ Thuyền đặt bó hoa trên chân:

- Thật tình là tôi không nghĩ đến chuyện đó, hoàn toàn không
- Chẳng lẽ cô không quên được anh Quốc?
- Tôi không biết. Nhưng chuyện của mình thì có dính dáng gì đến anh, mình làm bạn hay hơn anh Văn. Đi chơi với anh tôi thích lắm, anh nói chuyện cũng hợp với tôi. Nhưng chỉ có vậy thôi, đi xa hơn nữa tôi sẽ dị ứng ngay
- Rốt cuộc thì bao giờ tôi cũng là người đi bên lề cuộc sống của cô

Thấy Mỹ Thuyền ngộ ngậy, Phan Văn chặn lại:

- Để tôi nói cho hết. Từ đó giờ đối với cô, tôi chỉ suy nghĩ thôi chứ không được nói gì cả. Lúc đầu quay phim chung, tôi không biết cô là vợ anh Quốc. Và tôi tự nhiên chinh phục cô. Cô còn nhớ có lần tôi đưa cô về nhà tôi đã nói yêu cô không? Lúc đó cô tưởng tôi nói đùa. Nhưng như vậy mà lại hay hơn, vì sau đó ít ngày thì cô xuất hiện với Vương Quốc ở buổi trình chiếu. Phải nói là lúc đó tôi choáng váng cả người. Tôi đành phải ngậm miệng luôn. Nhưng bây giờ thì. . . không lẽ tôi không có quyền hy vọng hả Thuyền? Anh Quốc đâu còn ở đây nữa

Mỹ Thuyền cười xa vắng:

- Sao anh cứ nhắc ảnh hoài vậy? Chuyện quá khứ mà
- Phan Văn nói như thuyết phục:

- Không chừng bên đó anh đã có vợ con rồi. Cô thấy không, rốt cuộc thì họ cũng đã ổn định cho mình, chỉ có cô là vẫn như vậy

- Nhưng tôi bằng lòng như vậy mà. Có thể một ngày nào đó tôi cũng sẽ có gia đình, nhưng chưa phải là bây giờ

- Vậy tôi có thể hy vọng không? Tôi sẽ chờ cô, bao lâu cũng được

Mỹ Thuyền nghiêm trang:

- Đừng chờ tôi Phan Văn, tôi nói thật, tôi mến anh lắm, nhưng chỉ là một người bạn thôi. Nếu có thể yêu được thì điều đó đã xảy ra lâu rồi. Anh hiểu không?

Phan Văn cắn chặt răng, mặt cúi gằm như thất vọng. Mỹ Thuyền liếc nhìn anh. Thật kỳ lạ, cô không hề thấy tội nghiệp, chỉ có cảm giác hụt hẫng. Tình cô không thích nữa rồi. Vì vậy tình yêu của anh không làm cô có một thoáng giao động. Chỉ tiếc vì từ đây về sau mối quan hệ này sẽ không còn trong sáng nữa

Cô nhìn đồng hồ rồi đứng dậy:

- Trưa nay mẹ tôi sẽ có một buổi tiệc nhỏ cho tôi, anh tới nhà tôi chơi nghe.

Bây giờ mình về để mẹ tôi chờ

Phan Văn miễn cưỡng đứng lên theo cô, anh lắc đầu với vẻ ngán ngẩm:

- Bây giờ tôi phải đi công chuyện, để tôi đưa cô về

Mỹ Thuyền không từ chối cũng không cố giữ Phan Văn lại. Khi ngừng trước cổng nhà, anh cười với cô và vẫn không giấu vẻ ảm đạm:

- Chúc cô vui vẻ. Bye nghe!

Rồi anh phóng xe đi. Mỹ Thuyền đứng nhìn theo rồi chậm chạp đi vào nhà. Cô có cảm giác mình chia tay với một ai đó xa lạ chứ không phải là Phan Văn. Bình thường trong mắt cô, Phan Văn là một người bạn vui vẻ, hay nói đùa và có chút gì đó hơi hợm. Chứ không phải là gã con trai thất tình với tâm trạng buồn sâu sắc như vậy

Cô vào phòng khách. Mọi người đã có mặt đông đủ như chờ cô. Hôm nay Mỹ Hà và Mỹ Hân cũng dẫn con về. Hai đứa chạy giỡn quanh phòng khách làm cho căn nhà náo nhiệt hẳn lên, mất hẳn vẻ yên lặng hàng ngày.

Thấy Mỹ Thuyền, ai cũng quay qua nhìn cô. Một cái nhìn vui vẻ đặc biệt. Bà Mỹ Hương lên tiếng:

- Về rồi kìa, đi rửa mặt đi con. Nãy giờ ở nhà chờ con đó

Mỹ Hà đi đến Mỹ Thuyền, cười một cách ý nghĩ:

- Có một món quà trên phòng em đấy, lên xem đi

Rồi cô đẩy Mỹ Thuyền lên cầu thang. Mỹ Thuyền lưỡng lự đi lên phòng.

Cô tò mò nhiều hơn là náo nức. Nhận quà mừng của bạn bè là điều cô đã quen rồi. Cô đến bên bàn, một bó hoa đặt ở góc lộng lẫy và trang trọng. Cô ngồi xuống cầm bó hoa lên và phát hiện tờ danh thiếp cài trong đó. Cô nhắm mắt lại, tim đập loạn trong lồng ngực khi thấy cái tên quen thuộc. Tự nhiên

cô bật khóc

Mỹ Thuyền cũng không biết mình khóc vì cái gì, nhưng cảm nhận anh đang nhớ tới cô cũng đủ làm tim cô thắt lại, xúc động mãnh liệt. Cô chợt nhận ra thái độ dửng dưng từ trước đến giờ là hoàn toàn dối lòng. Thật ra tình cảm đó vẫn dai dẳng một cách âm thầm. Nó làm cô khước từ những người con trai khác một cách không bận tâm. Cô chỉ còn biết chờ thời gian để mà quên lãng

Quên mất mọi người đang chờ mình, Mỹ Thuyền ngồi thần thờ trước bàn học, tay mân mê những cánh hoa mận mành. Chợt tiếng chuông reo làm cô như tỉnh ra. Cô với tay nhắc ống nghe. Hình như dưới nhà có ai đã cầm máy, nhưng lại bỏ xuống. Mỹ Thuyền lên tiếng, giọng đầy hồi hộp:

- Alo

- Mỹ Thuyền phải không, anh đây?

Cô nhắm mắt lại, thờ ơ:

- Vâng

- Em nhận ra giọng anh không?

- Em có nhận ra, anh Quốc ạ

- Em khoẻ không? Hôm nay chắc em sẽ bận rộn suốt ngày nhỉ?

- Sao anh biết?

- Lễ tốt nghiệp của em mà. Anh gọi để chúc mừng em

"Chỉ có vậy thôi sao?" Mỹ Thuyền thoáng thất vọng

- Cảm ơn anh

Bên kia im lặng. Mỹ Thuyền tưởng tượng anh Quốc đã gác máy. Cô chờ một lát, định bỏ máy xuống thì Vương Quốc lại lên tiếng:

- Em không hỏi anh đang ở đâu sao?

- Vâng, anh đang ở đâu vậy?

Giọng Vương quốc thật đặc biệt:

- Anh ở nhà

Tim Mỹ Thuyền như ngừng đập, cô hỏi như trong mơ:

- Vậy là anh về nước rồi, bao giờ vậy? Thế khi nào anh đi nữa?

- Tùy ở em, điều đó sẽ do em quyết định

Lại một cái gì đó như cảm giác nhói trong tim. Mỹ Thuyền lặp lại:

- Do em quyết định?

- Đúng. Tất cả là tùy ở em đó Thuyền. Em hiểu không?

Mỹ Thuyền im lặng. Cô hạnh phúc quá đến mức không biết nói gì. Bên kia đầu dây, giọng Vương Quốc xao xuyến:

- Anh đang ở nhà, và lúc nào cũng chờ em. Tối nay anh sẽ chờ em đến suốt đêm. Em cứ đi chơi với bạn rồi sau đó ghé anh. Nếu em đến thì có nghĩa là em trở về với nhà mình. Còn không. . . anh sẽ tự hiểu và rút lui, vĩnh viễn không bao giờ làm em bận lòng nữa. Em hãy suy nghĩ đi

- Vâng

- Đừng quên lúc nào anh cũng chờ em. Thôi chào em

Mỹ Thuyền buông máy xuống mà tâm trạng cứ lơ mơ. Cô có cảm tưởng mình vừa rơi vào một giấc mơ đột ngột. Một giấc mơ lãng mạn không có khúc dạo đầu, nó đến nhanh quá đến nỗi cô choáng váng không biết mình phải làm gì

Có tiếng gõ cửa phòng, rồi Luân Đức nói vọng vào:

- Anh vào được không Thuyền?

Mỹ Thuyền đi ra mở cửa. Luân Đức bước vào anh nhìn bó hoa trên bàn mỉm cười:

- Em thấy thế nào? Anh có thể nói chúc mừng được không?

Mỹ Thuyền thành thật:

- Em bị bất ngờ quá anh Đức. Anh Quốc gọi cho em đây

- Anh biết. Thế nào? Ý anh muốn hỏi em sẽ đồng ý hay từ chối?

- Em cũng không biết. Vì em đâu có biết bây giờ anh ra sao

- Anh Quốc trở về đúng vào ngày em ra trường. Chẳng phải là anh đã nói với em nhiều thứ lắm hay sao? Anh khuyên em nhé, đừng có cố chấp, sau này em sẽ ân hận đây

Thấy vẻ trầm ngâm của cô, anh cười như thông cảm, rồi vỗ nhẹ vai cô:

- Thôi, xuống ăn đi, cả nhà chờ em đó. Em còn nhiều thời giờ để suy nghĩ mà, đúng không?

Mỹ Thuyền dạ một cách ngoan ngoãn rồi đi theo Luân Đức xuống dưới nhà. Cô ngồi vào bàn, cảm thấy rất vui vì lâu lâu cả nhà mới đông đủ như hôm nay. Nhưng trên hết là cảm giác hồi hộp kỳ lạ khi cô nghĩ Vương Quốc đã trở về. Cô có cảm tưởng đời mình sẽ bước sang một bước ngoặt mới, sẽ đầy sôi động chứ không phải là cuộc sống lặng buồn như bốn năm của đại học. Buổi tối cô giữ lời hứa đi chơi với bạn bè trong lớp. Nhưng giữa chừng cuộc vui, cô lặng lẽ bỏ về và đến nhà Vương Quốc

Cổng không đóng, Mỹ Thuyền đẩy cửa bước vào. Cô đi vào phòng khách. Căn phòng tối đen chỉ có ánh sáng mờ mờ của ánh nến. Một sự im lặng lạ lùng làm cô hoang mang. Cô còn đang nhìn quanh thì chợt nghe tiếng Vương Quốc gọi, giọng anh thật trầm

- Lại đây Thuyền

Mỹ Thuyền đi về phía góc phòng. Vương Quốc đang ngồi bên một chiếc bàn nhỏ bên cửa sổ. Trên bàn là ngọn nến nhỏ và hai ly champagne. Xung quanh anh không khí đầy huyền hoặc, bí ẩn. Tự nhiên Mỹ Thuyền thấy muốn khóc. Cô đi về phía anh, cả hai đứng đối diện nhau, im lặng thật lâu. Bóng tối làm cô không nhìn được Vương Quốc, nhưng cử chỉ của anh làm cô có cảm giác anh trầm lặng hơn ngày trước rất nhiều. Cô nhìn mãi vào khuôn mặt anh rồi đột nhiên ngã vào lòng anh, cô khóc nức lên:

- Em nhớ anh quá !

Vương Quốc cũng ôm chặt cô, anh vùi mặt trong tóc cô:

- Anh cũng vậy, không lúc nào không nhớ đến em, bốn năm rồi phải không? Em sống ra sao?

Mỹ Thuyền gục mặt trên vai Vương Quốc. Cô hít mũi:

- Em chỉ lo học thôi, thỉnh thoảng đi hát. Thời gian đó em buồn lắm, cuộc sống hoàn toàn vô vị. Có lúc em cứ tưởng anh với chị Thanh Thanh sống hạnh phúc lắm

- Nói như vậy là em đã biết anh với cô chia tay, phải không?

- Em biết. Nhưng em nghĩ anh sẽ không trở về nữa, và anh có gia đình rồi

- Em nghĩ anh còn còn thể yêu ai khác được sao?

Mỹ Thuyền không trả lời. Cô ngước lên thì thầm:

- Chừng nào anh đi nữa?

- Anh đã nói rồi, điều đó tùy thuộc vào em - Anh nhìn cô dăm dăm rồi tiếp - Liệu anh có thất vọng không em?

Mỹ Thuyền lắc đầu:

- Nếu anh đã trở về thì em không cho anh đi đâu, em nhớ anh lắm

Cô ngừng lại, rồi nói thì thào:

- Sao mà em yêu anh đến vậy chứ?

Vương Quốc nhắm mắt lại, anh càng siết cô vào người hơn:

- Anh biết là em rất chung thủy mà

Mỹ Thuyền buông rời vòng tay trên cổ anh, cô đến ngồi xuống cạnh bàn:

- Có cả rượu nữa hả? Vậy là anh chờ em này giờ đây à?

- Em đoán thử xem bao lâu?

Mỹ Thuyền giương mắt nhìn anh như một dấu hỏi. Vương Quốc ngồi xuống đối diện với cô:

- Anh chờ em suốt ngày nay. Và sẽ đến suốt đêm, nếu tối nay em không về đây

Anh nhún giọng:

- Về nhà của mình

Mỹ Thuyền cầm ly lên:

- Anh muốn em say lắm hả?

- Say chút có sao đâu. Để em nhớ lâu một chút

Vừa nói anh vừa nâng ly lên, chạm nhẹ vào ly Mỹ Thuyền:

- Mừng em mới tốt nghiệp

Anh uống một ngụm, Mỹ Thuyền cũng bắt chước uống theo, rồi cô nhắm mắt:

- Không ngon lành gì hết

- Nhưng nếu để ý, em sẽ thấy vị của nó rất ngọt

Anh bỏ ly xuống bàn, kéo tay Mỹ Thuyền:

- Qua đây với anh

Mỹ Thuyền ngồi trên chân anh. Vòng tay cô quấn quýt qua cổ anh. Sự gần gũi làm cô thấy dễ chịu hơn bao giờ hết, Vương Quốc hình như cũng cảm nhận được ý nghĩ của cô, anh dịu dàng:

- Nói cho anh biết đi, em đã nhớ anh ra sao?

Mỹ Thuyền tư lự:

- Nhiều lắm, bây giờ em không diễn tả được, nhưng em nhớ có những buổi chiều đi học về, em nhớ anh quay quắt cả người. Có lúc nửa đêm em thức dậy cứ tưởng anh ở bên phòng đối diện giống như lúc trước. Chừng nhớ ra em buồn ghê lắm. Còn anh?

- Ở nước ngoài anh không giao thiệp với ai, chỉ sống với những kỷ niệm về em. Anh theo dõi báo chí xem có viết gì về em không, em ra cuộn băng nào anh cũng mua về. Mỗi lần xem em hát anh nhớ em như điên. Phải uống thật say để quên

Anh chợt kéo tay cô đứng dậy:

- Lên đây, em muốn nhìn lại phòng của em không?

Mỹ Thuyền theo anh đi lên lầu. Cô vào phòng mình và đứng lặng nhìn quanh. Mọi thứ vẫn còn nguyên, không có gì thay đổi như cô đã nghĩ. Cô quay qua Vương Quốc:

- Lúc dọn đi, em cứ nghĩ sau này Thanh Thanh sẽ bỏ hết mọi thứ đồ của em, lúc đó em buồn ghê gớm.

Vương Quốc đứng tựa cửa sổ lặng lẽ quan sát cô. Mỹ Thuyền cũng nhìn anh. Dưới đèn sáng cô có dịp nhìn kỹ Vương Quốc hơn. Anh cũng không khác trước nhiều lắm. Dáng dấp quen thuộc của anh làm cổ cô nghẹn lại vì xúc động. Cô đến đứng bên anh. Vòng tay thân quen của anh choàng qua người cô. Cả hai đứng yên nhìn xuống đường. Trong căn phòng biệt lập này, người này cảm nhận người kia cũng sung sướng như mình. Điều đó đối với hai người thật quý giá. Vì hạnh phúc bây giờ ai cũng phải có với một giá thật đắt!

Hết

Nguồn: Phong Anh - VNthquan - thư viện Online

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 15/04/2007 10:58:31 CH